

கன்னாமுச்சி

மண்சார் கிலாக்கிய கிடைதல்

தனிச்சுற்று

ஆடல் 2

பாடல் 5

அறுவடைத்
திருநாள்
நல்வாழ்த்துகள்

முதிர்ச்சீ கலைஞர் விஜயாகந்தன்

79/1, ஊவுக்கு ஆளில் போடு - wear our it's cool

பாரது 'கு' பேசுவோ வேணும்

அமைச்சரு வின்மேற்கங்களும் கிளைக்கும்

G.முதி - பெஸ்: 9751786700 e-mail: praboo.praboo@gmail.com

'குன்னுமாழுஷ்சி' இலக்கியப் பணி பொட்டுத்தாழுகள்....

தை பொறந்தாச்சு!

மற்ற விழாக்களைப் போல பொங்கல் விழா ஒருநாள் கூத்து இல்லை. மார்கழி இறுதியிலேயே தைமகளை வரவேற்கத் தொடங்கி விடுகிறார்கள் கீழந்தஞ்சையின் விவசாயப் பெருமக்கள்...

வீட்டில் போன்றுவந்தது பூகுவது, திட்டாணி போடுவது அதாவது பொங்கல் படையலுக்காக வீட்டுவாசலில் மண்ணால் மெழுகி வைக்கப்படும் மண்திட்டு, சில வீடுகளில் நடுவீட்டிலும் கூட கோடுவெட்டி பொங்கல் வைப்பதற்காக மண் உருண்டைகள் செய்து காயவைப்பது, வீடு வெள்ளையாடப்பது என குதாகலமாய்த் தொடங்கும்.

ஜந்தாம் நாள் பானைச்ட்டி எடுக்கப்போவது...

ஓடம்பொறந்தானுக்கு மூணாம் நாளோ, ஐந்தாம் நாளோ, ஏழாம் நாளோ வரிசை கொடுப்பது என்று ஓற்றைப்படை நாட்களிலேயே கொடுக்கப்படும். தன் கூடப்பிறந்த பெண்களுக்கு மட்டுமல்ல தன் அப்பாவுடன் பிறந்தானுக்கும் அதாவது அத்தைகளுக்கும் வரிசை கொடுக்கும் வழக்கம் கீழ்த்தஞ்சையில் உள்ளது. நான்கைந்து பேர் இருந்தால், நீ அந்த அத்தைக்கும் தங்கச்சிக்கும் கொடு; நான் இந்த அத்தைக்கும் தங்கச்சிக்கும் கொடுத்து விடுகிறேன் என்று பிரித்துக் கொள்வதும் உண்டு. அவர்களும் அண்ணன் மகனோ, ஓடம்பொறந்தவனோ வருவார்களென நல்ல கொழும்பு வைத்துக் காத்திருப்பார்கள்.

கிராமத்து டக்கடைகளில், வியாபாரம் எப்படி இருக்கிறது என்று விசாரித்தால் “தை பொறந்தாதான்ப்பா...” எனச் சொல்வதுண்டு. அருப்பறுக்க வருவோரும், மற்ற வயல்வேலை செய்வோரும் ட குடிப்பது, பலகாரம், இட்லி போன்றவை சாப்பிடுவதால் வியாபாரம் நடக்கும். எங்கையாவது கடன் வாங்குவது என்றால் கூட ‘தை பொறந்து, அறுப்பு அறுத்து தானேன்’ என்றுதான் வாங்குவார்கள்.

எளிய மக்களின் நம்பிக்கைகளையும், பொருளாதாரத்தையும் மேம்படுத்தும், தமிழர்களின் மரபுசார்ந்த பண்பாட்டு பெருவிழாவான தை பிறக்கட்டும்! இல்லங்களிலும் உள்ளங்களிலும் மகிழ்ச்சி நிலைக்கட்டும்!

பாமணியாற்றுப் படுகையிலிருந்து

அன்பின் ஈரங்களுடன்,
கோ.அருணகிரி
ஆசிரியர்

உள்ளே...

கண்ணாமுச்சி

மண்சார் இலக்கிய இதழ்
தனிக்கற்று
திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2054
தை - 2023

நிறுவனர்
ப. பரிதிபாண்டியன்

ஆலோசகர்
அம்ரா பாண்டியன்

ஆசிரியர்
கோ.அருணகிரி

ஆசிரியர் குழு
கலை பாரதி
த.ரெ.தமிழ்மணி
சா.தமிழ்ச்செல்வன்
ஞா.ஜெயக்ஞமார்
சா.சிவகுமார்
க.தங்கபாடு
பாலகுமரன் பரிதி
தமிழாதன்

இதழ் வடிவமைப்பு
விடா பப்ளிகேஷன்ஸ்

தொடர்பு முகவரி
சன்மேன் டெய்லர்ஸ்

9 அரிசி கடைத் தெரு, மன்னார்குடி
திருவாரூர் மாவட்டம்-614001
கைபேசி: 9976052585,
9655480092

படைப்புகளை அனுப்ப
வாட்ஸ் அப் எண் 9659335462
மின்னஞ்சல்
kannamoochi.mannai@gmail.com

கண்ணாமுச்சியில் வெளிவரும் படைப்புகளுக்குப்
படைப்பாளர்களே பொறுப்பாவர்.

கட்டுரை:

சந்துகளின் சரித்தீரம்
- தஞ்சாவூர்க் கவிராயர்

| 09

சிறுகதை:

வீடுபேறு
- அமரந்ததா

| 15

கட்டுரை:

மண்சார் பேச்சுவழக்கு
- சு.இராமசுப்பிரமணியன்

| 25

கட்டுரை:

சித்தப்பா என்னும் தோழைம
- இரா.மோகன்ராஜன்

| 37

மண்ணின் கதைகள் மக்கள் மொழியில்

சுண்டாங் கொத்தனாரும்
கொழந்த ஆத்தாவும்
- கோ. அருணகிரி

| 40

பதிவு:

போகிறபோக்கில்
- சின்னப்பயல்

| 48

சந்தா விவரம்:

தனி தெழ். 30

ஆண்டு சந்தா 150
அஞ்சல் செலவு உட்பட

முன்றாண்டு சந்தா. 450

அஞ்சல் செலவு உட்பட

சந்தா, நன்கொடை வளர்ச்சி நிதி தொடர்புக்கு
கருள் பே 9659335462

பொங்கல் - தற்சாரிபு அடையாளம்

த. ரெ. தமிழ்மணி

நெட்டிக்குச்சிகளைக் கூப்பிக்கட்டைப் போலக் கட்டி, தலையில் சுமந்து செல்வார் அப்பாசாமி. அப்போதே எங்களுக்குப் பொங்கல் வந்துவிடும். அவர் பின்னாடியே ஒடுவோம். பள்ளிக்கூடத்து மதவாங்கட்டையில் இறக்கி வைத்துக் கட்டைப் பிரித்து எட்டி எட்டி வீசுவார். வாய்க்காலில் ஒட்டம் இன்றித் தண்ணீர் தேங்கிக் கிடப்பதே அவருக்குத் தோதான் நேரம். நெட்டிக் குச்சிகள் முழுதையும் வீசிவிட்டு அவர் வேலையைப் பார்க்கப் போய்விடுவார். நாங்கள் விடமாட்டோம். நெட்டி முளைத்து விட்டதா என்று வாய்க்காலை எட்டிப் பார்ப்பதே வேலை எங்களுக்கு தொட்டால் சின்னங்கியைப் போல் துளிர்விடத் தொடங்கியவுடன் நெய்வேலி காட்டாமணிபோல படர்ந்து பூசூசூசுவன்று உப்பத் தொடங்கும். ஒடிப்போய் அப்பாசாமிக்குச் சேதி சொல்வோம் வந்து பார்த்துவிட்டு,

“இன்னும் பெருக்கணும்” என்று உதடு பிதுக்கிவிட்டுச் செல்வார்.

வாய்க்காலில் இறங்கி வளர்ந்த நெட்டிகளைக் கரையேற்றத் தொடங்குவார். பெரும் பெரும் போத்துகளாகக் கெட்டிக்கட்டி வீட்டிற்குக் கொண்டு செல்வார். ஒரு கட்டாக வந்தது பல கட்டுகளாக வீடு சென்று சேரும்.

அப்பாசாமி முதலாளியாகி விடுவார். “தாத்தா தாத்தா” என்று பொடியர்கள் நாங்கள் சூழ்ந்து கொள்வோம். ஆளுக்கொரு ஈர்க்கு கிழிக்கிற கத்தி, சிலர் அரிவாள், சிலர் அரிவாள்முனை ஆகியவற்றால் நெட்டியில் தோல் உரிக்கத் தொடங்குவோம். பச்சையம் கட்டிய நெட்டிப் போத்துகள் தோல் சீவசீவ வெள்ளைக்கட்டை தெரிய ஆரம்பிக்கும், சிலலுக்கில்லாய், உருளை உருளையாய், குச்சி குச்சியாய் நறுக்கி சாயத்தில் நனைத்து காயவைப்போம். சாயத்தில் நனைக்கும் போது மட்டும்

அவர் கூடவே நிற்பார். கற்றாழையை ஊறவைத்துக் கொடுப்பார். கட்டையில் அடி அடி என்று நாறாக்குவோம். அந்த நாளில் ஒவ்வொரு மாலையை அழகாகக் கோத்துக் கட்டுவார். அதை மாதிரியாகக் கொண்டு விதவிதமாக மாலைகள் செய்வோம். சின்னஞ்சிறு வயதில் இந்த வேலையை விரும்பிச் செய்வதற்கு அழகியல் நாட்டம் மட்டும் காரணமன்று எங்களுக்கென்று தனித்தனி தேவைகள் இருந்தது. சிறுமிகளுக்கு கோலமாவு வாங்குவதும், சிறுவர்களுக்கு பொங்கல் வாழ்த்து அட்டை வாங்குவதற்கும்.

அடுப்புக்கரியை அம்மியில் வைத்து அரைத்தால் கருப்பு மாவு, சிவப்புக்குச் செங்காமட்டை, காவிக்கு செங்கப்பி, மஞ்சனும் வேறு சில நிறங்களும் கோலமாவுக்காரரிடம் வாங்க காசு வேண்டுமே எங்களுக்கு வாழ்த்து அட்டை 50 காசிலிருந்து விலை தொடங்கும். தலைவர்களையும் நடிகர்களையும் வாங்கி வாங்கிக் குவிப்போம். குவித்து வைத்து விட்டு அஞ்சல் தலை வாங்க அப்பாசாமியை எதிர்பார்த்து நிற்போம். வாங்கும் வாழ்த்து அட்டைகளைச் சிலர் காட்டமாட்டார்கள். அதில் பூக்களும் இதயமும் இருந்து இருக்கலாம் என்பது சிகிச்சியில் கிடைத்த சேதி. அப்பாசாமி தொடங்கி வைத்த பொங்கல் கரும்புக்கட்டில் போய் நிற்கும். சில பெரிசுகள் செலவுக்கு அஞ்சி “வரிசையில் வரும் பார்த்துக்கலாம்டா” என்பார்கள்.

இரவுக் கூந்தலை இரண்டாகப் பிரித்து ஒலி வகிடெட்டுப்பது போல் நாய்குரைக்கும். பண்டாரத்தின் சங்கொலியும் சேகண்டியும் மனியோசையும் இடை இடையே இயைந்து வரும் பாடலும் இரவைத் தாலாட்டும். நாய்கள்தாம் கொசுக்கடி போல தொல்லை செய்யும். கதவைத் திறந்து எட்டிப்பார்க்க பயமாக இருக்கும். சுடுகாட்டில் பூசை செய்து 1 மணிக்கு கிளம்பி வருவார் என்று கிழவிகள் கதை சொல்லி அச்சமூட்டி வைத்திருக்கும். அப்பாவின் நண்பரான முத்தையன் தாத்தாவோ, “மார்கழி மாசம் பூட மாசம்ல பேய் விரட்டறதுக்காக பண்டாரம்

பாடிக்கிட்டு வருவார்” என்று வயிற்றில் புளி கரைப்பார். அவர் குரல் ஓய்ந்ததும் ஆத்தா எழுந்துவிடும். நெல்லவிக்கும் அடுப்பில் பானையை வைத்து தண்ணீர் நிரப்பி கொட்டாங்குச்சிகளை போட்டு நெருப்பு உண்டாக்கும். சுற்றியும் அமர்ந்து ஒவ்வொரு சள்ளியாய் எடுத்து வைத்து மார்கழி பனியை விரட்டுவோம். ஆங்காங்கே வாசல்களில் மண்ணெண்ணெண்ய விளக்கு வெளிச்சம் கூட்டும். பெண்கள், சிறுமிகள் முதல்நாள் காயவைத்திருந்த நுண்மணல் எடுத்து வண்ணப்பொடி கலக்கத் தொடங்குவர். அருகம்புல், தும்பை, பூசனி, பரங்கி சேகரிக்கத் தொடங்குவோம். “ஓ! இருட்டுல போகாதீங்கடா, பூச்சி பொட்டு கிடக்கும்” தடுக்கும் ஆத்தாவின் குரல் செவிகளில் ஏறினாலும் மூளைக்குச் செல்லாது. விடிந்தும் விடியாத பொழுதில் கோலங்களுக்குப் பரிசளிக்கக் காத்திருக்கும்.

எல்லாத் திசைகளில் இருந்தும் வருகிற பாடல்கள் செவிகளில் நுழைந்து தூக்கம் குலைக்கும். அறுவடைக்குச் செல்வோரின் குரல்கள் இரவின் தனிமைக்கு துணை நிற்க போர்வையை உதறி எழுவோம். மார்கழி யில் ஒவ்வொரு வீட்டு வாசலும் பூக்கத் தொடங்கும். வாசல் கூந்தல்கள் விரும்பிப் பூசனிப் பூவையும் பரங்கிப்பூவையும் அணியும்.

“பாத்து ஏறக்குடா” பரணிமேவிருந்து ஒவ்வொரு பொங்கக்கட்டியாய் எடுத்து கொடுக்க இலாவகமாய் வாங்கி வெயிலில் வைத்து விட்டு வரும் ஆத்தா, இரண்டு செங்கற்கள் சேர்த்து மண்ணால் பூசப்பட்டு நுனியில் கொண்டை வைத்து மெழுகப்பட்ட அடுப்புக்கட்டி, மூன்று பொங்கக்கட்டி சேர்ந்தால் ஒர் அடுப்பு.

உடைந்த கொண்டைகளை மண்குழைத்துப் பூசிக் காயவைத்த ஆத்தா, சாணியைக் கொண்டு மெழுகத் தொடங்கியது. சுற்றியும் குத்துக்காலிட்டு உட்கார்ந்திருக்கும் பொடி சுகளின் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லிக் கொண்டே வேலை பார்க்கும்.

“செங்கல் இல்லாதவங்க, எப்படி அடுப்பு கட்டுவாங்க ஆத்தா?”

“வயபொருக்க எடுத்து வந்து உருண்டை உருட்டி காயவச்சு மறுநா மொழுவிலிடுவாங்க. செலவூர்ல, வூட்டுக்குள்ளாற நோன்டி அடுப்பு கட்டுவாங்க.”

இவ்வொரு வீட்டிலும் வரிசை வரத தொடங்கும். வரிசை வைப்பது, பானை ஆப்பை வாங்குவது, மாட்டுமாலை வாங்குவது என எல்லாமே ஒற்றைப்படை நாளில் தான். வரிசையில் எது இருக்கிறதோ இல்லையோ கரும்புக்கட்டு கட்டாயம் இருக்கும். எல்லா வாய்களும் ஆலையாய் மாறி கரும்புச் சக்கரையத் துப்பும். பொங்கல் கரும்பின் வாசமே தனிதான். கணுவையும் கடித்துத் தின்னலாம்; சினிக்கரும்பைப் போல் இல்லை.

“எல்லாக் கரும்புலேயும் தோகைய உடச்சுடாதிங்க; படக்கிறதுக்கு ரெண்டு தோகையோட வையுங்க” முத்தோர் சொல் ஏறாது எந்தச் செவியிலும்.

நடுவீட்டில் தவிடு பரப்பி பொங்கக் கட்டி வைத்து இரு அடுப்புகள், வெண் பொங்கலுக்கும் சக்கரைப் பொங்கலுக்கும். கூராஞ்சி, பன்னாடை, போட்டு அடுப்பு திகுதிகுவென எரியும். வெந்தீர் கொதிக்கும் அடுப்பில் கொஞ்சம் வாழைப்பழம் போட்டு பால் ஊற்ற சற்று நேரத்தில் பொங்கத் தொடங்கும். அது பானையின் கழுத்தில் கட்டப்பட்ட மஞ்சக்கொத்து, இஞ்சிக் கொத்தின் மீது வழியும் “பொங்கலோ பொங்கல்” சத்தத்தில் ஊர் நிறையும்.

பண்டாரம் வருவார். அரிசி, வாழை, கரும்பு வாங்கிப்போவார். மார்கழி மாத உழைப்புக்குக் கூலி பகலில் வந்திருந்தாலும் அவர் மீதிருந்த பயம் போகாது எட்டி நின்று வேடிக்கை பார்ப்போம். சில வீடுகளில் கடனுக்கு பொங்க பானை, மண்சட்டி விற்றவர்கள் வந்து பண்டமாற்றாக நெல் வாங்கிப் போவார்கள்.

படையல் போடுமிடத்தில் புரிமனை வைத்து பொங்கல்பானைகள் இறக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும். மண்சட்டியில் கூட்டுக்கறி வெந்து கொண்டிருக்கும் வெண் பொங்கலுக்கு அது தொட்டுக்கை அதையும் ஆப்பையால் தான் கிண்டுவார்கள்.

கண்ணாழச்சி

நெல்லி, செரு, சேமை, சக்கரவள்ளி, வாழை, பரங்கி கலந்த கூட்டுக்கறி, எதிலும் உப்பு இருக்காது. இது மருதத் திணைக்கு உரிய கொண்டாட்டம். பின்னர் தமிழர் பண்டிகையாக மலர்ந்த போது உப்பும் சேர்ந்து கொண்டது. வாசலில் கதிரவனை நோக்கி நடைபெறும் வழிபாடு, இலையில் படையல் பொருட்களோடு இடம்பெறும் வெல்லம் தேங்காய் தனிச்சுவையின் அடையாளம்.

மறுநாள் மாட்டுத் திருவிழா

மாடு என்றால் ஆடுகளும் உள்ளடக்கம். முதல்நாள் ஒடித்து வந்த கள்ளியை எடுத்துக் கொண்டு கருக்கலிலேயே கொட்டிலுக்குப் போய்விடும் ஆத்தா.

யார் கண்ணிலும் பட்டுவிடக் கூடாதாம். சாணியால் பாத்தி வட்டம் அமைத்து நடுவில் கள்ளியைச் சொருகிவிடும். கள்ளியைச் சுற்றி வட்டத்திற்குள் சாணி உருண்டைகள் வைத்து அதன் தலையில் அருகம்புல் சொருகி பொட்டுவைக்கும் மாடுகளின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப சாணி உருண்டைகள் இருக்கும்.

“கள்ளி வட்டத்துக்கு கோமியம் புடிச்சி வச்சியா?”

“இந்தா கொண்டு வரேன்” அதை வாங்கி வட்டத்திற்குள் ஊற்றி கொட்டு கூடையைப் போட்டு முடிவிட்டு வரும். அதன் பிறகு வீடே பரபரப்பாகி விடும். கொட்டிலுக்கு வெளிமே கட்டப்பட்ட மாட்டை அவிழ்த்து வாய்க்காலுக்கு ஒட்டிச் சென்று குளிப்பாட்டி அழைத்து வருவார்

மாமா. மூக்கணாங்கயிறு, கழுத்துக் கயிறு புதிதாக மாற்றியபின் மாட்டுக்கு முதலில் போடப்படுவது நெட்டி மாலை. கரும்பு மாலை தழை மாலையெல்லாம் போட்டால் உடனே கழுத்தைக் குனிந்து மாலையைத் தின்று விடும். மாட்டுக் கொட்டிலில் படையல் நடக்கும். பொடியர்கள் தாம்பலத்தில் சூச்சியைக் கொண்டு தாளம் தட்ட, மாடுகளுக்குப் பொங்கல் ஊட்டல் நடக்கும் நெல்லி, புளியம் முதலியைவே சேர்த்து அரைத்த துவையல் தாள் மாடுகளுக்குத் தொட்டுக்கை இதைப் பற்றியெல்லாம் பற்றி கவலைப்படாத மாடுகள், கழுத்தில் போடப்பட்ட தழை, கரும்பு மாலைகளைத் தின்பதிலே குறியாக இருக்கும்.

வீட்டில் அடிக்கும் தாம்பலச் சத்தத்தைத் தாண்டி தெருவில் அடிக்கும் தப்புச் சத்தம் கேட்கும். எல்லோர் கவனமும் அதற்குப் போகும். “சீட்டுக் குலுக்கலில் வடிவேலு ஐட்டு மாடு வந்திருக்கு. எல்லோரும் நேரத்தோட வந்திடுங்க” சேப்பான் தப்படித்துக் கொண்டே தெருத் தெருவாக வருவார். கடைசியில் வடிவேலு வீட்டில் தப்புச் சத்தம் ஓயும்.

வடிவேலு வீட்டு மாடு முன்போக எல்லா மாடுகளும் மந்தைக்குப் படையெடுக்கும். மந்தையில் மேயவிட்டு அங்கும் படையல் நடக்கும். மாடுகளின் காலில் விழுந்து வணங்குவதும் உண்டு. மந்தையிலிருந்து ஒட்டிவரப்பட்ட மாடுகளை, பாதையில் கிடத்தப்பட்ட உலக்கையையும் வைக்கோலையும் தாண்டச் செய்து கொட்டிலில் கட்டப்படும்.

அழிஞ்சில், வேப்பங்குச்சிகளை நறுக்கி முளைக் குச்சிகளைப் போல் ஒரு பக்கம் சூராகச் சீவி மஞ்சள் தண்ணீரில் ஊற வைத்திருந்த காப்புக் குச்சிகளைக் கொட்டிலில் நான்கு மூலைகளிலும் வீட்டின் நான்கு மூலைகளிலும் அடித்த பின்புதான் ஓய்ந்து உட்காருவார் மாமா, இருட்டியதும் யார் கண்ணிலும் படாமல் சென்று வாய்க்காலில் கள்ளிவட்டத்தைக் கொட்டி வருவார். மாடுகளுக்குக் கண்ணேறு கழிக்கும் சடங்கு அது. எது

எப்படியோ அன்றைக்குச் சாட்டை தார்க்குச்சி, நுகந்தடிகளுக்கு விடுமுறை.

கானும் பொங்கல் நாளில் ஆற்றங்கரை களைகட்டிருக்கும். சிறுமிகள் சள்ளிக் குச்சிகளைப் பொறுக்க, தூங்கு மூஞ்சி மரக்கிளையின், உச்சியில் ஏறி ஆற்றில் குதித்து நீராடுவோம். கண்கள் சிவக்க கரையேறிய பின், சூடாகத் தேக்கு இலையில் கூட்டாஞ்சோறு கிடைக்கும். தொட்டுக் கொள்ள சுடுதேங்காய் கொஞ்சம் புகையடித்திருக்கும் மற்றபடி சுவையின் உச்சம். வீட்டிற்குத் திரும்பும் வழியில் வீடுகளை வாட்டி பூட்டிக் கிடக்கும். கட்டுச்சோறு கட்டிக் கொண்டு காலையிலேயே பெரிய கோயில் சென்றவர்கள் வீடு திரும்பவில்லை. நான்கு வீதிகளிலும் நடந்த பந்தயங்களைக் கண்ணுற்ற வர்கள் கதைகளோடு வருவார்கள்.

பொங்கலிட்ட இடத்தில் மூன்று நாட்கள் சூடு ஆறாது. அதன் கதகதப்பில் படுத்துறங்கும் உணக்கை எரிவளி அடுப்பில் பொங்கலிடுபவர்களுக்கு எப்படிப் புரியும். உலோகப் பானைப் பொங்கல், சூயவர்களைப் பட்டினிப் போட்டது தெரியாமல் தொலைக்காட்சியில் மூழ்கிக் கிடக்கும் பெரிசுகள், தியைரங்கில் இளைஞர்கள், கைப்பேசியில் சிறுவர்கள், வாசலில் பரங்கிப் பூ அற்ற கோலத்தில் “ஹேப்பி பொங்கல்” என ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருக்கிறது.

தற்சார்பின் அடையாளம் பொங்கல். புதுநெல்லில் தொடங்கி, இஞ்சி, மஞ்சள், பரங்கி, நெல்லி, கிழங்குகள், கரும்பு, மாலை எல்லாம் நம் மண்ணில் விளைந்தவை. பர்க்கர், பீட்சா, சான்விச் எவற்றையும் நுழைய விடாத பண்டிகை; வேருக்கு எடுக்கும் விழா அறுவடைத் திருவிழா. புத்தாடை உடுத்துவதையும், பெரியவர்கள் காலில் விழுந்து வாழ்ந்து பெறுவதையும் தீபாவளி திருடிக் கொண்டது. தமிழ்நாடு பண்பாட்டு விழாவை விட்டு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெளியேறிக் கொண்டிருக்கிறான். பொங்கலைக் கைவிட்டு துய்ப்போம் எனினே; தப்புந பலவே.

தஞ்சாவூர்க் கவிராய்

பழங்கால அரண்மனைகள், புராதனமான கோட்டைகள், புகழ்பெற்ற நகரங்கள், தேரோடும் வீதிகள் இவற்றின் சரித்திரங்கள் வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இங்கு அரசாண்ட மன்னர்கள் தர்பார் கூடங்களில் அமர்ந்து ஆட்சி பரிபாலனம் செய்த மந்திரி பிரதானிகள், நடந்தேறிய சம்பவங்கள் நாட்டின் வரலாற்றில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இத்தகைய சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற நினைவுச் சின்னங்களின் ஒரம் நாம் கவனிக்காது கடந்து செல்லும் சந்துகளுக்குப் பின்னாலும் சரித்திரம் இருக்கிறது. இத்தகைய சந்துகள் சமான்யமானவை என்று நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனாலும் காலத்தின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு வெகுதூரம் வந்துவிட்ட தெருக்களின் குழந்தைகள் அவை. அவை கடந்து வந்த காலத்தின் வண்ணங்கள், இன்னும் அவற்றின் இருப்பை வசீகரமாக்குகின்றன. தஞ்சாவூரில் மட்டும் நாற்றுக்கு மேற்பட்ட சந்துகள் இருக்கின்றன.

சந்துகளுக்கு ஊடாக நடந்து செல்லும் போது நாம் தேடும் வீடுகளைக் கண்டுபிடிக்க வேறொரு சந்துக்கு இட்டுச் செல்லப்பட்டு முன்வந்த வழித்தடம் மறந்து சந்துகளின் உள்ளுக்களில் தொலைந்து போகும்படியான மாயத்தன்மையை அவை கொண்டிருக்கின்றன. தினைப்பூண்டினை மிதித்த கதையாகி விடும். ஒரே மாதிரியான சாயலைக் கொண்ட இரட்டைக் குழந்தைகள் போல உள்ள சந்துகள் நம்மை எளிதாக ஏமாற்றி விடும். ஒவ்வொரு சந்திலும் நம்மை மனிதர்கள் மட்டுமன்றி மாடுகளும் எதிர் கொள்கின்றன. தடதடவென்று தங்களின் பிரம்மாண்ட ஆதிருதியுடன் ஒரு சிறிய சந்தில் புறப்பட்டு வரும் மாடுகளைப் பார்த்து சரிதான் இன்றைக்குத் தொலைந்தோம் என்று அஞ்சியபோதும் கொம்புகளைச் சாய்த்து

கண்ணாழக்ஷி

உடம்பை ஒருக்களித்து சற்றும் நம்மீது மோதிவிடாமல் செல்லும் லாவகம் பயின்ற மாடுகளுக்கு அத்தகைய லாவகத்தை அந்தச் சந்துகளே கற்றுக் கொடுக்கின்றன போதும். சந்துகளில் கேட்கும் சங்கீதம்

வெளிச்சம் புகாத, காற்றோட்டமில்லாத சாக்கடைகளுடன் கூடிய வழித்தடங்கள் அல்ல அவை. எங்கிருந்தோ ஜில்லெஸ்ற காற்று சந்துகளின் ஊடாக ஓடிவரும் வெயிலின் சூடுபடாத வெளிச்சம் சந்து முழுவதும் வியாபித்திருக்கும். உள்ளடங்கிய வீடுகளின் தின்னைகளில் உட்கார்ந்து பெண்கள் வம்பளந்து கொண்டிருப்பார்கள். குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஏதோ ஒரு வீட்டிலிருந்து வாய்ப்பாட்டு சாதகம் செய்வது கேட்கும். வயலின் பழகும் சப்தம் மெலிதாக நம் காதுகளை வருடும்.

பஸ் ஸ்டாண்டு போகும் சந்து

தெற்கு வீதியிலிருந்து தஞ்சாவூர் பழைய பேருந்து நிலையம் செல்வதற்கு மூன்றுக்கு மேற்பட்ட சந்துகள் இருக்கின்றன. என்னபைர் ஒருவர் பல வருஷங்களாக தஞ்சாவூரில் வசிக்கும் எனக்கே எந்த சந்து வழியாக பஸ் ஸ்டாண்டு போவது என்று தடுமாறி விடும். பேசாமல் பஸ் ஸ்டாண்டு போகும் சந்து என்று எழுதிப்போட்டு விடலாம் என்பார் தமாஷாக.

விசித்திரமான பெயர்கள்

தஞ்சாவூர் சந்துகளின் பெயர்கள் விசித்திரமாக இருக்கின்றன. காடேராவ் சந்து, பச்சன்னா சந்து, சின்னபியால்சந்து, பெரிய பியால் சந்து, ஜெக்கேராவ் சந்து, தவே சந்து, காக்காவட்டாரம், தத்தோஜியப்பா சந்து, பாலோபா சந்து, நாயக்க மன்னர்களிடமும் மராட்டிய மன்னர்களிடமும் பணிபுரிந்த மந்திரி பிரதானிகள், சேனாதிபதிகள் ஆகியோரின் பெயர்கள் இவை. வரகப்பையர் ரகுநாத நாயக்கரிடம் அமைச்சராகப் பணிபுரிந்தவர்.

அவர் பெயரில் வரகப்பையர் சந்து என்ற சந்து இருக்கின்றது. போலீஸ் ராமசாமி நாயக்கர் சந்து, கிருஷ்ணப்பிள்ளை சந்து, செண்பக வள்ளியம்மாள் சந்து, போகில்ட்சுமண்நாயக்கர் சந்து, நல்லப்பா சந்து, சேவுகொத்தனார் சந்து என்ற அக்கால பிரமுகர்களின் பெயர்களைத் தாங்கியும் சில சந்துகள் இருக்கின்றன.

வேப்பமாச்சந்து

வேப்பமாச் சந்து இன்னும் இருக்கிறது. வேப்பமாம் தான் இல்லை. மறைந்த மணிக்கொடி எழுத்தாளர் ஸ்வாமிநாத ஆத்ரேயர் பாலோபா சந்தில்தான் குடியிருந்தார். ராணிவாய்க்கால் சந்து என்ற பெயருள்ள சந்தில் தேவதாசிகள் வசித்திருக்கிறார்கள். கீழவாசல் அத்தர் மொஹல்லா மகுதிக்கு எதிரில் மகரந்தப்பொடிக்கார சந்து இருக்கிறது. அங்கு வசிப்போர் அகர்பத்தி தயாரிக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அங்கே நுழைந்தாலே பத்திவாசனை மனசை மயக்கும். ஆனால் அங்கு வசிக்கும் குடும்பங்களுக்கு அகர்பத்தி வாசனை வறுமையின் வாசனையாகவே இன்றும் இருக்கிறது. பொற்கொல்லர்களுக்காகவே ஒரு சந்து இருக்கின்றது. மேளக்காரர் சந்து மேளம், தவில் வாசிக்கும் தொழிலில் முறைக்கலை நூர் களின் குடியிருப்பாக இருந்துள்ளது. கீழவாசலில் கிரைவிற்பவர்களின் ஒரு சந்து இருந்தது. அதன் பெயர் பின்னர் கிரைக்கார சந்து. புரோகிதர்கள் மட்டுமே குடியிருந்த சந்தின் பெயர் பச்சன்னா சந்து.

மாட்டு மேஸ்திரிச்சந்தும் கம்யூனிஸ்டு கட்சித் தோழர்களும்

பழைய பேருந்து நிலையத்தின் பின்னால் இருக்கும் ஒரு சந்தின் பெயர் மாட்டு மேஸ்திரி சந்து. இந்த சந்துமுனையில் ரமணி என்பவர் எஸ்.ஆர்.சைக்கிள் கம்பெனி என்ற பெயரில் ஒரு சைக்கிள் கடை வைத்திருந்தார். சுவரிலிருந்து சரிவாக ஒரு படுதா, கீழே பெஞ்ச. இந்த இடம், தஞ்சை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தோழர்கள் சந்தித்துப் பேசும் இடமாக இருந்திருக்கிறது. சந்திப்பு இடமாக மட்டுமன்றி கட்சி அலுவலகமாகவும் செயல்பட்டது. அந்த இடம் இங்கே முத்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சித்

தலைவர்கள் வந்து தொண்டர்களைச் சந்தித்து உரையாடிச் செல்வது வழக்கம். தோழர் மரணி அண்மையில் காலமானார்.

க.நா.சு சந்து

பல வருடங்களுக்கு முன்னர் தில்லியிலிருந்து தஞ்சாவூர் வந்திருந்தார் எழுத்தாளர் க.நா.சு. நண்பர்கள் புடைகுழு தெற்கு வீதியில் நடந்தபோய்க் கொண்டிருந்தார். குறிப்பிட்ட சந்தின் பெயரைச் சொல்லி உறுதி செய்து கொண்டு அந்த சந்தையே பார்த்தபடி சற்று நேரம் நின்றார். என்ன விஷயம்? என்று கேட்டோம். இந்த சந்தைகள் என்பால்ய கால காதலி குடியிருந்தாள் என்றார் பெருமுச்சுடன் அந்த 80 வயது காதலர்.

தஞ்சாவூர் சந்துகள் பற்றிய வேடிக்கைக் கதை

தஞ்சாவூர் சந்து பற்றி வேடிக்கையாக ஒரு கதை சொல்வதுண்டு. மேலவீதியில் ஒரு சந்துக்கு வெளியே மாமி கோலம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். அந்த வழியே வந்த ஆசாமி கையில் துண்டுப் பேப்பருடன் முகவரி விசாரித்து இருக்கிறார். மாமி கோலம் போடுவதை நிறுத்தி விட்டு அவருக்கு வழி சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார். சில சந்துகளின் ஊடாகச் சென்றுதான் அந்த முகவரியை அடையவேண்டும். அடுத்த வருடம் அதே தெரு. அதே சந்து, அதே மாமி கோலம் போடுகிறார். ஓர் ஆள் முகவரி கேட்டு துண்டுச்சீட்டை நீட்டினானாம். மாமி அமைதியாக கேட்டார், இன்னுமா அந்த சந்தைக் கண்டுபிடிக்கமுடியவில்லை?

குப்பண்ணப்பா சந்தும் செக் குடியரசும்

தஞ்சையில் நான் குடும்பத்துடன் குப்பண்ணப்பா சந்தில் குடியிருந்த போது என்னோடு நான் குடியிருந்த வீட்டின் முன்னறையில் வசிக்க செக் நாட்டிலிருந்து தமிழ்படிக்க வந்த யரசலாவுக்கீபர்மானெனக் என்ற இளைஞர் விரும்பினான். அவனுக்குப் பல்கலைக்கழக விடுதியில் ஒரு வசதியான அறை ஒதுக்கிக் கொடுத்தோம். அவனோ என்னோடு அந்த சிறிய சந்தில் ஒண்டுக் குடித்தனம் இருக்க விரும்பினான். தஞ்சையின் சந்துகளைப் போல் செக்கோஸ்லோவாக்க நாட்டிலும் சந்துகள் இருக்கின்றனவாம். ஆகவே ஒருவகையில்

கு னிர்ச்சியான குப்பண்ணப்பா சந்து எனக்கு என்தாய்நாட்டை நினைவுபடுத்துகிறது என்று அந்த இளைஞர் கூறினான். பாசிபடிந்த குப்பண்ணப்பா சந்தில் பீதோவன் இசை நாடாக்கள் ஒலிக்க யரசலாவல் பீபொர்மானெனக்குடன் குடியிருந்த காலங்கள் மறக்க முடியாதவை. இந்த அனுபவத்தை வைத்து ஆனந்தவிகடனில் பீபொர்மானெனக்கும் தமிழ்ப் பெண்டிரும் என்ற சிறுகதையே எழுதிவிட்டேன்.

ஒருநாள் அந்தி வேளை சந்தின் கடைசியில் கிணற்றுக்கு மறுபுறம் யாரது? அந்த இளைஞரும் யாரோ ஒரு வெள்ளக்காரியும் முத்தமிட்டப்படி. எனக்கு மிகுந்த கோபம்.

“ஸாரி கோபால்! இவளைப் பெரிய கோயிலில் பார்த்தேன். பெல்ஜியத்திலிருந்து வந்திருக்கும் ஊர்சற்றி இவள்! இந்த சந்தை பற்றி சொன்னேன். பார்க்கணும்னு ஒரே அடம். அழைத்து வந்தேன். அவளுக்கு ரொம்பவே பிடித்துவிட்டது. நாங்கள் குப்பண்ணா சந்தை கெளரவிக்க விரும்பினோம் அதனால் தான்” என்றான்.

அப்பா சந்துகள்

மராட்டியர் அரசியலில் தத்தாஜி அப்பா, மானாஜி அப்பா, சோனாஜி அப்பா, முத்தோஜி அப்பா, மல்ஹர்ஜி அப்பா என்று பலர் இருந்தனர். இவர்கள் அரசவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல. அப்பா அல்லது அண்ணா என்ற பட்டத்தோடு தனி இன்ததவராகவே வாழ்ந்தனர். இவர்கள் மராத்தி மொழியைப் பேசினர். இவ்வினத்தவர் அரசில் செல்வாக்கு உடையவர்களாகவும், பெரிய அதிகாரிகளாகவும் திகழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது. இவர்களின் பெயர்களில் தஞ்சை சந்துகள் பலவும் அழைக்கப்படுகின்றன.

தத்தாஜி அப்பா சந்து

அரசியல் சூழ்ச்சி காரணமாக இளவரசர் சரபோஜி சென்னையில் மறைந்து வாழ்ந்தபோதே அவருக்குப் பெரிதும் உதவியவர் தத்தாஜி அப்பா என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தஞ்சையில் நடந்த அரசியல் செய்திகள் தத்தாஜி அப்பாவுக்கு ரகசியக் கடிதங்கள் வழி தெரிவிக்கப்பட்டு

வந்ததாகவும் அவற்றை அவர் இளவரசர் சரபோஜி குறிப்புக்கு தெரிவித்ததாகவும் சரித்திரக் குறிப்புகள் உள்ளன. இந்நன்றியை சரபோஜி மன்னர் ஆனதும் மறக்கவில்லை. தத்தோஜி அப்பாவிற்கு 50 வேவி நிலம் வழங்கப்பட்டது. தஞ்சையில் உள்ள ஒரு சந்தின் பெயர் தத்தாஜி அப்பா சந்து என்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது.

சந்துகளுக்கு காவலாக காளியின் அம்சத்துடன் ஒரு காவல் தெய்வம் குடிகொண்டிருக்கிறாள். இத்தெய்வத்தை ரேணுகாதேவி என்று சந்துவாசிகள் தங்கள் இஷ்ட தெய்வமாக வணங்குகின்றனர்.

சுப்பராய வாத்தியார் சந்து

வாத்தியார்கள் பெயரில் பல சந்துகள் தஞ்சையில் உள்ளன. அவை சுப்பராய வாத்தியார் சந்து, சட்டநாத வாத்தியார் சந்து முதலியன். இவற்றுள் ஒன்று சுப்பராய வாத்தியார் சந்து. இவர் சரபேந்திர வைத்தியமுறை என்றநாலினைத் தொகுத்தவர். பாரம்பரிய சித்தமருந்துகள் பற்றியும் அவற்றின் பிரயோகங்களையும் இந்நால் விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

சரபோஜி மன்னர்காலத்தில் பாரம்பரிய வைத்தியமுறை புத்துயிர் பெற்றது. சரசவதி மகால், சங்கீத மகால், தன்வந்திரி மகால் போன்ற 18 மகால்களை சரபோஜி மன்னர் அமைத்தார்.

அதில் தன்வந்திரி மகால் மன்னர் சரபோஜி வைத்தியத் துறையில் ஆற்றிய

அரும்பணிகளின் அடையாளமாகத் திகழ்கிறது. சப்புராய வாத்தியார் சந்துக்கு வந்து அவரிடம் வைத்தியம் செய்து கொண்டு ஆபத்தான நோய்களிலிருந்து பிழை முத்தவர்கள் அநேகம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சந்துகளில் வசிக்கும் கிணறுகள்

தஞ்சாவூரில் ஒவ்வொரு சந்திலும் கிணறு கள் இருந்தன. இன்னும் இருக்கின்றன. கிணறு என்றால் சாதாரண கிணறு அல்ல. அதன் ஆழமும் அமைப்பும் ஆளை அசர அடிக்கும். ஐகடையில் இறங்கிப்போகும் வாளி சிலசமயம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்து விடும்.

கிணற்றியில் தண்ணீரை வாளி முத்தமிடும் சத்தம் வெகுநேரம் கழித்தே கேட்கும். வாளித் தண்ணீர் மேலே வருவதைப் பார்த்து குதூகலிக்கும் கழிந்தைபோல ஐகடை கூச்சவிடும்.

தண்ணீர் மேலே வந்ததும் ஒரே ஒரு கை தண்ணீரை வாளியிலிருந்து எடுத்து ஒரு அடி அடித்துக் கொண்டால் பிறவி எடுத்ததன் நோக்கம் புரிபடுவது போல் இருக்கும். இரு கைகளாலும் தண்ணீரை அள்ளிப் பருகும் போது இதுதான் அமுதமோ என்று தோன்றும்.

கிணற்ற ருகே ஒரு சிமிட்டித் தொட்டி, அதில் தண்ணீரை நிரப்பி ஆண்களும், பெண்களும் குளிப்பார்கள். பெண்கள் குளிப்பது தெரிந்தால் கிணறு இருக்கும் கிளைச் சந்துக்குள் ஆண்கள் பிரவேசிக்கவே மாட்டார்கள். அதற்காகவே வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு விடிகாலையிலேயே பெண்கள் குளித்து விடுவார்கள். பெண்கள் குளித்த பிறகு அந்தக் கிணறு குளித்து விட்டு நிற்கும் பெண்ணாகவே மாறிவிடும். மஞ்சள் வாசனையும், சோப் வாசனையும் சேர்ந்த பெண்களின் வாசனை அலாதியாய் அங்கே சமூன்றபடி இருக்கும். கிணற்றை ஒட்டிய சுவற்றில் வெல்வெட் பாசியும், கிணற்றுச் சந்தில் நிலவும் தண்ணென்ற சிலவிப்பும் கோடையிலும் குடியிருக்கும். அதுசரி தஞ்சாவூர் சந்துகளில் இருக்கும் கிணறுகளுக்கு எங்கிருந்து தண்ணீர் வருகிறது? தஞ்சாவூர் மராட்டிய மன்னர் சரபோஜி மழைநீர்த் தேக்கங்களையும்

பிரம்மாண்டமான குளங்களையும் அமைத்து குளங்களிலிருந்து கால்வாய்கள் கட்டி அவை மூலம் எல்லா நீர்நிலைகளுக்கும் நீர் வரத்து வருமாறு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். இத்தகைய கால்வாய் நீர் சந்துகளிலுள்ள கிணறுகளையும் நிரப்பியது.

சின்னச்சின்ன சந்துகளில் கால்வாய்கள் அமைத்து அவை பெரிய கால்வாயோடு சங்கமித்தன. தஞ்சாவூர் சாக்கடை என்று சொல்வடையே ஏற்பட்டுவிட்டது. சந்துகள், சாக்கடைகள், அந்தச் சாக்கடைகளில் மனிதக் கழிவுகள் எப்போதும் தூர்நாற்றம் என்று பிறர் ஏனான்மாகப் பேச இது வழிவகுத்துவிட்டது. பரிமணச்செட்டியார் சந்தில் கிணற்றை ஒட்டிய வீட்டின் மாடியில் நாங்கள் வசித்தோம். நீளமான அந்தச் சந்தில் முப்பத்துக்கும் மேற்பட்ட குடித்தனங்கள் இருந்ததாக ஞாபகம்.

எங்கள் வீட்டில் எப்போது பார்த்தாலும் சந்தில் குடியிருக்கும் யாரோ ஒருவர் கிணற்றில் இறைத்துக் குளிக்கும் சப்தம், கிணற்று ஐகடையின் உருளை ஒலி வடிவில் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கும். நள்ளிரவிலும் கிணறு கீச்சிடும். தண்ணீர் சேந்தும் போதும், சேந்தியநீர் கிணற்றுக்குள் கொட்டும் போதும் களக் களக் களை என்ற சப்தம் கேட்கும். எங்களுக்கு கிணற்றின் பிலாக்கணம் பழகிவிட்டது. ஏன் பிடித்து விட்டது என்று கூட சொல்லலாம்.

சந்துகளில் வீசும் காற்று

சந்துகளைப் பற்றிய இன்னொரு ஆச்சரியமிக்க சங்கதி என்னவெனில் அங்கு வீசும் காற்று, எங்கிருந்து வருகிறது என்று தெரியாது. ஆனால் மெல்லிய மஸ்வின் துணியை மேலே வீசியது போல வருடிச் செல்லும். கோடைக்காலத்தில் சந்தில் இருப்பவர்கள் சந்துக்கு வெளியே கட்டில் போட்டுக் கொண்டு ஏறக்குறைய மெயின்ரோட்டிலேயே படுத்துவிடுவார்கள். இப்போது போல் காரும் வண்டியும் சாலைகளில் அதிகம் வராத காலம். டி.எஸ்.கோதண்டராமன் என்ற பழம்பெரும் எழுத்தாளர் தஞ்சாவூர் சந்துகள் பற்றி ஒரு கதையே எழுதியிருக்கிறார்.

சந்துகளில் வசித்த சாதனையாளர்கள்

சுகாநாயக்கன் தெரு சந்தில் சங்கீதவித்வான் போழக்குடி கணேசய்யா

நீண்டகாலம் வசித்தார். மேலவீதி பாலோபா சந்தில் மனிக்கொடி எழுத்தாளர் ஸ்வாமிநாத ஆத்ரேயர் குடியிருந்து வந்தார்.

பொன்னையா பிள்ளை சந்து

மேலவீதி தொடக்கத்தில் உள்ளது. இங்கு தஞ்சை நால் வர் என்று குறிப்பிடப்பட்ட சங்கீத விதவான்கள் இருந்தார்கள். இவர்களில் மூவரும் வேறிடங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்து விட பொன்னையா பிள்ளை மட்டும் அதே சந்தில் கடைசிவரை குடியிருந்தார். இச்சந்து பொன்னையாபிள்ளை சந்து என்றே இன்றளவும் அழைக்கப்படுகிறது.

கரந்தை சந்துகள்

தஞ்சையின் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்படும் கரந்தையில் பத்துக்கு மேற்பட்ட சந்துகள் காணப்படுகின்றன. தட்டிமால் சந்து, பாப்பார் சின்னையா பிள்ளை சந்து, ராமார் மட சந்து, குப்பாம்பிள்ளை சந்து, அழகு பிள்ளை சந்து, ஆத்து மேட்டு சந்து, முஸ்லீம் சந்து, பாவாமட சந்து ஆகியவை அவற்றுள் சில.

தஞ்சையில் உள்ள சந்துகளின் பூகோள வரைப்படம் ஒன்று அரிதான் பதிவாக தஞ்சாவூர் சரஸ்வதி மஹாலில் இருக்கிறது.

தஞ்சாவூர் சந்துகள் எப்படி உருவாயின என்பதற்கு பல விதமான ஊகங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. எழுத்துப்பூர்வமாக எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை.

அப்துல் ரஹீம் என்ற முதுபெரும் கிழவர் தஞ்சாவூர் அய்யங்கடைத்தெருவில் சேவல்மார்க் வாசனாதி திரவியங்களின் கடை ஒன்றை நடத்தி வருகிறார். இவருக்கு வயது 86. கடையின் வயது 100ஐ எட்டுகிறது. ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் சரமாரியாகப் பேசுகிறார். அய்யங்கடைத் தெரு முழுமையும் இவர் கடையின் சந்தனவாசமும் அத்தரமணமும் கண்ணுக்குத் தெரியாத வாசனை இழைகளால் பந்தல் போட்டிருக்கிறது. சிறிய அழகான கடை அப்துல்ரஹீம் தஞ்சாவூர் பூகோள அமைப்பை நன்கறிந்தவர். சந்துகளை பற்றி ஒரு சில அதிசயமான தகவல்களை அவரிடமிருந்து பெற முடிந்தது. அய்யங்கடைத் தெருவை

ஒட்டிக் கொண்டும் எட்டிப்பார்த்தபடியும் பல சந்துகள் இருக்கின்றன. அப்துல் ரஹீம் சொல்கிறார் உலகத்திலேயே இங்கிலாந்தின் தலைநகரமான லண்டனில் தான் அதிகமான சந்துகள் இருக்கின்றன. அடுத்தப்படியாக அதிக சந்துகள் கொண்ட நகரம் தஞ்சாவூர் தான். மேலராஜவீதி, கீழராஜவீதி, தெற்குராஜ வீதி, வடக்குராஜ வீதி ஆகிய வீதிகள் தஞ்சை நகரத்தைச் சுற்றி அமைந்துள்ளன. இவற்றை சென்றடைய இந்த குறுக்குச் சந்துகள் உதவுகின்றன. ஒரு வீதியை முழுமையாகச் சுற்றிக் கொண்டு போக வேண்டியதில்லை. சந்துகளுக்குள்

புகுந்து புறப்பட்டால் போதும் அடுத்த ராஜவீதியை அடைந்து விடலாம். சந்துகள் அதற்காகவே அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பது இவர் வாதம்.

சந்துகள் சாதாரண தொழிலாளர் களுக்கான வாழ்விடங்கள் என்று உறுதிபடச் சொல்கிறார் தஞ்சை எழுத்தாளர் ஹரணி. இத்தொழிலாளர்கள் அரசர்களுக்கும் மந்திரி பிரதானிகளுக்கும் அனுகூலமாக இருந்தபடி அவர்களுக்கான தேவைகளை நிறைவேற்ற அருகிலேயே வாழ்வதற்கு சந்துகள் அநுசரணையாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது இவர் கருத்து. பல சந்துகளின் பெயர்களைக் கவனித்தால் இது தெளிவாகும்.

தஞ்சை மராட்டிய மன்னர் களின் அரசாட்சி குறித்து அரியபல செய்திகளைத்

திரட்டியுள்ள ஆய்வாளர் திரு.செல்வராஜ் சொல்லும் கருத்து விசேஷமாக இருக்கிறது.

அழிந்து போன சோழர்கால அரண்மனை இடிபாடுகளின் மீது கட்டப்பட்டவை தான் இந்த சந்துகள் என்கிறார் செல்வராஜ். நாயக்கர் மற்றும் மராட்டியர் காலத்தில் உருவான இச்சந்துகளில் சாதாரண மனிதர்களும், தொழில்முறை கலைஞர்களும் கட்டுமான வேலைப்பாடுகள் தெரிந்த நிபுணர்களும் இங்கு வசித்தார்கள். ராஜா, ராணி பெயரில் ஒரு சந்தும் கிடையாது என்பதை கவனிக்க வேண்டும் என்கிறார் செல்வராஜ். நாயக்கர் காலத்தில் கட்டப்பட்ட சந்துகள் மராட்டியர் காலத்தில் பெருகின.

ஆஜாரங்களும், வட்டாரங்களும் அலங்கங்களுமாய், ராஜவீதிகளுமாய் தஞ்சை விரிவடைந்தது.

காணாமல் போகும் சந்துகள்

சந்துகள் பற்றிய சரித்திரத்தை எழுத நான் தஞ்சையிலிருந்து சென்னை சென்று முப்பதாண்டுகள் கழித்து திரும்பிய போது சந்துகள் தஞ்சை மக்களின் மனங்களிலிருந்து மட்டும் அல்ல பார்வையிலிருந்தும் மறைந்து போகும் அவலம் கண்டு பதைத்துப் போனேன். தஞ்சையை ஸ்மார்ட் சிட்டி ஆக்கும் முயற்சியில் ஆக்கிரமிப்புகளை அகற்றும் வேலை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. பல சந்துகளின் பெயர்ப்பலகைகள் முகப்புகள் மற்றும் முன்புகுதிகளை பூல்டோசர் வைத்து மாநகராட்சி நிர்வாகம் இடித்துத் தன்னி அப்புறப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. சந்துகளும் அவற்றின் சரித்திர அடையாளமும் இடிந்து கண் முன்னால் நொறுங்கிக் கிடக்கும் இடிபாடுகளின் மீது கையறுநிலையில் நின்றபடி இக்கட்டுரையை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

சனவரி, 16,2023 அமெரிக்காவின் ஃபிளாரிடா மாகாணத்தில் வசிக்கும் நூற்று பாஸ்கரின் நூல் வெளியீடு விழா:

அமெரிக்காவில் வசிக்கும் ஆரூர் பாஸ்கரின் ஜெஸி என்கிற ஜெஸிகா கிங் புதினம் (நாவல்) ஜனவரி, 16 அன்று, மாலை 4 மணிக்கு திருவாரூர் செல்வீஸ் கோல்டன் உணவகத்தில் வெளியிடப்பட்டது.

த.ரெ.தமிழ்மணி அவர்களுடைய தலைமையில் நடந்த இந்த நிகழ்வில் மருத்துவர், திருநாவுக்கரசு, பேராசிரியர் ஆரூர் புதியவன், பாவலர் கடம்பை அறிவு, இடங்காண்கோட்டை சிவக்குமார், இயற்பியல் ஆசிரியர் சிவக்குமார் முதலானோர் வாழ்த்துரை வழங்கினர். பேராசிரியர் ஆரூர் புதியவன் நூலை வெளியிட வனம் கலைமணி மற்றும் பேசும் புதிய

சக்தி வார இதழின் ஆசிரியர் ஜெயகாந்தன் மற்றும் சான்றோர் பெற்றுக்கொண்டனர்.

முனைவர் சந்தான லட்சமி ஆரூர் பாஸ்கரின் ‘ஜெஸிகா கிங்’ நாவலையும் பாவலர் கலைபாரதி ‘பங்களா கொட்டா’ வையும் திறனாய்வு செய்து பேசினர். நிகழ்ச்சியின் இறுதியில் பாவாணர் நினைவு பேச்சுப்போட்டியில் வெற்றி பெற்ற பள்ளி மாணவர்களுக்கு 11000 ரூபாய் பரிசும் கண்ணாழுச்சி இதழுக்கு 2000 ரூபாய் (உதவி சிறகுகள் கல்வி அறக்கட்டளை) வழங்கப்பட்டது.

வே.கோ.கிருஷ்ணழுர்த்தியின் நன்றி உரையுடன் விழா இனிதே நிறைவேற்றது.

அமரந்த்தா

கண்களை இறுக மூடிப்படுத்திருந்தேன். எதையும் பார்க்கவோ எழுந்து நடமாடவோ உடலில் வலுவில்லை. சுவரில் தொங்கிய நாட்காட்டியும் கடிகாரமும் என்னுடைய அச்சத்தை மேலும் கூட்டின. தேதி 6. இரவு பத்து மணி ஆகிவிட்டது. பொழுது விடிந்தால் வாடகை தர வேண்டும். ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாய் வாடகையைக் கொடுத்தால் மீதிக் காசில் பஸ் பாஸ் வாங்கலாம். மற்ற செலவுகளுக்கு? நினைக்கவே பயமாக இருந்தது.

அவன் பாட்டுக்கும் அலட்சியமாக ‘உன் பாட்டை நீ பார்த்துக்கொள். நான் தரமாட்டேன்’ என்று சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டான். திடீரென்று இப்படி ஒரு நிலை வரும் என்று எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. தெரிந்திருந்தால் மட்டும் என்ன செய்திருக்க முடியும்? சம்பளம் 2000 ரூபாய் தானே? வேறு ஒருத்தியுடன் புருஷன் போய்விட்டால் மனைவி இப்படி தத்தளித்துத் தான் ஆக வேண்டும். விடிந்தால் என்ன ஆகும்...? திகிலுடன் கண்களை மூடிப் படுத்தவள் தான் பசி, தாகம் ஒன்றும் உறைக்கவில்லை. அலுப்பில் அப்படியே மெல்ல மெல்ல தூக்கத்தில் ஆழ்ந்து விட்டேன்.

பொழுது விடிந்ததும் வழக்கம் போல வீட்டு வேலைகளைச் செய்தேன். அலுவலகம் வந்ததும் வேலைகளை வரிசைப்படுத்திக் கொண்டு கவனமாக செய்ய ஆரம்பித்தேன். சொந்தப் பிரச்சனைகளைத் தற்காலிகமாக தள்ளி வைப்பதற்கு அது பெரிதும் உதவியது. பண்ணிரண்டு மணிக்கு ரெஜிஸ்தர் தபால் என் பெயருக்கு ஒன்று வந்திருந்தது. பழுப்பு நிற அரசாங்க உறை. அரசாங்கத்தில் இருந்து எனக்கென்ன கடிதம் என்று யோசித்தபடியே கடித்ததைப் பிரித்தேன். ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு அண்ணாநகரில் வீட்டு வசதி வாரியம் கட்டிய நலிந்தோர் பிரிவு வீட்டிற்கு விண்ணப்பித்திருந்தேன். பதைப்பதைப்படுதன் கடித்ததை வாசித்தேன்.

கண்ணாழச்சி

என் பெயருக்கு வீடு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு கணம் இது உண்மைதானா? அல்லது கனவா? என்று சந்தேகம் எழுந்தது. படபடப்பாக வந்தது. வியர்த்து வடிந்தது.

21-ஆம் தேதிக்குள் முன்பணம் ஜம்பத்தைந்து ஆயிரம் செலுத்தி கட்டி முடிக்கப்பட்ட வீட்டை உபயோகத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளலாமாம். அடுத்த மாத வாடகை கொடுக்க வக்கின்றி நடுத்தெருவில் நிற்கப்போவதான கலக்கத்தில் இரவு நெடுநேரம் புத்தி பேதவித்துக் கிடந்ததும் புலம்பியவாறே உறங்கிப் போனதும் நினைவுக்கு வந்தது. வீடு சொந்த வீடு என்னுடைய பெயரிலேயே வீடு. மெல்ல கண்ணை மூடி ஒரு கணம் நினைத்துப் பார்த்தேன். என்ன அறியாமல் நெடுமூச்சு வெளியேறியது.

முன்பணம்? அவ்வளவு பணத்துக்கு எங்கே போவது? எப்படியாவது கட்டித் தானே ஆக வேண்டும்? இல்லாவிட்டால் அடுத்த முதல் தேதி என்ன கதி? நடுத்தெரு...ஐயோ. பதட்டத்தில் வியர்வை பொங்கி வெளியேறியது. முதலாளி படியேறி வரும் சத்தம் கேட்டது. அவரிடமே கேட்டால் என்ன? அவர் தானே பிளஸ் ரூபடிக்கச் சொல்லி பணமும் கட்டினார்?

தட்டச்சு செய்து வைத்த கடிதங்களில் கையெழுத்து வாங்குவதற்காக மேஜை மேல் அவர் முன் வைத்தேன்.

அவ்வளவுதானா நிர்மலா? வேறு எதுவும் பாக்கி இல்லையே?

‘இல்லை சார், இதோ கவர் எல்லாம் ரெடி பண்ணி வச்சிருக்கேன். ஜெயராஜ் வந்தவுடன் தபாலை அனுப்பிடுவேன். அப்புறம் சார்...’

‘என்னம்மா?’

‘சார் எனக்கு ஹவுசிங் போர்டு வீட்டுக்கு அலாட்மெண்ட் ஆர்டர் வந்திருக்கு சார்...’

‘ரொம்ப சந்தோஷம்மா. வீடு எங்கே?’

‘அண்ணாநகர் திருமங்கலம் சார். ஆனா...’

‘என்ன ஆனா? சொல்லும்மா’

‘முன் பணம் ஜம்பத்தஞ்ச ஆயிரம் கட்டணும் சார். அதுக்கு உங்க உதவி வேணும்...’

‘பத்து மாச சம்பளம் அட்வான்ஸ் கொடுக்கிறேன். மீதியை நீ ஏற்பாடு செஞ்சி கட்டிக்கோ.’

‘சரி சார். ரொம்ப நன்றி’

‘மீதிக்கு என்னம்மா செய்வே?’

‘தெரியல சார். அவர் கிட்ட கேட்டுப் பார்க்கணும்.

‘தருவாரா? அவர்தான் தனியா போயிட்டாருன்னு சொன்னியே?’

‘கேட்டுப் பார்க்கிறேன் சார். இல்லைன்னா..’

‘எப்படியாவது கஷ்டப்பட்டு கடன் வாங்கியாவது வீட்டை வாங்கிடு என்ன?’

‘சரி சார்’

எப்படி வாங்குவது? அதே கவலையோடு வீடு திரும்பி துணிகளைத் துவைத்து உலர்த்தினேன். உலர்ந்த துணிகளை மடித்து வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்த போது அவன் வாசற்படியில் நின்றிருந்தான்.

‘இந்தா, வாடகைப் பணம். இது தான் கடைசி. இனிமே நீ தான் கொடுக்கணும் தெரிஞ்சக்க.’

நான் எப்படி கொடுக்க முடியும்? சம்பளம் ரெண்டாயிரம் ரூபாய் தானே?

‘அதைப் பத்தி எனக்கென்ன கவலை? வீட்டைக் காலி பண்ணிட்டு போ எங்கேயாவது..’

‘எங்கேயும் என்னால் போகமுடியாது. எனக்கு ஹவுசிங் போர்டில் நலிந்த பிரிவினருக்கான சிறிய வீடு அலாட் ஆகியிருக்கு. அதை வாங்க பணம் வேணும்..’

‘எவ்வளவு?’

‘முப்பத்தி அஞ்சாயிரம் ரூபாய்.’

கண்ணாழக்சி

‘இதோட உறவை முறிச்சிக்க நீ சம்மதிச்சின்னா, பணம் ஏற்பாடு பண்ணித் தரேன். உங்க சொந்தக்காரங்க கிட்ட நான் வாங்கியிருக்கற கடனை எல்லாம் அப்பறமா நீயே திருப்பிக் கொடுக்கிறதாக இருந்தால், சனிக்கிழமை நீ கேட்ட பணத்தைக் கொண்டு வந்து தரேன். எவனும் என்னை வந்து கேட்கக் கூடாது. நீ தான் கட்டணும், என்ன சொல்ற?’

‘சரி..’

அவ்வளவுதான். போய்விட்டான் தற்காலிக நிவாரணம். வாடகைப் பணம். நிரந்தரமான பயனுக்கு முப்பத்தி அஞ்சாயிரம் ரூபாய்.. பயனுக்கா பிரிவுக்கு விலையா? ஆனால் அது எதிர்காலக் கடன்? ஏதோ ஒன்று. இப்போதைக்கு நிவாரணம் கிடைக்கிறது. அப்பாடா என்றிருந்தது. பாலுக்கு உறை ஊற்றி விட்டு பாதி படித்து விட்டு வைத்திருந்த புத்தகத்தை வாசிக்க ஆரம்பித்தேன். முதுகு வலிக்க ஆரம்பித்ததும் படுக்கப் போனேன். சனிக்கிழமை எப்போது வரும் என்று நினைத்தபடியே தூங்கிப் போய்விட்டேன்.

திங்கட்கிழமை காலை அலுவலகத்தில் பர்மிஷன் போட்டுவிட்டு வீட்டுவசதி வாரிய அலுவலகம் சென்றேன். நலிந்த பிரிவினர் வீடுகள் ஒதுக்கீடு செய்பவரை அணுகி பணம் கட்ட செலான் தருமாறு கேட்டேன்.

‘அலாட் மெண்ட் லெட்டரைக் காட்டுங்க’

ஆர்ட்டரை எடுத்துக் காட்டியவுடன் மேசை மேலிருந்த கோப்பை எடுத்து கடிதத்தைச் சரி பார்த்தார். பிறகு வேறு ஒரு பட்டியலை எடுத்து அதில் ஒரு எண்ணை சுழியிட்டார்.

‘உங்கள் அலாட் மெண்ட் கேன்சல் ஆயிடுக்சிங்க’

‘கேன்சல் ஆயிடிச்சா? ஏன்?’

‘அலாட்டைக்கு வயச 24 ஆகிஇருக்கணும். உங்களுக்கு 21 தான் ஆகியிருக்குது.’

‘அப்ப எப்படி அலாட் மெண்ட் ஆர்டர் வந்தது?’

‘குலுக்கல்ல தேர்ந்தெடுக்கக்பட்ட உடனே ஆர்டர் போட்டுட்டோம். பிறகு

தான் அப்ஸிகேஷனைப் பார்த்தா வயசு குறைவாக இருக்கிறது தெரிஞ்சுது.’

‘இப்ப அலாட்மெண்ட் வாங்க என்னங்க செய்யறது?’

‘ஓண்ணும் செய்ய முடியாதுங்க. இந்தாங்க கேன்சல் ஆர்டர் இங்கே ஒரு கையெழுத்து போடுங்க.’

அவர் நீட்டிய பக்கத்தில் கையெழுத்துப் போடும் போது கை நடுங்கியது. வாங்கிக் கொண்டு வெளியே வந்தபோது கண்ணீர் கண்ணை மறைத்தது. படிக்கட்டு இறங்கும் போது விழுந்து விடுவது போல பலகீனமாக இருந்தது.

அருகில் இருந்த ஹோட்டலில் போய் கை கழுவும் சாக்கில் முகத்தை அலம்பிக்கொண்டேன். சூடாக காபி குடித்ததும் அழுகை மறைந்து போயிற்று. மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டியது என்ன? கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டாமல் போனதாக விட்டு விடுவதா?

இல்லை. ஒதுக்கீடு கிடைத்ததே ஏதோ ஒரு அதிர்ஷ்டம். அம்மா கையால் வாங்கித் தந்த விண்ணப்பம். அதுதான் அலாட்மெண்ட் கிடைத்திருக்கிறது. விடக் கூடாது. அரை நாள் லீவு போட்டிருந்தேன். பத்தே முக்கால் மணிதான் ஆகியிருந்தது. பஸ் பிடித்து அம்மா வீட்டுக்குப் போனேன்.

அம்மா மகிழ்ச்சியாக இருந்தாள். ‘நிர்மலா, அன்னா நகர் போய் வீட்டுக்குப் பணம் கட்டிட்டேன். நீ பணம் கட்டிட்டியா?’ என்று கேட்டாள்.

‘எங்கம்மா கட்டறது? வயசு கம்மின்னு சொல்லி ஒதுக்கீட்டையே ரத்து பண்ணிட்டாங்க அம்மா...’

‘ஜேயோ இப்படி அதிர்ஷ்டக் கட்டையா இருக்கியே... உன் புருஷன் பெயருக்கு மாற்றிக் கொடுக்க மாட்டாங்களா?’

புருஷன் இருந்தால் தானே? எவ்வோ ஒருத்தியுடன் அவன் போய்விட்டான் என்று தெரிந்த போது அம்மா தான் அடக்கமாட்டாமல் அழுதாள். நிர்மலா கல்லைப் போல அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

‘மாத்துவாங்களான்னு தெரியாதுமா. ஆனால் என் பெயரில் வாங்கினால் தான் நல்லது. பணம் நான் தானே கட்டப்போறேன். இப்ப இந்த வயசுப் பிரச்சனையைப் பெரிசாக்காமல் வீட்டை வாங்குறது எப்படின்னு தான் யோசிக்கனும். எனக்கு ஒண்ணும் புரியலம்மா’ என்று சொல்லும் போது என் குரல் கம்மியது.

‘இதோ பாரு, யாரையாவது கேளு. என்ன செய்யறதுன்னு யோசி. அலாட்மெண்ட் மறுபடி கிடைச்சா திருப்பதிக்கு வர்றேன்னு வேண்டிக்கிறேன். நீ கட்டாயம் வரனும். என்ன சரியா?’

‘மொதல்ல எப்படி அலாட்மெண்ட் வாங்கறதுன்னே தெரியவியேம்மா’

‘பொறுமையா யோசிச்சிப் பாரு. யாரக்கேட்டா வழி கிடைக்கும்னு யோசி. வந்தது வந்தே.. இங்க இருந்துட்டுப் போ அங்க என்ன வேலை உனக்கு? இங்கிருந்தே வேலைக்கிப் போ’

இட மாற்றம் ஆறுதலாக இருக்கும் என்று அன்று மட்டும் இல்லாமல் மேலும் நாலு நாட்கள் அம்மாவுடன் தங்கிக் கொண்டேன்.

சனிக்கிழமை மாலை அம்மாவின் சினேகிதி ஜெயந்தி வந்திருந்தாள். செய்தி கேள்விப்பட்டு மிகுந்த வருத்தப்பட்டாள்.

‘என்ன நிர்மலா உனக்கு இவ்வளவு துரதிருஷ்டம்... உங்க வீட்டுக்காரர் விட்டுட்டுப் போயிட்டார்னு வேற கேள்விப்பட்டேன். தனியாக என்னதான் பண்ணுவ நீ? செலவுக்கு என்ன செய்யற?’

‘தெரியவிங்க யோசிச்ச யோசிச்ச மண்டை குழம்பிப் போய் ஒண்ணும் தோன்றால். அவம் போயி இரண்டு மாசத்துக்கு மேலே ஆயிட்டுது தனியாத் தான் இருக்கேன்?’

‘அடிப்பாவி, இப்படி சாதாரணமா வறட்டுத்தனமா சொல்றியே... உனக்கு அழகை வரவியா? அழும், அழு.. அப்பதான் தூக்கம் வரும். இப்படி கல்லுப் போல இருக்கறியே... அழு கொஞ்சம்..’

எனக்கு ஒண்ணும் புரியல. முதல் தேதி வந்தா வீட்டைக் காலி பண்ணனும். அத நென்ச்சா பைத்தியம் பிடிச்ச மாதிரி இருக்கு. வேலையே செய்ய முடியல.

‘அதான் சொன்னேன் அழு. நல்லா வாய்விட்டு அழு. அப்பத்தான் புத்தி தெளியும். துக்கத்த இப்படி அடக்கி வச்சிருந்தா ரொம்ப கஷ்டப்படுவே.’

என் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு என்ன நினைத்தானோ, மீண்டும் ஜெயந்தியே பேசினாள்.

‘சரி போகட்டும் நிர்மலா. எனக்கு தெரிஞ்சவங்க மே ஜார்ஜ் அப்படின்னு ஒரு இஞ்சினியர் அம்மா இருக்காங்க. போலீஸ் ஹவுசிங் போர்டுல இருக்காங்க. நீ போய் அவங்களை பாரு முதல்ல. விஷயத்த சொல்லி உதவி கேளு. நிச்சயம் செய்வாங்க. ஏதாவது வழிகாட்டுவாங்க.’

‘சரிங்க ஜெயந்தி, எப்ப அவங்களைப் பாக்கலாம்?’

‘பார்வையாளர் நேரம் மத்தியானம் ரெண்டுல இருந்து நாலு தான், அப்ப போய்ப் பாரு.’

மறுநாள் காலையில் முதலாளியிடம் செய்தியைச் சொல்லி மதியம் லீவ் வாங்கிக் கொண்டேன். நந்தனத்தில் காவல்துறை வீட்டு வசதி வாரியக் கட்டடத்திற்குச் சென்றேன். காவலாளியிடம் ‘மே ஜார்ஜ் அம்மாவைப் பார்த்துப் பேசனும்’ என்றேன்.

‘முணாவது மாடி. லிப்டுல போங்க. லிப்டு எதிரயே அம்மாவோட அறை’.

அறைக் கதவில் “மே ஜார்ஜ், இயக்குநர்” என்ற பலகை தொங்கியது.

கண்ணாலுச்சி

அறை வாசலில் நின்றிருந்த பியூனிடம் மேடத்தைப் பார்க்கணும் என்றதும் ஒரு துண்டுச் சிட்டை நீட்டி, ‘பெயரையும் வந்த வேலையையும் எழுதிக் கொடுக்க’ என்றார். நிர்மலா, அண்ணாநகர் வீடு ஒதுக்கீடு பற்றி பேச வேண்டும் என்று எழுதிக் கொடுத்தேன். தானை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்று திரும்பியவர் ‘நீங்க போகலாம்’ என்று என்னை உள்ளே அனுப்பினார்.

புன்னகை தவழும் முகத்துடன் கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தார் மே ஜார்ஜ் ‘திருமங்கலம் வீடு ஒதுக்கீடு’ என்று நான் பேசத் தொடங்கியதும் ‘உக்காந்து சொல்லுங்க’ என்றார். அதற்குள் வியர்த்து வழிந்த முகத்தைத் தைக்குட்டையால் ஒற்றிக் கொண்டேன். ஒதுக்கீடு வந்ததையும் பிறகு ரத்தானதையும் வேகவேகமாகச் சொல்லி முடித்தேன்.

‘இப்ப உங்க வயது என்ன? என்று கேட்டார்.

‘இருவத்தொண்ணு முடிஞ்சிருச்சு. இருபத்தி ரெண்டு மேடம்’ என்றேன்.

போன போர்டு மீட்டிங்கில் அலாட்ட வயசைக் குறைக்கணும்னு தீர்மானம் நிறைவேற்றுக்கீட்டுச் சு. என்னைக்கு ஆர்டர் போட்டாங்கன்னு தெரியல. காலையில் ஹவுசிங் போர்டு ஹெட் ஆபீசில் போய் கேட்டுப்பாருங்க’ என்றார்.

‘நன்றி மேடம்’ என்று கூறிவிட்டு எழுந்து வந்தேன். இருண்டு கிடந்த மனதில் ஏதோ சிறிது வெளிச்சம் தெரிகிற மாதிரி இருந்தது. வீட்டு வசதி வாரிய அலுவலகமும் அருகே தான் இருந்தது. ஆனால் காலையில் தான் போக வேண்டும் என்று மேடம் சொன்னதால் வீட்டுக்குத் திரும்பினேன்.

சரியாக பத்தே கால் மணி க்கு ஆபீசுக்கு வந்து விட்டேன். பதினெட்டாரு மணிக்குத் தான் பார்வையாளர் நேரமாம். வரவேற்பறையில் உட்கார வைத்துவிட்டார்கள். முதலில் வாரியத் தலைவரின் செயலாளரைப் பார்க்க வேண்டும். பிறகு அவர் ஒப்புதல் தந்தால் வாரியத் தலைவரைப் பார்க்கலாம்.

முக்கால் மணி நேரமோ இன்னும் கூட வோ.. ஏதேதோ நினைவுகள்

அடுக்கடுக்காக வந்து போயின். அவசரக் கல்யாணம். அவசரப் பிரிவு நடுத்தரு... வீடு ஒதுக்கீடு கிடைத்து அது ரத்தாகணுமா? ஒதுக்கீடே வராதிருந்தால் இந்த அளவு மனசு வலிக்காதோ? என்ன சொல்லி செயலாளர் திரும்பி அனுப்பப் போகிறாரோ? முக்கால் மணி நேரம் நீண்டு இம்சையாகக் கழிந்தது.

ஒரு வழியாக வரவேற்பில் இருந்தவர் ஒன்று என்று எண்ணிட்டதானை எடுத்து என் பெயரைக் கேட்டு எழுதிக் கையில் கொடுத்தார். நல்லவேளை. நான் தான் முதல் ஆள். படி ஏறி முதல் மாடியில் உள்ள வரவேற்பறைக்குச் செல்லும்படி சொல்லி அனுப்பினார். வரவேற்பு மேசையே பாபளவென்று பிரமாண்டமாக இருந்தது. மேலே வாரியத் தலைவர் அலுவலகம் எப்படி இருக்குமோ என்று யோசனை செய்தபடி ஏறினேன். இருபது படிகள். மூச்சு வாங்கியது. படிக்கட்டு திரும்பும் இடத்தில் சற்று நின்றேன். அண்ணாந்து பார்த்தால் பெரிய நோட்டஸ் போர்டு. பல தாள்கள் வட்ட ஊசியால் குத்தப்பட்டிருந்தன. மூச்சு வாங்க ஒவ்வொன்றாக வாசித்தேன். இரண்டே வரிகள் கொண்ட ஒரு தாளைப் படித்ததும் எனக்கு மூச்சு நின்று விடும் போல் இருந்தது.

எங்கள் கோரிக்கையை ஏற்று ஒதுக்கீடுதாரர் வயதை இருபத்தி ஒன்றாகக் குறைத்த வாரியத் தலைவருக்கு நன்றி!

வீட்டு வசதி வாரிய ஊழியர் சங்கம்.
12.01.2002

அனிச்சையாக கோப்பிலிருந்த ஒதுக்கீடு கடிதத்தின் தேதியைப் பார்த்தேன். 3.2.2002. பிறகு ஏன் ஒதுக்கீடு ரத்தாக வேண்டும்? புதிதாகக் கிடைத்த தகவல் அளித்த தெம்புடன் மீதிப் படிகளில் ஏறி வாரியத் தலைவரின் செயலாளரிடம் சென்றேன். செயலாளருக்கு ஏகப்பட்ட வேலை போலும். என்னை நிமிர்ந்து கூடப் பார்க்கவில்லை. காகிதத்தை நீட்டியதும் வாங்கி வைத்துவிட்டு அவரது மேசையில் இருந்து ஒரு துண்டுச் சீட்டை எடுத்துக் கொண்டு, ‘என்ன விசயமா வந்திங்க? பேர் என்ன?’ என்றார். ‘வீடு ஒதுக்கீடு ரத்தானது பற்றி...’ என்றதும் என் பெயருக்குக் கீழே

கண்ணாழக்கி

‘ஒதுக்கீடு ரத்து குறித்து’ என்று எழுதிய காகிதத்தைக் கையில் கொடுத்து போங்க என்றார்.

“வேஹூர் ராமசாமி, வாரியத் தலைவர்” என்ற பித்தளைத் தகடு தொங்கிய தடிமனான கதவைத் தள்ளித் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றேன். தலை முழுதும் நரைத்து பழுத்த பழமாக ஒருவர் அமர்ந்திருந்தார். அவரது சுருளான வெள்ளை முடி முகத்தை மிக எடுப்பாகக் காட்டியது.

‘வணக்கம் ஐயா’ என்றேன்.

‘வணக்கம், என்ன செய்தி?’ என்றார்.

‘ஐயா, அண்ணாநகர் திருமங்கலம் நலிந்த பிரிவினருக்கான வீடு ஒதுக்கீடு ஆணை எனக்கு வந்தது ஐயா. ஆனால் வயசு குறைவு என்று பிறகு ரத்தாயிடிச்சி ஐயா.’

‘வயசு குறைவுன்னு தானே ரத்தாகி இருக்கு. அப்புறம் என்ன? அவ்வளவு தான்’

‘இல்லை ஐயா, இந்த ஒதுக்கீடு கடிதத்தின் தேதிக்கு முன்னரோ ஒதுக்கீடுதாரர் வயதை இருபத்தி ஒன்றாகக் குறைத்த ஆணை வெளிவந்திடிச்சிங்க ஐயா’

‘அது எங்க அலுவலகச் செய்தி. எப்படி உனக்குத் தெரியும்?’

‘படியேறும் போது நோட்டஸ் போர்டில் பார்த்தேங்கய்யா.’

‘ரத்து ஆணை போட்ட பிறகு மாற்ற முடியாதுமா’

‘ஐயா, அப்படி சொல்லக்கூடாது. வயசைக் குறைத்தவரே நீங்க தானே? நீங்க எனக்கு மறு ஒதுக்கீடு ஆணை போடனும் ஐயா. எனக்கு இருபத்தி ஒன்னு வயசு முடிஞ்சிருச்சு ஐயா’

‘என்ன நீ, நானும் பாக்குறேன், சாமி கிட்ட வரம் கேட்கிற மாதிரி கேட்காமல், கொடுத்து தான் ஆகணுன்னு அடம் பிடிக்கிறியே’

‘ஐயா, நீங்க கடவுளும் இல்ல, நான் பக்கையும் இல்ல. நீங்க ஹுவசிங் போர்டு சேர்மன், நான் ஒதுக்கீடு தாரர்.

ஜயா தான் எனக்கு ஒதுக்கீட்டு ஆணை போடணும்.'

இந்த மாதிரி பேசும் தைரியம் எப்படி வந்ததோ தெரியவில்லை. பேசி முடித்த பிறகு தான் மெல்ல பயம் தோன்றியது.

ஒரு கணம் என்னை ஏறிட்டு பார்த்தவர் அட்டகாசமாக சிரித்தபடியே என்கையிலிருந்த ரத்து ஆணையை வாங்கி, பச்சை மையில் "மறு ஒதுக்கீடு செய்யவும்" என்று எழுதிக் கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்தார்.

இதை ஆபீஸில் கொடு என்றார்.

அவர் சிரித்தவுடன் பயம் நீங்கி எனக்கும் சந்தோஷத்தில் மெலிதாகச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

'நன்றி ஜயா! மிக்க நன்றி!' என்று கூறி விட்டு வெளியில் வந்தேன்.

பதிவு...!

திருவாரூர் பாவாணர் தமிழ்மன்றத்தின் பேச்சுப் போட்டி இனிதே நடந்தேறியது. இயற்றமிழ்ப் பயிற்றக அமைப்பாசான் திரு.இரா.இளையநம்பி, திரு.தி.க.இளந்தமிழன், முதுகலைத் தமிழாசிரியர் திருவாட்டி க.சந்தானலட்சுமி ஆசியோர் நடவர்களாகப் பணிபுரிந்தனர் அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றிகள்.

6,8 வகுப்புகளில் முதல் பரிசு உருவா 3000 பெறுபவர்: மு.தமிழ், ஏழாம் வகுப்பு, அரசு மேல்நிலைப்பள்ளி, முன்னாவல் கோட்டை

இரண்டாம் பரிசு உருபா 1500 பெறுபவர்: பா.இனியா, ஏழாம் வகுப்பு ஊராட்சி ஒன்றிய நடுநிலைப்பள்ளி செட்டிச்சிமிழி

மூன்றாம் பரிசு உருவா ஆயிரம் பெறுபவர்: சு.ரியாஸ், எட்டாம் வகுப்பு, ஊராட்சி ஒன்றிய நடுநிலைப்பள்ளி, செட்டிச்சிமிழி

9&12 வகுப்புகளில் முதல் பரிசு உருவா 3000 பெறுபவர்: மு.லோகேஸ்வரி, ஒன்பதாம் வகுப்பு, அரசினர் உயர்நிலைப்பள்ளி, எண்கண்.

செயலாளருக்கு நன்றி தெரிவித்து விட்டு படிக்கட்டின் அருகே வந்த போது மனம் கொள்ளாத சந்தோஷம். வீடு கிடைத்து விட்டது! இறகுபோல லேசாகி, மிதப்பது போல படிக்கட்டில் இறங்கினேன். நோட்டீஸ் போர்டைப் பார்த்ததும் ஒரு கணம் நின்று அதைத் தடவிப் பார்த்தேன். இதை மட்டும் நான் பார்க்காமல் போயிருந்தால்... இருந்த சந்தோஷத்தில் அடுத்த அடுக்கு படிகளில் தடத்தவேண வேகமாக இறங்கினேன்.

நேராக அலுவலகம் சென்று முதலாளியிடம் சொல்லி மறுநாள் பணம் செலுத்துவதற்கு லீவு வாங்கிக் கொண்டேன். நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் அன்று இரவில் படுத்ததும் உறங்கினேன்.

பாவாணர் தமிழ் மன்றம்

இரண்டாம் பரிசு உருவா 1500 பெறுபவர்: வே.அறிவுழகன், பன்னிரெண்டாம் வகுப்பு, அரசு மேல்நிலைப்பள்ளி திருநெய்ப்பேர்

மூன்றாம் பரிசு ஆயிரம் பெறுபவர்: அ.அபிஷேக் அருள் டேனியல், டேனியல் பன்னிரெண்டாம் வகுப்பு, கிட்டப்பா மேல்நிலைப்பள்ளி மயிலாடுதுறை.

சிறப்புப் பரிசு பெறுபவர்கள்: ர.மதுமிதா, 11 ஆம் வகுப்பு, அரசு மேல்நிலைப்பள்ளி, குளிக்கரை.

செ.பிரவீன், ஸ்ரீ ஹரிஹரன், செ.ராகேஷ், செட்டிச்சிமிழ் ஊராட்சி ஒன்றிய நடுநிலைப்பள்ளி மாணவர்கள்

வெற்றி பெற்றவர்களுக்கு 16.1.2023 பாவாணர் நினைவு நாளில் திருவாரூர் செல்வீசு உணவகத்தில் மாலை நான்கு மணி அளவில் பரிசுகள் வழங்கப்பட்டது. மாணவர்கள் அவ்விழாவில் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினர். நிகழ்ச்சியை ஒருங்கிணைத்த பாவலர் கலைபாரதி, முதுகலை ஆசிரியர்கள் சா.சிவக்குமார், சா.தமிழ்ச்செல்வன், ஆசியோர்களுக்கு நன்றிகள்.

மெய்மதி...

நோய்மை உடல்
முனகுவதைத்
தட்டாமல் செய்கிறது
அகவை ஜம்பதைத் தொடும்
அகம்பாவமனச.

நுகர்வு...

குடிசை வீட்டு
குமரிகளின் அந்தரங்கம்
பூதக்கண்ணாடியால்
கூர்ந்தாய்வு செய்யப்படுகிறது
ஊர்முன் நிற்கும்
தூங்குமுஞ்சி மரத்தடியில்
கூடும் இளம்வட்ட பயல்களால் !

மீட்பர்...

ஒருபக்கம் அசுரர்
எதிர்பக்கம் வானவர்
கடையும் தேர்தல் கடலில்
ஒருமுறையென்ன
ஒவ்வொரு முறையும்
ஆலகாலமே மேலெழும்புகிறது
உலகுயிர்கள்
நீலம் படர்ந்து
நிர்மூலமாவதற்குள்
வருவானா
வராத நீலகண்டன் !

கயவர்...

இன்னமும் எங்களை
ஊர்க்குளத்தில்
குளிக்கக் கூடாதென்கிறீர் !

இன்னமும் எங்களுக்கு
கடைகளில்
மளிகை தரக்கூடாதென
உத்தரவிடுகிறீர் !

இன்னமும் எங்களுக்கு
முடி திருத்தக்கூடாதென
ஆணையிடுகிறீர் !

இன்னமும் உங்கள் தெருவழியாக
எங்கள் பிணம்
எடுத்துச்செல்ல
வழிமறிக்கிறீர் !

இன்னமும் இன்னமும்
அப்படியே
உம்மண்டைக்குள்
நாங்கள்.

ஆதலால் கயவரே
இன்னமும்
நாங்களொடுக்கும் அறிவாயுதம்
உங்களாலே
தீர்மானிக்கப்படுகிறது

மெத்தப்படித்தவர்கள்...

ஓரே இடத்தில்
ஆசிரியர் பணி
ஓரே ஓய்வறை...

மதிய உணவு
அவரவர் மேசையில்

பண்நாயகம்...

சுதந்திரமாய்க் காட்டில்
சுற்றித் திரிந்த யானைகளைக் காணலாம்
கோவில் வாசலில்
நெற்றியில் பட்டையுடனோ
நாமத்துடனோ

காலில் பிளைத்திருக்கும் சங்கிலியை
அறுத்தெரிய பலமிருந்தும்
துப்பிச்செல்ல வழியிருந்தும்
அங்குசத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு
வழக்கப்படுத்திக் கொண்டன
வருவோரிடம் கையேந்த !

கனைபாரதியின் சித்தபிபாவும் கானா மூனா சாராயக்கடையும்

ச. மோகன்

தான் என்கிற அகந்தை
இல்லாமல் வாழவேண்டும்.
ஆனால் சித்தப்பாவோ
தான் என்கிற அக்கறை
இல்லாமல் வாழ்ந்தவர்.
எதனைப்பற்றியும்
கவலைப்படாத வாழ்வு.
அவரைப்பொறுத்தவரை
வாழ்வு என்பது அதுபாட்டுக்கும்
கால்போன போக்கில்
போவது. திட்டமிடாமல்
அதாகவே அமைவது.

நாய் கடித்த அண்ணன் மகனை
பேருந்து வசதி இல்லாத அந்தச்
சிற்றுரிலிருந்து வைத்தியத்திற்காக தன்
தோனில் போட்டுக்கொண்டு 15 மைல்
நடந்தோடும் சித்தப்பா,

முதலில் ஒரு பாசக்கார
சித்தப்பாவாகத்தான் தெரிகிறார்.
அப்புறம்தான் அவர் பாட்டுக்காரச்
சித்தப்பாவாகத் தெரிகிறார்.

கலைபாரதியின் விரல்கள்,

தன் சித்தப்பாவின் குணச்
சித்திரங்களைப் புத்தகம் முழுக்க
அழகமுகான ஓவியங்களாக வரைந்து
சென்றிருக்கின்றன.

எனிய மொழி நடையும்,
மன்னார்குடி மன்னின் சொல்நடையும்
சித்தப்பாவை விவரிப்பதில் பெரும்
பங்காற்றியிருக்கின்றன.

சித்தப்பாவை மட்டுமல்ல. ஊடாக
வரும் ராசன்னை, மீனம்பூரார், இருளன்
போன்ற கிராமத்து மனிதர்களின் குணச்
சித்திரங்களையும் வாகான சொற்களால்
விவரித்து, அவர்களையெல்லாம் நம்
கண்முன்னே உலவ விட்டிருக்கிறார்.
கலைபாரதி.

எனிய மொழிநடைக்குள், கவிதை
மொழி நடையும் ஆங்காங்கே
கைகோர்க்கும்போது, பாட்டுக்காரச்
சித்தப்பாவை பற்றிய நினைவெழுத்துக்கள்
ஓர் இலக்கியமாய் பரினமிக்கிறது.

கானா மூனா சாராயக்கடைக்கு
போய்விட்டு வரும் சித்தப்பா ஆனா
மூனாவோடு சேர்ந்து தெருவில் அலப்பறை
செய்யும்போதும், கள்ளுக்கடையில்
போலீஸ் பிடிக்கவரும்போது பாட்டுப்பாடி,
அந்த போலீஸ்காரர்களே மேலும் ஒரு
மொந்தை கள்ளு வாங்கிக்கொடுக்கும்
அளவிற்கு சாமர்த்தியம் காட்டும்
போதும்,

சொந்த அண்ணன் வீட்டு வைக்கப்
போரையே தீயிட்டு கொளுத்திவிட்டு
ரகளை பண்ணும்போதும்,

மழைக்கு ஒழுகும் ஏழாம் நம்பர் டவுன்
பஸ்ஸை மறித்து, மேலேறி கீற்றால் கூரை
வேயும் போதும் ...

ஒரு அடாவடிப் பேரவழியாய் காட்சி
தருகிற சித்தப்பா,

வாலிபத்திலேயே தன் மனைவியை
சாவுக்குத் தாரை வார்த்துவிட்டு, தன்
பின்னைகளோடு தனியனாய் நிற்கும்
போது கண்களைக் கசியவைத்து
விடுகிறார்.

அந்தத் துயரநிலையிலும் கூட,

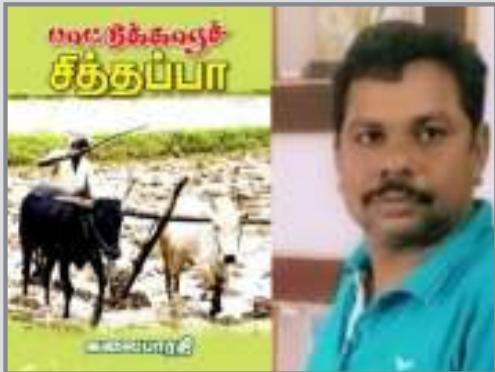
கூக்குரலாலே கிடைக்காது

கோட்டைக்குப் போனால் திரும்பாது

போனால் போகட்டும் போடா ...

என்ற கண்ணதாசன் பாட்டைப் பாடி
அந்த இழப்பைத் தாங்கிக்கொள்ளும்
மனமுடையவராக இருந்திருக்கிறார்.

சிறுவயதில் தாயை இழப்பதும், இளம்
வயதில் மனைவியை இழப்பதும்தான்
துயரங்களிலேயே கொடும்துயரம்.
அதனால்தான் ஊர்க்காட்டுவழிகளில்,

நூல் கிடைக்குமிடம்
கலை பாரதி
45 செண்பகவல்லி நகர்,
அண்ணாமலை நாதன் சன்னதி தெரு
மன்னார்குடி 614 001
திருவாரூர் மாவட்டம்
செல்பேசி 96 55 48 00 92
விலை 100

சம்சாரம் போச்சதுன்னா சகலமும் போச்சதுன்னு

சொல்வாங்க. அப்படி கையறுநிலையில் நிற்கிற சித்தப்பாவை அரவணைக்கிற அண்ணன் அண்ணியின் அன்பை கலைபாரதி அவர்கள், சரியான சொற்களால் உணர்வுப்பூர்வமாக இந்தப் புத்தகத்தில் வரிகளாக்கியிருக்கிறார்.

தீத்தாங்கல்லு, வெரசா, பிரிமன, கப்பானி கவறு, வாங்கருவா, ஒணக்கயா, உறிவலை, பிராது, மொளவா செலவு, அடப்பாசாரம், ஒரண்ட, மரக்கா, குதியாளம், முட்டி (மண்கலயம்), பண்டுவம், வைக்கப் பண்ண, பொடைச்சட்டி, கக்குவான் கொட்டை, பொலவு, பத்தாயம், உறும் நேரம், ஆவதேவை, மாராயம், ஆந்தாந்து, லெக்குதொச, சஞ்சாயம் (ஒரு நாள் கூவி), சுடுகாய், வீத்ச்சோறு ...

என்று மன்னார்குடி மக்களின் பழங்கு மொழிச்சொற்களை இன்பத் தேன்துளிகளாய் பக்கங்கள் தோறும் தெளித்துவிட்டிருக்கிறார்.

அம்மை, மஞ்சள்காமாலை, கக்குவான் என்று குழந்தைகளுக்கு ஏற்படும் பல்வேறு உபாதைகளுக்கு அளிக்கப்படும் நாட்டு வைத்திய முறைகளையும்,

கண்ணாழக்கி

சேற்றில் கையை விட்டு
மீன் பிடிப்பது, ஆற்றில் வலை
போட்டு மீன் பிடிப்பது,
வாய்க்காலில் உறிவலையால்
மீன் பிடிப்பது
என மீன்பிடி வகைகளையும்,
காலை நடவு, பத்தி நடவு,
பாத்தி நடவு, சாயங்கால நடவு ...

என நடவு வகைகளையும், அதிலும் சித்தப்பா நாத்து முடியும் அழகையும் ஒரு நாட்டுப்புறக்கவிதையைப் போல விவரித்திருக்கிறார்.

நொண்டிக்கோடு, எத்துச்சில்லு, பளிங்கு, பல்லாங்குழி, பம்பரம் கல்லாங்காய், ஓடிப்புடிச்சு ... என விளையாட்டு வகைகளையும்,

தேர் க்கோலம், பூக்கோலம், ஆப்பக்கூடு, தேன் கூடு ... என்று மார்கழி மாதத்துக் கோல வகைகளையும்,

உள் நீச்சல், வெளி நீச்சல், வாத்து நீச்சல், காக்கா நீச்சல் என நீச்சல் வகைகளையும்

வேம்புடையார், வடிவச்சம்மன், வீரன், ஊமச்சியம்மன், கருப்பாயி, பேச்சியம்மன், மாடன், பாலடிக் காத்தான் ... என்று தம் மக்களின் சிறுதெய்வ வழிபாட்டு முறைகளையும் என பல்வேறு தொன்மத் தரவுகளை (மீட்டு) புத்தகம் நெடுக பதிவு செய்திருக்கிறார்.

எங்கள் பகுதியில் கோயிலுக்கு முன் காவலாளியாக இருக்கும் வேம்படியான் பேரான்ற தெய்வங்களைத்தான் மின்னடியான் என்று சொல்வோம். ஆனால் கலைபாரதி அவர்களோ, மின்னடியான தனி சிறுதெய்வ வழிபாடாகக் காட்டுகிறார்.

மேலும் எங்கள் பெரம்பலூர் பகுதி வேம்படியானும், கலைபாரதி சொல்லும் வேம்புடையாரும் ஒரே தெய்வமா எனத் தெரியவில்லை.

என் ஜயங்களைத் தாண்டி,

கொஞ்சிக்குலாவி, கோபித்து, திட்டித்தீர்த்து குலசாமிகளோடு உரையாடி தொட்டுப் பழகிய தன் எளிய மக்களை அழகாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

கள் குடி படலம், மீன் பிடி படலம், நாற்று நடும் படலம் என ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திற்கும் பெயரிடும் அளவிற்கு சித்தப்பா சார்ந்த நினைவு களை வகைமைப்படுத்தி எழுதியிருக்கிறார்.

புத்தகத்தினுள் ஓரிடத்தில்,

பார்வதியோட கடைசி மகனுக்கு ஒடையன்னு பேரு. ஒடக்கரை வயலில் களை எடுக்கும்போது பிறந்த பிள்ளையாம். இப்படியாக எங்கள் பெயரோடும் வாழ்வோடும் ஒண்ணு மன்னா கலந்ததாகவே நிலம் இருந்திருக்கிறது என்று நிலத்தோடு தம் மக்கள் கொண்டிருந்த நேசத்தை அழகாக எழுதுகிறார்.

கொல்லங்கொண்டு, பயித்தம் மேடு, பள்ளாளம், ஏரிக்கோட்டகம், அட்டவெளி என்று நிலம் சார்ந்த பெயர் அடையாளங்களையும், நாச்சிக்குளத்து அக்கா, மீனம்பூரார், செல்லத்தூரா, விட்டுக்கட்டி ஆச்சி, கெழுவத்தூரா.. என்று ஊரில் அழைத்த பட்டப்பெயர்களையும் என நிறைய விசயங்களைப் பதிவு செய்து வாசகனின் ஆர்வத்தை அடுத்தடுத்த பக்கத்திற்கு நகர்த்துகிறார்.

தாய் வழி சகோதரனான தாய்மாமன் குறித்து நிறைய பேர் நிறையவே எழுதிக் குவித்திருக்கும் வேளையில், தந்தை வழி சகோதரனான சித்தப்பாவை பெரிதாக யாரும் இங்கே பாடுபொருளாக்கிய தில்லை.

அந்த வகையில் சித்தப்பாவை பாடுபொருளாக்கிய கலைபாரதி அவர்கள், சில அத்தியாங்களில் சித்தப்பாவை விட்டு முற்றிலுமாக விலகி, தன்னுடைய பால்யகால வீதிகளுக்குள் தாவிச்சென்று கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்பிருந்த தம் நில வரலாற்றையும், தம் மக்களின் வாழ்வியல்

கூறுகளையும் விரிவாகப் பேசுகிறார். கூடவே சித்தப்பாவை இன்னும் கொஞ்சம் கூடுதலாக அவர் பேசியிருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது.

ஆனாலும் மன் சார்ந்த மனிதர்களின் பிரதியாய், மன்னார்குடி நிலத்தின் பண்பாட்டு அசைவுகளைப் பதிவுசெய்யும் இலக்கியமாய் இந்தநூலை ஆக்கியிருப்பதில் பெருமகிழ்ச்சி.

சொந்த அனுபவத்திலிருந்து ஒருவன் எழுதும்போது அந்தப் படைப்பு நிச்சயம் தோற்காது என்பதற்குச் சான்றாக இந்தப் #பாட்டுக்காரரச்சித்தப்பா புத்தகம் நிலைத்து நிற்கும். கூடவே சித்தப்பாவின் பாட்டுச் சத்தமும் தமிழ் இலக்கிய வெளியில் என்றென்றும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும்.

புத்தகத்தை படித்து

முடிக்கும்போது,

எங்களுக்கென்று ஒரு

காலம் இருந்தது.

அது எங்களுக்கானதாகவே

இருந்தது.

என்று கலைபாரதி

எழுதியிருக்கும் இந்த இரண்டு

வரிகள்தான் மீண்டும் மீண்டும்

முன்னால் வந்து நிற்கின்றன.

எப்படியோ... கீழேவிழுந்து படுக்கையாய் கிடந்து செத்துப்போன சித்தப்பாவை, தான் சரியாகக் கவனித்துக் கொள்ளவில்லையோ என்கிற குற்றவுணர்வை இந்தப் புத்தகத்தின் மூலம்

கலைபாரதி ஒரளவு நிவர்த்தி செய்திருக்கிறார் என்றே நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

அன்பான வேண்டுகோள்!

கண்ணாழச்சிக்கான ஆண்டுக்கட்டணம் சென்ற இதழோடு நிறைவடைந்தவர்கள் தாங்களாகவே ஆண்டுக் கட்டணத்தைப் புதிப்பித்து கண்ணாழச்சி ஆட்டத்தில் பங்கேற்க அன்போடு கேட்டுக்கொள்கின்றோம்.

- கண்ணாழச்சி

க.இராமசுப்பிரமணியன்

தமிழ் நிலப்பரப்பு பரந்து விரிந்தது. அனைத்துத் தமிழ்மக்களும் பேசும் மொழி தமிழ் தான் என்றாலும், கொங்கு மொழி, தஞ்சை மொழி, மதுரை மொழி, நெல்லை மொழி, குமரி மொழி, தொண்டை (மண்டல) மொழி என்று பேச்சுமொழி இடத்துக்கு இடம் மாறுபடுவதை நாம் அறிவோம். அந்த மண்சாரி பேச்சு வழக்கைத்தான் வட்டாரவழக்கு என்று சொல்கிறோம்.

தொண்டை மண்டலத்தில், ‘இட்டு வா’ என்றும், தஞ்சையில் ‘அழைத்து வா’ என்றும், நெல்லையில் ‘கூட்டிட்டு வா’ (கூட்டி இட்டு வா) என்றும் மாறுவதை சான்றாகக் கூறலாம். நெல்லையில், பெண்குழந்தைகளை, அன்புடன் ‘தாயீ’ என்று அழைப்பார்கள். அதுவே தஞ்சையில், ‘ஆயீ’ என்று மாறிவிடுகிறது. குமரியில் பாளையங்கோட்டைப்பழும், நெல்லையில் கதலிப் பழமாக, பல பகுதிகளிலும் பூவன் பழமாக, திருவண்ணாமலையில் ‘மஞ்சு’ பழமாக மாறுகிறது.

கு ம ரி ம ா வட்டம் இ தி ல் த னி ச் சிறப்புடையது. குமரியின் பேச்சுவழக்கில், சங்கத் தமிழும் இருக்கும், மலையாளமும் கலந்திருக்கும். குமரிப் பேச்சு வழக்கு, மற்ற நிலப்பரப்புகளில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபடுவதாக உள்ளது.

கோவையிலிருந்து மாறுதலாகி, திருவண்ணாமலை சென்ற பிறகு, இயற்பியல் ஆய்வுக் கூடத்தில், இயற்பியல் தராசில் எடைக்கற்களை வைத்துவிட்டு, ‘எடைகாணாது’ என்று நான் சொன்னபோது மாணவர்கள் என்னை மந்திரவாதியைப் போலப் பார்த்தனர். அங்கே ‘பத்தாது’ என்று சொல்லவேண்டும்.

அதன் பிறகே, இங்கன், அங்கன், தண்ணீர் கோரவேண்டும். உள்ளி (வெங்காயம்), பூடு (வெள்ளைப்பூண்டு), சிரிப்பாணி (சிரிப்பு அணி அணிச்சிரிப்பு), அத்தம் (எல்லை), நிக்கி (நிற்கிறது), இரி (‘தொழுதனென் எழுவேற்கை கவித்து இரீஇ’) புறநானாறு, பாடல் 150, வரி 8-வன்பரணர்) போன்ற எங்கள்

மாவட்டத்து வழக்கு சொற்களைத் தவிர்க்க ஆரம்பித்தேன். அவை தவறு என்பதனால் அல்ல, நான் பேசுவது மாணவர்களுக்குப் புரியவேண்டும் என்பதற்காகவே எனது பேச்சுவழக்கை மாற்றினேன்.

நெல்லைமாவட்டத்தைச் சேர்ந்த எனக்கே இப்படி என்றால், காதலன் காதலிக்கு சத்தியம் செய்து கொடுத்தான் என்பதை, ‘தலைவன் தலைவிக்குக் கையடித்துக் கொடுத்தான்’ என்று குமரிப்பேச்சு வழக்கில், குடந்தை அரசுக்கல்லூரியில் தமிழ் வகுப்பில் பாடம் நடத்திய குமரியைச் சேர்ந்தத் தமிழ்ப்பேராசிரியரின் நிலையை எண்ணிப்பாருங்கள்.!

கோவையில், பேருந்து நடத்துனர் கூட ‘ஓண்ணுங்களா, ரெண்டுங்களா’ என்று தான் கேட்பார். ஐயா என்று மரியாதையாக விளிப்பார்கள். திருவண்ணாமலையில் ‘வா போ’, வாப்பா, போப்பா தான், ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் அதிர்ச்சியாகவே இருந்தது. அது ஒன்றும் மரியாதைக் குறைவு இல்லை என்பது, பணிநிறைவிற்குப் பிறகு தொல்காப்பியம் வாசித்த பிறகே புரிந்தது. மலையாளத்தில் இன்றும் கூட ‘வா, போ’ தான். ஒருமைப் பன்மை வழக்கத்தில் வந்தது தான் என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

‘ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும் ஒன்றனைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும் வழக்கினாலாகிய உயர்சொல் கிளவி இலக்கண மருங்கின் சொல்லாறல்ல’
(தொல்காப்பியம் – சொல்லதுகாரம்)

நிறையபேர் வருகிறார்கள் என்பதை கொள்ளைக்கூட்டம் வருது என்று சொல்லும் மதுரை மொழியும் தனித்துவமானது தான். அவிங்க, வருவாய்ங்க, சொல்வாய்ங்க என்றெல்லாம் மதுரைக்காரர் மதுரை மொழியும் தனித்துவமானது தான். அவிங்க, வருவாய்ங்க, சொல்வாய்ங்கப் பாசமாப் பேசும் போது, அதில் ஒருவித இசை இழையோடும்.

மன்னார்குடி வந்தபோது, எனது மகன் 4-வது படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் அங்குவந்து சில நாட்களில் ‘அப்பக்குடு’,

‘இப்பக்குடு’ என்று பேச ஆரம்பித்தான், எனக்கு அது புதிதாகவும், வியப்பாகவும் இருந்தது. நாங்கள் அப்போது தான் திருவண்ணாமலையிலிருந்து மாற்றலாகி மன்னார்குடி வந்திருந்தோம். இத்தனைக்கும் திருவண்ணாமலையில் இருந்தவரையிலும் ‘அப்பா கையிலே சொல்றேன் பாரு’ என்று அங்குள்ளப் பேச்சுவழக்கில் பேசிக் கொண்டிருந்தவன் தான். மன்னார்குடி வந்த உடன், அங்குள்ள வட்டாரமொழிக்கு மாறிவிட்டான். புது இடத்தில் அந்தச் சூழலுக்குள் குழந்தைகள் மிக இயல்பாகக் கலந்து விடுகின்றனர்.

என்ன தான் மாற்றி னாலும், மறைத்தாலும் அவரவர் வட்டாரவழக்குத் திடுமிடுமிடு வந்து நம்மைக் காட்டிக் கொடுக்கவே செய்கிறது. மன்னை அரசுக் கல்லூரியில், ஒரு நாள் நானும் வேதியல் பேராசிரியர் இராஜேந்திரனும் நடந்து கொண்டிருந்தோம். அப்போது அவர் ஏதோ கேட்க, அதற்கு நான் ‘அங்க நிக்கி’ என்று சொல்லிவிட்டேன். “அது என்ன நிக்கி?” என்றார் திருச்சியைச் சேர்ந்த அந்தப் பேராசிரியர் உடனடியாக, நான் சொன்ன பதில், “அது திருநெல்வேலி” என்பது தான். (நிற்கிறது) என்பது தான் சுருங்கி நிக்கி என்று மாறிவிட்டது. குறுக்கல், நீட்டல் விகாரங்கள் காலப்போக்கில் நிகழ்ந்து விடுகின்றன.

மற்றொரு நாள், மன்னை அரசுக் கல்லூரியில் எங்கள் ஊர்களில் கோயில் கொடைத்திருவிழாக்களுக்கு வரி பிரிப்பது பற்றி நானும், எங்கள் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மறைந்த தமிழ்ப்பேராசிரியர் மதார் மைத்தினும் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். அப்போது அங்கு வந்தத் தமிழ்ப்பேராசிரியர் குடந்தை மணி, நாங்கள் வரி வசூல் செய்கிறோம். நீங்கள் எப்படி வரி பிரிக்கிறீர்கள் என்று கிண்டலாகக் கேட்டார். செடியிலிருந்து பூவைப் பறிப்பதுபோல, வரியைத் தனி நபரிடம் இருந்து பிரித்தெடுப்பது என்று சொன்னேன். சரிதானே! தஞ்சை மண்ணுக்கு நான் வந்தது 1987 இல் ஆனால், 1973-லேயே கோவை அரசுக் கல்லூரியில் பணியாற்றிய போது, விடுதியில் உடன் தங்கியிருந்தத் தஞ்சை நண்பர்களின் ‘எம்பழுது’ (80)

என்னும் சொல்வழியாகவே தஞ்சை எனக்கு அறிமுகமாகிவிட்டது.

வட்டாரவழக்கைப் பொறுத்தவரையில், ஒரு வட்டாரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், மற்றவர்கள் வழக்கைக் கேட்கும் போது கிண்டல் செய்வது இயல்பு. ஆனாலும், வட்டார வழக்கில் உயர்வு தாழ்வெல்லாம் கிடையாது. வட்டாரவழக்கு இலக்கணப் பிழையின்றி எழுதும் இலக்கியமும் அல்ல, பண்டிதர் மொழியும் அல்ல. மாறாக அது பாமரர் மொழி. அந்தந்த மண்சார்ந்து உருவாகி, நிலைபெற்றுவிடுவது. அதில் இலக்கணம் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால், அதில் பொருளுண்டு, உயிருண்டு, உணர்வும் உண்டு.

படித்தவர்கள் பல பக்கங்களில் கூறி விளங்கவைக்க முடியாததை, பாமரர்கள், ஒரு சொல்வடையில் போகிறபோக்கில் சொல்லிப் புரியவைத்து விடுவார்கள். சொல்வடைகள் அனைத்துமே மண்சார்ந்தவை தான்.

நான் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் ஒரு நிகழ்வு. ஒர் இஸ்லாமியப் பெண் (பாகுபாடின்றி பழகிய காலம்), ஒரு வீட்டு வாசலில் அமர்ந்து மாம்பழும் விற்றுக் கொண்டிருந்தார். விலை பேசுவதில் முரண், வீட்டுக்காரப் பெண்மணிமாம்பழுத்தின் விலையை மிகவும் குறைத்துக் கேட்டார். அப்போது அந்த இஸ்லாமியப் பெண், “வலிய வந்தால் கிழவிண்ணானாம், வாக்கப்பட்டா குமரிண்ணானாம்” என்று போகிறபொக்கில் ஒரு சொல்வடையைச் சொன்னார். இன்றும் அதுதானே தொடர்கிறது. வீட்டு வாசலில் வந்து விற்பவர்களிடம் பேரம் பேசுகிறோம். கடைக்குச் சென்றால் அவர்கள் கேட்கும் காசை ஒரு சொல்கூடச் சொல்லாமல் கொடுத்துவிட்டு வருகிறோம்.

நெல்லை மாவட்டத்தில், ஒருவரைப் பார்த்துப் பெண்கள், ‘உங்களுக்குப் பேரன் பிறந்திருக்காணாமே’ என்று கேட்டால் அதன் உட்பொருள் வேறு. அவரது மகள் வயதிற்கு வந்துவிட்டாள் என்பதைத்தான் அப்படிக் கேட்கிறார்கள். பெண் பூப்பெய்திவிட்டால், அவள் திருமணத்திற்குத் தயாராகிவிட்டாள் என்பதும், அவளுக்கு மகன் பிறப்பான், என்பதும் உட்பொருளாகும்.

(குமரியில் பேத்தி திரண்டுவிட்டான் என்பார்கள்.)

போலவே, தைப்பொங்கல் அன்று, திருமணமான மதினிமார்கள், கொழுந்திமார்களைக் காணும் ஆண்கள், ‘என்ன, பால் பொங்குச்சா வயிறு வீங்குச்சா’ என்று கேவிசெய்வது வழக்கம், மேலோட்டமாகப் பார்த்தால், அது பொங்கல் பற்றியப் பேச்சாகவே தெரியும். ஆனால் அதன் உட்பொருளை அறிந்த பெண்கள் சிரித்துக் கொண்டே செல்வார்கள்.

இப்படியானப் பேச்சவழக்கு நீண்டகாலமாகவே தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறது. மாதவிடாய்க் காலத்தைத் ‘தீட்டு’ என்று சொல்லாமல், ‘தூரம்’ என்னும் குறிப்பால் உணர்த்துவதும் நெல்லை வட்டாரவழக்குத்தான். மாடு, பயிராகிவிட்டது என்பார்கள். சேவல், பெட்டையை மிதித்தது என்பார்கள்.

‘அன்னை வாழி வேண்டன்னை

அவர்நாட்டுத்
துதிக்கால் அன்னம் துணைசெத்து
மிதிக்கும்
தண்கடல் வலையினும் இலங்குமிலவன்
அங்கவிழ் ஆகம் கண்டிசின் நினைந்தே’
(ஜங்குறுநாறு, பாடல் 106, நெய்தல்)

கடல்சங்கை தன் பேடை என்று மயங்கும் அன்னம் (சேவல்), துணையை (பெட்டையை) மிதித்தது போல அதனை மிதிக்கும் என்னும் உவமையில், மிதித்தது என்பதன் பொருள் புரிகிறது தானே?

திருமணமான பிறகு, தாலியை வேறு கயிறுக்கு அல்லது தங்கசங்கிலிக்கு மாற்று வதை, ‘தாலி பெருக்குதல்’ என்று சொல்வார்கள். இவற்றை மங்கலவச் சொற்கள் என்றும் கூறுவார்கள். நான் கல்லூரியில் படித்தக் காலத்தில், தமிழில் அப்படி ஒரு பாடம் கூட எங்களுக்கு இருந்தது.

தமிழ்நாட்டின் அனைத்துப்பகுதிகளிலும் சங்க இலக்கியச் சொற்கள் அன்றாடப் பேச்சவழக்கில் காணப்பட்டாலும், நெல்லை, குமரி மாவட்டப் பேச்சவழக்கில் அவை அதிகம் உள்ளன என்பது இந்த மாவட்டங்களுக்கு வரும் பிற மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்குப் புரியும்.

கண்ணாழக்கி

நான் அறிந்தவரையில், தமிழகத்தின் பெரும்பாலான மாவட்டங்களில் ‘மூட்டை’ என்று சொல்வது பேச்சவழக்கு. நான் ‘மூடை’ என்று சொன்னபோது என்னை கேவிபேசிய நண்பர்கள் உண்டு. அவர்களில் சிலர் தமிழ்ப்பேராசிரியர்கள் என்பதையும் சொல்லியாகவேண்டும். அதனால், நானும் ‘மூட்டை’ என்மாற்றிக் கொண்டேன் என்றாலும், பணி நிறைவிற்குப் பிறகான காலத்தில், சங்க இலக்கியம் வாசித்த பிறகு, மூடை என்பது பழந்தமிழ்ச் சொல் என்பது புரிந்தது. இன்றும் கூட நெல்லை, குமரியில் மூடை என்னும் பேச்சவழக்கே உள்ளது.

‘கருந்தெற்று மூடையின....’

(புறம், பாடல் 285)

‘மனைக் கவையிய கறிமு டையால்...’

(புறம், பாடல் 343)

‘மூடைப் பண்டம் மிடைநிறைந் தன்ன...’

(புறம் பாடல் 393)

‘காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்...’

(பட்டினப்பாலை, வரி 186)

‘நெல்லை, குமரியில் முறத்தை ‘சளகு’ என்பார்கள்.

‘நீராடு சளகின் சீரிடம் நீக்கி...’

(புறம், பாடல் 249)

தமிழகத்தின் பிற பகுதிகளில், ‘எட்டு நாறு’, ‘எட்டாயிரம்’ என்று சொல்வது எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. நெல்லை மாவட்டத்தில், சாதாரண மக்களும் ‘எண்ணாறு’ எண்ணாயிரம் என்று தான் பேசவார்கள்.

‘எட்ட ணொற்றே ணகார மாகும்’

(தொல்காப்பியம்)

நெல்லையில், பலரும் சிறப்பு ‘ழு’ கரத்தை ‘ளு’-கரமாகவே உச்சரிப்பது பெரும் குறைதான் (பழத்தை பளம் என்பது போல) ஆனால் ளு-கரத்திற்கும், ‘ல்’ கரத்திற்கும் உச்சரிப்பில் வேறுபாடு இருக்கும் (குளம், குலம்) சிறப்பு ‘ழு’ கரத்தைச் சிறப்பாக உச்சரிக்கும் ஊர்களில், சொல்லின் இறுதியில் வரும் ‘ளு’ கரத்தையும், ‘ல்’ கரத்தையும் குழப்பிவிடுகிறார்கள். (அவர்கள் என்பது அவர்கல் அவல் என்பது அவள்) கூர்ந்து கவனித்தால், இதனைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

டி.எம்.சௌந்தரராஜனும், பி.சீலாவும், ‘மு, எ, ல’ வை இனம்பிரித்து பலநூறு பாடல்களைப் பாடியிருப்பதற்கு தமிழ் அவர்களது தாய்மொழி இல்லை என்பது கூட காரணமாக இருக்கலாம்.

பொதுவாக, தமிழகத்தின் பிற பகுதிகளில், விளக்கு கொளுத்தவேண்டும் என்பார்கள். ஆனால், நெல்லை மாவட்டத்தில், விளக்கு ‘பொருத்த’ வேண்டும் என்பார்கள். பொருத்தமற்ற இச்சொல்வழக்குபற்றி நான் சிந்திக்கவோ, ஆய்வுசெய்யவோ இல்லை. ஆனால்,

‘வெளிடை பொத்திய விளைவிற்கு ஈமத்து’ (புறம் 245)

‘கானவர் பொத்திய ஞாலித் விளக்கத்து’ (புறம் 247)

‘இடையன் பொத்திய சிறுத் விளக்கத்து’ (புறம் 324)

ஆகிய புறநானூறு வரி களைப் படித்த பிறகு, பொத்திய என்பதற்குக் கொளுத்துதல் என்று புரிந்து கொண்ட பிறகு, விளக்குப் பொருத்த வேண்டும் என்னும் எங்கள் ஊர்ப்பேச்சுவழக்கு மின்னலென நினைவில் வந்தது. பொத்திய என்னும் சங்கத்தமிழ்ச்சொல் தான், ‘பொருத்த’ என்று மருவியிருக்கிறது என்பதும் தெரியவந்தது.

தற்செயலாக. தொலைக்காட்சியில் குலேபகாவலி படம் பார்க்க நேர்ந்தது. இரவில் சொக்கட்டான் ஆடும் போது (சூது காரணமாக) அணைந்துவிடும் விளக்கை, சீக்கிரம் வந்து விளக்கைப் பொருத்து என்று பணிப்பெண்ணை அழைப்பார்தங்கவேலு, படத்திற்கு வசனம் யார் என்று பார்த்தால், அது தஞ்சை இராமையா தாஸ். அதன் பிறகு தான் நெல்லையில் மட்டுமல்ல தஞ்சையிலும் விளக்கைப் பொருத்து என்பது பேச்சுவழக்கில் இருந்திருக்கிறது என்பது புரிந்தது.

சங்கத்தமிழை நாங்களும் பேசினோம். பேசகிறோம் என்று பெருமை கொள்வதற்காக இதனைப் பதிவிடவில்லை. மாறாக இரண்டாயிரம் ஆண்டு தொடர் சங்கிலியில் ஒரு கண்ணி அறுந்துவிட்டதே என்னும் கவலையே ஆகும். மாத்திரமல்ல, இதுபோன்ற சங்கத் தமிழ்ச் சொற்கள்,

பல வட்டார வழக்குகளிலும் இருக்கக் கூடும். சங்க இலக்கிய வாசிப்பு அனுபவம் உள்ளவர்கள் அதனைக் கண்டையக் கூடும்.

மண்சார் பேச்சுவழக்கு பெயருக்கு ஏற்றாற் போல் அந்தந்த மன்னின் குணத்தை வெளிப்படுத்தும் வரலாற்றுப் பெட்டகம். பெருந்தரங்களில் முன்பின் அறிமுகம் இல்லாதவர்களைக் கூட மண்சார் பேச்சுவழக்கு பெரிய அளவில் ஈர்த்துவிடும் என்பதை நான் அனுபவத்தில் அறிவேன். அது, நம் காலத்தில் சட்டென மாறிவருவதையும் பார்க்க முடிகிறது.

தகவல் தொடர்பில் பெரும் வீச்ச ஏற்பட்டு, அனைவர் கைகளிலும் திறன்பேசிகள் (Smart Phones) வந்துவிட்ட பிறகு, உலகமயமாக்கல் காரணமாக உலகம் உள்ளங்கைகளில் சுருங்கிவிட்ட பிறகு, மண்சார் பேச்சு வழக்கு விரைந்து மறைந்து வருகிறது என்பதும் உண்மையே. சென்னையில் ‘மச்சி’ என்றால், நெல்லையிலும், ‘மச்சி’ என்கிறான். கோவையில் ‘புரோ’ என்றால், குமரியிலும் ‘புரோ’ என்று சொல்கிறான்.

மனிதகுல வரலாறு, எத்தனையோ மாற்றங்களைக் கண்டது. அவற்றில் இதுவும் ஒன்று என்றாலும், பழச என்பதாலேயே அனைத்தையும் கழித்துக்கட்டுவதும், புதுச என்பதாலேயே எது ஒன்றையும் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வதும் நன்மை பயக்காது. ‘பழையன கழிதலும், புதிய புகுதலும் வழுவல கால வகையினானே’ என்னும் நன்னால் வழக்குக்கு ஏற்ப கழிக்கவேண்டிய பழையதைக் கழித்தும், ஏற்கவேண்டிய புதுமையை ஏற்றும் நடத்தும் வாழ்வே சிறப்பாக இருக்க முடியும்.

எனக்குத் திருமணம் ஆகி முதன் முதலாக, நாஞ்சில் நாட்டில் தேரூர் அருகில் உள்ள எனது மனைவி ஊருக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு தங்கியிருந்த நாட்களில், ஒரு நாள் ஒரு முதாட்டி, தனது மாட்டைத் தேடிய அனுபவத்தை இப்படிக் கூறினார். ‘கீழ்க்கே பார்த்தேன் காணவில்லை, மேற்கே பார்த்தேன் காணவில்லை, வடக்கே பார்த்தேன் காணவில்லை, தெக்க பாக்கியன் வரேஇ!

நற்றினைத் தலைவியினி

ஒலிமூலம்

கோ.பூமாரி

பழந்தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறை களை வகைப்பட்டுத்தி அறிந்துகொள்ள உதவும் அரிய கலைக்களான்சியமே சங்க இலக்கியங்கள் எனலாம். அச்சங்கப் பாடல்களை அகம் என்றும், புறம் என்றும் வகைப்பட்டுத்துவர். அகம் என்பதை வீட்டு ஒழுக்கம் என்றும், புறம் என்பதை நாட்டு ஒழுக்கம் என்றும் கொள்ளலாம். இவ்விரு ஒழுக்கங்களிலும் பழந்தமிழ் மாந்தர்கள் சிறந்து விளங்கியதை சங்கப்பாடல்கள் பறைசாற்றியுள்ளன. மேற்கணக்கு நூல்கள் எனப் போற்றப்படும் எட்டுத்தொகையில் செம்பாகத்திற்கும் மேல் அகப்பாடல்களே அமைந்துள்ளன. அகவொழுக்கத்தில் தொடங்கி புறவொழுக்கத்தில் சிறந்து பொலிவாக வேவன் டும் என்பது தமிழர்தம் வாழ்வியல் சிந்தனையாகும். எட்டுத்தொகை வரிசை முறையில் முதலாவதாக வைத்துப் போற்றப்படும் நற்றினை அகவொழுக்கத்தின் மாண்புகளை இனிதே எடுத்துரைக்கிறது. அதிலும் குறிப்பாக இல்லற நெறியில் இனிது விளங்கிய மகளிர்தம் மாண்புகள் எடுத்துரைக்கப்பெற்று ஸ்னபாடல் நயங்கள் படித்து இன்புறத்தக்கனவாகும். ஆனால் பெண்ணும் மனம் ஒன்றுபட்டு வாழும் வாழ்க்கையே இன்பம் தருவது என்பதை ஒல்காப்பெறும்புகழ் தொல்காப்பியனாரும்,

‘எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது தான் அமர்ந்து வரும் மேவற்று ஆகும்’
(தொல், பொருள், 1164)

என்று பொருளத்தில் உரைத்துள்ளமை அகவொழுக்கத்தின் சிறப்பையே காட்டும்.

‘நீர் இன்று அமையா உலகம் போல தம் இன்று அமையா நம்நயந்தருளி’

(நற்பாடல் 1)

என்னும் பாடல் வரிகள் மனம் ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்த தலைவியின் இல்லற மாண்பை நமக்கு உணர்த்தும்.

பலவாண்டுகளாக தம் தலைமயிர் நரையாமைக்குக் காரணங்களுள் ஒன்று மாட்சிமைப்பட்ட மனை வியைப் பெற்றிருப்பதேயாகும் என்று சங்கப்புலவர் பிசிராந்தையார் கூறுவதும், பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள் என்றும் பெண்ணில் பெருந்தக்கது இல் என்னும் அய்யன் திருவள்ளுவரின் வரிகளும், தையலை உயர்வு செய்த என்றும் காதல் செய்யும் மனை விசக்தி கண்டிர என்னும் மகாகவியின் வரிகளும், பெண்மை வாழ்க என்று கூத்திடுவோமடா, பெண்மை வெல்க என்று கூத்திடுவோமடா, என்னும் பாவேந்தரின் வரிகளும் மகளிர்தம் மாண்புகளை இவ்வுலகத்தார்க்கு எடுத்தியம்புவதற்கேயாகும். இவ்வாறு தமிழ் இலக்கியங்கில் காணக்கிடக்கும் மகளிர்தம் பெருமைகளை விரித்துரைப்பின் அவை பெருகும். ஆகவே நற்றினையில் அங்கொன்றும் இன்கொன்றுமாகச் சில பாடல்களில் பொதிந்து கிடக்கும் இல்லற மகளிரின் பெருமைகளை விளக்கிச் செல்வதே இங்கு சாலச் சிறந்ததாகும்.

வளமான மனையில் பிறந்த தலைவி வறுமையிலும் செம்மையாக வாழ்ந்த காட்சியை நற்றினையின் 110 ஆம் பாடல் காட்சிப்பட்டுத்துகிறது. தேன் கலந்தது போன்று இன்சவை உடைய வெண்மையான பாலை, ஒளிமிக்க பொற்கலத்தில் ஏந்தி, சிறுமகளுக்கு ஊட்ட செவிவியர் முனைகின்றனர். ஆனால் அச்சிறுமகளோ செவிவியர் கொடுக்கும் இன்சவை உணவை உண்ண மறுத்து, காற்சிலம்புகள் ஒலிக்க முத்துப்பந்தலில் ஒடி விளையாடுகிறாள்.

‘பிரசம் கலந்த வெண்சுவைத் தீம்பால் விரிக்தி பொற்க லத்து ஒருகை ஏந்தி’

என்னும் பாடல் வரி களில் போதனார் என்ற சங்கப்புலவர் அச்சிறு மகளின் மனைக்கண் வளமையை விளக்கியுரைக்கிறார்.

அத்தகைய வளமான மனையில் பிறந்தவள் திருமணம் முடிந்து தலைவன் இல்லம் புகுந்தாள். அவள் கொழுநன் குடியோ வறுமையில் வாடித் துன்புற்றது. அத்தகைய வறுமைத் துன்பத்திலும் தன் தந்தையின் வளமார்ந்த நிலையை சிறிதும் கூட நினையாத வளாக வறுமையிலும் செம்மையாக வாழ்ந்து வருகிறாள். இதனைக் கண்ட நற்றாய், விளையாட்டுப் பிள்ளையாகிய இவள் இத்தகைய அறிவையும் ஒழுக்கத்தையும் எங்கிருந்து பெற்றாளோ என்று வியந்து செவிலித்தாயிடம் உரைக்கிறாள் என்பதை,

‘ஏவல் மறுக்கும் சிறுவிளை யாட்டி
அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டுணர்ந்தனள்
கொல்’

என்று போதனார் பாடுவதால் அறியலாம். தலைவி இல்லறம் நடத்தும் இனிய பாங்கினை செவி வித்தாய் நற்றாய்க்குக் கூறுமிடத்து சிறிதளவு நீர் ஒழுகிக் கொண்டிருக்கும் நீரோடையில் உள்ள நுண்மையான மனலானது நீர் ஒடும்பொழுது நனைந்தும் நீர் இல்லாத பொழுது உலர்ந்தும் காணப்படுவதைப் போல ஒருபொழுது உண்டு மறுபொழுது மறுத்து உண்டுவாழும் பெருமை உடையவள் என உவமை கூறி விளக்கியிருப்பதை.

‘ஓழுகுநீர் நுணங்கரள் போலப்
பொழுது மறுத்து உண்ணும்
சிறுமதுகையளோ’

என்ற பாடல் வரிகள் படிப்போர்க்கு இலக்கிய இன்பம் தருவதோடு சங்ககால மகளிரின் இல்லற மாண்பினையும் இனிதே விளக்குவதை அறியலாம். இத்தகைய தலைவியின் அரும்பெரும் பண்புநலன்.

‘இல்லதுஎன் இல்லவள் மாண்பானால்
உள்ளதுஎன்
இல்லவள் மாணாக்கடை’ (குறள் 53)

என்ற வளர்ணுவரின் குறட்பாவை நமக்கு நினைவுபடுத்துகிறது.

சிறைக்குடி ஆந்தையார் என்னும் புலவர் பாடிய பாலைத்தினைப்பாடல் ஒன்று பொருள்வயிற்பிரிய என்னும் தலைவனின் கூற்றாக, அமைந்துள்ளது. தலைவியோடு இல்லின்கண் இருத்தலால் உண்டாகும் இன்பத்தைவிட பொருட்செல்வம் இன்பம் தராது என்று தலைவன் தன் நெஞ்சுக்குக் கூறுகிறான். ‘நெஞ்சே! தலைவியோடு கூடி யிருந்து மகிழும் புணர்ச்சியை நினையின் பொருள் தேட இயலாது. பொருளைத் தேட நினையின் தலைவியின் புணர்ச்சியில் மகிழும் இயலாது. ஆகவே இவ்விரண்டில் நன்மையானதை நீயே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள், எனத் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் கூறுவதை.

‘புணரின் புணராது பொருளே
பொருள்வயிற் பிரியின் புணராது புணர்வே
ஆயிடைச் செல்லினும் செல்லாய்
ஆயினும்

நல்லதற்குஉரியையாயின் என்
நெஞ்சே...’

என்னும் பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன. மேலும் பொருட்செல்வம் என்பது ஒடுகின்ற நீரில் அடித்துச் செல்லப்படும் மீன்களைப் போல நிலையில்லாதது என்பதை.

‘.....பொருளே
வாடாப் பூவின் பொய்கை நாப்பண்
ஒடு மீன் வழியின் கெடுஒ...’

என்னும் வாழ்வியல் உவமையால் விளக்கியிருப்பது நற்றினைப் பாக்களின் கவியின்பத்தை உணர்த்தும்.

இவ்விதம் பொருள் நிலையாமையை உணர்ந்து தலைவியோடு இனிது இல்லறம் நடத்துவதே சிறந்தது என்பதை.

‘கணங்குழைக்கு அமர்த்த சேயரி
மழைக்கன்

அமர்ந்தினிது நோக்கமொடு
செகுத்தனென்

எனைய ஆகுக வாழிய பொருளே’
என்று தலைவன் கூறக்காரணம் அன்பு என்னும் இனிய இல்லற நெறியைத் தலைவி மேற்கொண்டதேயன்றி வேறில்லை என்னாம்.

மாங்குடி கிழார் பாடிய நற்றிணையின் 120 ஆம் பாடல் தலைவனின் கூற்றாக அமைந்துள்ளது. பரதத்தையிற் பிரிந்து சென்ற தலைவன் விருந்தினரோடு இல்லம் புகுந்தவிடத்து, அவனிடம் ஊடல் கொள்ளாது இன்முகத்துடன் விருந்தினரை வரவேற்று உபசரித்து, சிறிய மோதிரம் அணிந்த அவளது கைகள் சிவக்கும் படியாக வாளை மீன்களை அரிந்து விரைந்து உணவைச் சமைக்கிறாள். அவ்வாறு சமைக்கும் பொழுது கரிய புகை அவளது கண்களை வந்தடைவதோடு அவளது நெற்றியில் பிறை போன்ற வியர்வை அருமப அவ்வியர்வைத்துளியைத் தன் துகிலின் தலைப்பால் துடைக்கும் தலைவியின் எழிலை.

‘சிறுதாழ் செறித்த மெல்விரல் சேப்ப வாளை ஈர்ந்தடி வல்லிதின் வகைகு புகைஉண்டு, அமர்த்த கண்ணள்,

தகைபெறப் பிறை நூதல் பொறித்த சிறு நுண் பல் வியர் அம் துகில்தலையில் துடையின’

(நற் 120)

என்று தலைவனின் கூற்றாக, மாங்குடி கிழார் பாடியதால் அறியலாம். விருந்தினரோடு எதிர்ப்பட்டமையின் தலைவனின் பரதத்மையை எண்ணி ஊடல் கொள்ளாது காலமறிந்து செயல்படும் மருதநிலத்துத் தலைவியின் இல்லற மாண்பு இனிதே விளங்குவதோடு, இன்சுவை உணவு சமைத்து விருந்தோம்பல் செய்யும் தலைவியின் பண்புநலனும் தெளிவாகப் புலனாகும்.

குறுந்தொகையில் கூடலூர் கிழார் என்ற புலவர் பாடிய மூல்லைத்தினையைச் சார்ந்த 167 ஆவது பாடலும் இதே கருத்தைக் கூறுவதைக் காண்போம். முற்றிய தயிரைப் பிசைந்த காந்தள் போன்று மெல்லிய விரல் களைக் கழுவாமலேயே தன் துவைத்த சேலையின் முன்றானையைச் சரிசெய்து குவளைபோன்ற மையுண்ட கண்களில் தாளிதப்புகை நிறைய, தானே முயன்று துழாவிச்சமைத்த சுவையான புளித்த மோர்க்குழம்பினை இனிது என்று கணவன் உண்டவின் மிக நுட்பமாக மகிழ்ந்தது ஒளிமிகுந்த நெற்றியை உடைய அவளது முகம்.

‘முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல் கழுவறு கலிங்கம் கழாஅது உடை குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கழுமத் தான் துழந்து அட்ட தீம்புளிப்பாகர் இனிது எனக் கணவன் உண்டவின் நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒன்றுதல் முகனே’ (குறுந்: 167)

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் காட்சிப்படுத்தி யுள்ள மை இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கதாகும்.

இவ்விதம் மனைக்கு விளக்காகிய மடவாரின் பெருமை களை சங்க இலக்கியங்கள் முதல் இன்றைய இலக்கியங்கள் வரை போற்றிப்பாடி வந்திருக்கின்றன. எட்டுத்தொகை நூல்களுள் சிறந்ததாக விளங்கும் நல்தினையாகிய நற்றிணை பழந்தமிழ் மகனிரின் சீர்மிகு நல்லொழுக்கங்களைக் கவிநயம் மிக்க வாழ்வியல் உவமைகளோடு விளக்கியுள்ளமை கற்று இன்புறத்தக்கதாகும். குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனப்பட்ட ஜவகை நிலங்களிலும் வாழ்ந்த தமிழக மகனிர்கள் விருந்தோம்பல், கணவரைப் பேணுதல், வறுமையிலும் செம்மையாக வாழ்தல் போன்ற சிறந்த இல்லொழுக்கங்களை மேற்கொண்டு வந்துள்ளனர். அவர்தம் வாழ்வியலில் கைக்கொண்டொழுகிய மேன்மையான அரும்பெரும் பண்புநலங்களில் இன்றைய வாழ்வியல் சூழலுக்குப் பொருந்துவனவற்றை இயன்றவரை கடைப்பிடித்து வாழ்வதே நன்றாகும் என்னாலா.

கவிதை

ஒரு யடி அரிசி

முன்பு
முறத்திலிட்டுப்
புடைத்துக் கொள்வேன்.

புடைத்த மிச்சமாய்
கருக்கா, தவிடு, கல்லெல்லாம்
வாசலில் சிதறிக் கிடக்கும்.

மோந்துவிட்டுப் போகும்
வளர்ப்பு நாய்
சின்னஞ்சிறு பால்குடி
மாறாப்புனை
இத்தோடு மிஞ்சிய
வாழ்க்கையையும் புடைக்க
முறமேதும்
இருந்ததில்லை கைவசம்.

வாசலின் அழகுக்கு
பூசனிப் பூவும் சூட்டி
அழகு பார்த்தது
அஃதோரு காலம்.
அந்த ஒரு படி அரிசிதான்
இப்போதெனது தனிமை

புடைத்துப் புடைத்து
முறத்தில் மிஞ்சிய அரிசி
கொதிக்கிறது உலையில்
காலங்காலமாக

ஒரு படி அரிசியின் தனிமையில்
ஒரு ஸட்சம் அரிசிகளின் தனிமை
வெந்து தனிய
கவளச் சோற்றுக்குக்
குழம்பு தேடுகிறது மிச்சிமிருக்கும்
இந்த வாழ்க்கை.

பசிக்கும் போது கிடைக்காத
கவளச்சோறும்
ருசிக்க விரும்பும் போது கிடைக்காத
ஒரு கரண்டி குழம்பும்
சொற்கள் பொங்கும் போது
கதவு திறக்காத காதுகளும்
முதுகுக்குப் பின்னால் பறந்து திரியும்
பட்டாம்பூச்சிகள்.

எனக்கோ
பசிப்பினி வந்ததேயில்லை
ருசிப் பினியோ அண்டவே
அண்டாது.
சொற்கள் மட்டுமே தீராப்பினி

நான் சொல்லச் சொல்ல
கேட்பது யார்?
யாருமில்லை
என்னைச் சொல்லச் சொல்லி
கேட்பது யார்?
எவருமில்லை
சொல்லெல்லாம் அரிசி
அரிசியெல்லாம் சொல்.

ஒரு படி சொல்
இதுதான் இந்தத் கவிதையின்
தலைப்பாக இருந்திருக்க வேண்டும்.
இல்லையா?

- நாணர்காடன்

நமது காலத்தின் இருப்பு

காவிரி வெண்ணாறு
கொள்ளிடம் குடமுருட்டி
ங்கும் மணல் அள்ளும் காவிரியில்
கண்ணீரைப் பொழிகிறது வெய்யில்
ஊற்றுகளையும் உறிஞ்சித்தீர்த்தது
கொடிய கோடை

கரை நெடுக
லாரிகளின் அணிவகுப்பு
மணலாவது இருக்கிறதே என
ஆறுதல் கொண்ட மனம்.

இருபுறமும் வயல் வெளிகள்
நெல்லும் வாழையும் கரும்பும் செழித்து
யாவும் போயின.

மணல்லாரியில் அடிப்பட்டுச் செத்த
தவளையைக் கவ்விப் பறக்கும் காக்கை
குடமுருட்டி நதியை அறிந்திருக்கவில்லை.

கல்பொறுக்கிப்போட்டு பானைத்
தண்ணீர் பருகவும்
தெரிந்திருக்கவில்லை
உறவினர் யாரும் வருவதற்கில்லை என
உணர்ந்த பிறகு
வாசல் மரக்கிளையில் அது
கரைவதுமில்லை.

அது காகமும் இல்லை
வெறும் இருட்டு
நம் காலத்தின் இருட்டு

- கோ.கலியமூர்த்தி

எழுதிகறிவித்துவனி

பாலகுமரன் பரிதி

அப்பா ஆசிரியராக பணி புரியவில்லை . ஆசிரியராகவே வாழ்ந்தார் என்று தான் சொல்ல வேண்டும் . மாதச் சம்பளத்துக்கு உழைக்கும் ஆசிரியர் மத்தியில் மாணவர்களுக்காக உழைத்தவர் அப்பா.

முப்பது ஆண்டு பணிக்காலத்தில் 12க்கு மேற்பட்ட பணிமாறுதல்கள் . ஒரு பள்ளியில் அதிகப்பட்சமாக இரண்டு அல்லது மூன்று ஆண்டுகள் தான் இருப்பார். ஒரே பள்ளியில் பணிபுரிவது அவருக்கு அயர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதாக இருக்கலாம் . சில பள்ளிகளில் ஆசிரியர்களின் நடவடிக்கை பிடிக்காமலே அவர்களுடன் சண்டையிட்டு பள்ளி மாறுதல் பெற்று வந்துவிடுவார்.

ஒரு சுவாரசியமான சம்பவம் சொல்கிறேன் கேள்வுங்கள் . அப்பா பணிபுரிந்த ஒரு பள்ளிக்கு புதிய தலைமை ஆசிரியர் வரவேண்டும் . ஒருவர் வந்து பதவியேற்கிறார் . அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் அதே பதவிக்கு இன்னொருவரும் வந்து நிற்கிறார் . இரு தலைமை ஆசிரியர்களுக்கும் வாக்குவாதம் . அப்பா சமாதானம் செய்து வைக்க முயற்சிக்கிறார் . மாணவர்கள் கூடி வேடிக்கை பார்க்கின்றனர் . மறுநாளும் அதே காட்சிகள் . நாற்காலிக்கு இரு தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு இடையே தள்ளுமுள்ளு கடுப்பாகிய அப்பா , அந்த நாற்காலியை எடுத்து வாசலில் வைத்துவிட்டு வேறு பள்ளிக்கு மாறுதல் பெற்று சென்றுவிட்டார்.

ஆசிரியர் என்பவருக்கு அப்பா சில வரையறைகளை வைத்திருந்தார் . வகுப்பறையில் ஆசிரியராகவும்

வினாயாட்டு திடலில் நண்பனாகவும் இருக்கவேண்டும் . ஆசிரியர்கள் குறைந்த பட்சம் கல்விசாரந்த புத்தகங்களையாவது வாசிக்க வேண்டும் . பள்ளி நலனுக்காக ஆசிரியர் சிந்திக்க வேண்டும் .

அப்பா வினாயாட்டு இடைவேளைகளில் மாணவர்களை விளையாடவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கும் ஆசிரியர் அல்ல மாணவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடும் ஆசிரியர் .

நான் சிறுவனாக இருந்த போது சில நாட்களில் அப்பாவுடன்

அவர் பணிபுரியும் பள்ளிகளுக்குச் சென்றுள்ளேன் . ஆசிரியர் மகன் என்பதால் எனக்கு தனி இருக்கையோ மரியாதையோ செய்வதை அப்பா விரும்பமாட்டார் . அந்த மாணவர்களுடன்தான் நான் அமரவேண்டும் . ஆனால் பாடத்தைக் கவனிக்க வேண்டும் என்ற நிர்பந்தம் கிடையாது .

சில சமயங்களில் 2,3 வகுப்புகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர் மட்டுமே இருப்பார் . அத்தகைய சூழலில் அப்பாவின் கணீர் குரல் பள்ளி முழுவதும் எதிரொலித்து மாணவர்களை அமைதிப்படுத்தும் .

அப்பா அசேஷம் பள்ளியில் பணிபுரியும் போது காலை இடைவேளை நேரத்தில் ஒரு மாணவி மற்றொரு மாணவிக்கு கதை சொல்கிறாள் .

“ஒரு குகைக்குள்ள

அண்டா அண்டாவா இட்லியாம்
அண்டா அண்டாவா சாம்பாராம்
அந்த அரக்கன் வந்து எல்லாத்தையும்
ஒரே வாயில் போட்டுச் சாப்பிட்டானா”

என சொல்லிக் கொண்டு இருந்த கதையை அப்பாவும் கேட்டு இருக்கிறார் .

அந்த மாணவியை அழைத்து காலையில் உங்க வீட்டில் என்ன சாப்பாடு எனக் கேட்டிருக்கிறார். “சாப்பிடல் சார்” இந்த வார்த்தை அப்பாவின் நெஞ்சை தைத்தது. அன்றி விருந்து அப்பா பள்ளிக் குச் செல்லும்போது ஒரு ஜந்து இட்லி சேர்த்து எடுத்துச் செல்வார். பட்டினியாக இருக்கும் ஏதேனும் ஒரு மாணவனுக்குப் பயன்படும். இந்தப் பழக்கம் அப்பா ஓய்வு பெறும் வரை இருந்தது.

மதிய உணவு எவ்வளவு முக்கியமோ அதே அளவு காலை உணவும் முக்கியம். காலை சாப்பிடாமல் வரும் மாணவனை படிக்கச் சொல்வது எவ்வளவு பெரிய வண்முறை. அரசு காலை உணவும் வழங்கினால் நன்றாக இருக்கும் என சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்.

பணி ஓய்வுக்குப் பிறகும் கூட இறுதிக் காலகட்டம் வரை பள்ளி, ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், கல்வி முறை இதைப் பற்றி பேசிக் கொண்டே இருப்பார். எப்பொழுதுமே தன்னை ஒரு ஆசிரியராகவே உணர்வார்.

கல்வி முறை பற்றி அப்பாவிற்கு ஆழமான சிந்தனைகள் இருந்தது.

தமிழக அரசு கொண்டு வந்த சமச்சீர்க் கல்விப் பாடத்திட்டத்தை வரவேற்று ஒரு விழா நடந்தது. அதில் பேசும்போது கூட “சமச்சீர்க் கல்விப் பாடத் திட்டம் வரவேற்கத்தக்கது தான் என்றாலும் அனைவரும் ஒரே பாடப் புத்தகம் படிப்பதால் சமச்சீர் ஆகிவிடாது, அனைவரும் ஒன்றாகப் படித்தால் தான் சமச்சீராக முடியும்” என கிராமப்புற மாணவர்களின் நலன்களை மனதில் கொண்டு அந்தக் கூட்டத்தில் அப்பா பேசியது பக்கமையான நினைவுகளாக எனக்கு இருக்கிறது.

அதே போல் சமுத்திரகனி நடிப்பில் ‘சாட்டை’ என்று ஒரு திரைப்படம் வந்தது. அரசுப் பள்ளிகள் பற்றியும் ஆசிரியர்கள் பற்றியும் கல்வி முறை பற்றியும் நிறைய பேசியது.

இத்திரைப்படத்தைக் குறித்து தமிழ்நாடு அறிவியல் இயக்கத்தின் சார்பாக ஒரு கலந்துரையாடல் நடைபெற்றது. அதில்

பேசுகையில் “நல்ல விஷயம் தான் அரசுப் பள்ளிகளைப் பற்றி அதன் வளர்ச்சி குறித்து சினிமாவில் பேசுவது மகிழ்ச்சி தருவதாக இருக்கிறது. ஆனால் ஒற்றை ஆசிரியனால் ஒரு பள்ளியைத் திருத்திவிட முடியும் என்பது ஹீரோயிசம். நடைமுறையில் சாத்தியமில்லாதது. ஊர் கூடினால் தான் தேர் இழுக்க முடியும். ஆசிரிய சமுதாயம் ஒன்றிணைந்தால் தான் அரசுப்பள்ளிகளை மீட்க முடியும். சினிமாக்களைப் பார்த்துக் கைதட்டி இருப்பதைவிட களத்தில் இங்கி வேலை செய்வோம்” எனப் பேசி முடித்தார்.

அப்பா பரவாக்கோட்டை தொடக்கப் பள்ளியில் தலைமை ஆசிரியராக பணிபுரிந்த பொழுது பழமை வாய்ந்த அந்தப் பள்ளிக்கு விழா எடுத்தார். புரவலர் களைச் சேர்த்து பள்ளியை மேம்படுத்தினார். ஊர்மக்களுடன் கூடி மாணவர் சேர்க்கையில் ஈடுபட்டு அந்தப் பள்ளியை மீட்டெடுத்தார் என்று கூட சொல்லலாம். அப்பாவின் செயல்கள் அந்தக் கிராமத்து மக்களிடம் நற்பெயரைப் பெற்றுத் தந்தது.

அப்பா அந்தப் பள்ளியில் பணிபுரிந்து 15 ஆண்டுகளுக்கு மேல் இருக்கும். அப்பா மறைவிற்குப் பிறகு ஒரு துக்க நிகழ்விற்கு பரவாக்கோட்டை கிராமத்திற்குச் சென்றேன். அங்கிருந்த என் உறவினர் ஒருவர் மற்றவர்களிடம் எச்.எம். சார் பையன் என அறிமுகப்படுத்தினார். அறுபது எழுபது வயது மதிக்கத்தக்கப் பெரியவர்கள் அனைவரும் எழுந்து என்னை வணங்கினர். நெகிழிச்சியான நிகழ்வாக இருந்தது. பதினெட்டாண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் பணிபுரிந்த கிராமத்து மக்களிடம் இன்றுவரை எச்.எம். சாராக வாழ்ந்து வருகிறார் அப்பா.

எனக்கு பணி கிடைத்தது அரசு உதவி பெறும் பள்ளியில். பணிக்காலம் முழுவதும் பணிமாறுதல் வாய்ப்பில்லை. “நான் சர்வீஸ் முழுக்க ஒவ்வொரு ஸ்கூலா அலைஞ்சேன். நீ சர்வீஸ் முழுக்க ஒரே ஸ்கூல்லை இருக்கப் போற” என்று சொல்லி சிரித்த வெற்றிலைக் கரை படிந்த அப்பாவின் பற்கள் இன்னும் என் கண்களை விட்டு அகலவில்லை.

நாட்டில் விதைத்துதேன் வீட்டில் விளைந்தது

த.ரெ.தமிழ்மணி

நாட்டில் விதைத்துதேன்
வீட்டில் விளைந்தது !

தமிழ் மீட்பு தமிழினக் காப்பு என
இயாமல் இயங்கிய வரலாற்று ஆளுமை
ஒய்ந்து விட்டது.

“பொய் வழக்கு போட்டு
புகழை எல்லாம் தீய்த்துக்
கைவிலங்குமாட்டி என்னைக்
கடுஞ்சிறையில் பூட்டி வெங்கொடுமை
செய்தாலும்
நான் விழுந்து விடமாட்டேன்
பங்கமெல்லாம் கண்டு
நான் பயந்து விட மாட்டேன் !
வஞ்சத்தில் முன்னே
நான் மண்டி இடமாட்டேன் !”

என்று ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக
முழங்கியக் குரல் இப்போது இல்லை.

இல்லை என்றாலும் அக்குரவின் போர்
முழக்கமும் அந்த வரலாற்று ஆளுமையின்
கள உழைப்பும் இன்றும் இனவிடியலை
உச்சப்பிக் கொண்டிருக்கின்றது.

கீழ்த்தெருவில் ஒடுக்கப்பட்டவர்களும்
மேலத் தெருவில் ஒடுக்கியவர்களும்
வாழப் பழக்கப்படுத்தப்பட்ட கட்டாயம்.
அதிலும் படுகை என்கிற ஆற்றுப்பகுதி
வேளாண்மை பாட்டாளிகளுக்கே
ஒதுக்க ப்பட்ட காலம். அன்பில்
படுகையின் சின்னங்கிற குடிசையில்
பிறந்து தம் தாய் மாமனிடம் பாரதிதாசன்
பாடல்களையே தாலாட்டாகக் கேட்டு
வளர்ந்த குழந்தைதான் நெடுஞ்செழியன்.
ஜக்குபாய் அம்மையாரைக் காதலித்து சாதி
மறுப்பு மணம் புரிந்தவர். மகன் பண்ணன்,
மகள்கள் நைகைமுத்து, குறிச்சி ஆகியோர்
பேராசிரியரின் குருதி ஒவியங்கள். தம்
வாழ்நாளைத் தமிழ் ஆய்வுக்காக அளவிக்
கொடுத்துபோல், தம்மகனைத் தமிழீழ்
விடுதலைக்காக அளவிக் கொடுத்தவர்.
இதுகுறித்து “நாட்டில் விதைத்துதேன் வீட்டில்
விளைந்தது” என்று பெருமிதம் பொங்கக்
கூறுவார். சங்க இலக்கியத்தில் இருந்த
பண்ணன் என்ற சொல்லெடுத்து தன்

மகனுக்கு ஆசையாகப் பெயர் சூட்டினார்.
பண்ணன் என்றால் இசைஞன் என்பது
நேரடி பொருள். சங்க இலக்கியத்தில்
பசிப்பினை மருத்துவனாக விளங்கியவன்
பண்ணன்.

“யான் வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய!”

என்று சோழன் குளமுற்றத்துத்
துஞ்சிய கிள்ளிவளவனால் வாழ்த்து
பெற்றவன். அவன் பெயரைச் சூட்டி தன்
மகனைச் சான்றோனாய் வளர்க்க கனவு
கண்டார். அவனோ மாவீரனாக வளர்ந்து
நின்றான். தந்தைக்கு கொள்ளி போட வரவில்லை. (கொள்ளி போடும் மரபையும்
சக்குபாய் அம்மையார் ஏற்கவில்லை)
மறைந்த தமிழ்ரிஞரைச் சென்னையில்
திருச்சிராப்பள்ளியில் அன்பில் படுகையில்
இந்தக் தமிழ்ச்சலுகம் உச்சிமேல் வைத்துக்
கொண்டாடியதைக் கண்ணுறவும் இல்லை.
இருக்கின்றானா இல்லையா அது
காலத்துக்கே வெளிச்சம்.

தமிழீழ் விடுதலைப் புலிகள் தங்கிச்
செல்ல தாய்மடியாகத் தம் வீட்டைத்
தந்தவர். சில நாட்களில் நள்ளிரவில் தூக்கம்
தொலைத்து கலங்கி நிற்பார். காரணம்
கேட்டால், ‘இதே இடத்தில் உங்களோடு
உண்டு உறங்கிய இளைஞர் இன்று
களத்தில் வீரச் சாவடிந்துவிட்டான்’
என்று கதறுவார்.

திருச்சி அரசுக் கல்லூரி தமிழ்த்துறை
பேராசிரியர், தஞ்சாவூர் தமிழ்ப்
பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகப் பெரியார்
உயராய்வு நடுவத் தலைவர் என்பன இவர்
அணி செய்த பணிகள்.

ஊர் எல்லைகளிலும் குன்றுகளிலும்
மலைகளிலும் குடைகளிலும் குடைகளிலும்
கைகளிலும் குடைகளிலும் குடைகளிலும்
தேடித்தேடி திரட்டிய ஆய்வுப்புதையல்
“ஆசைகமும் அய்யனார் வரலாறும் !”.
தமிழ்நாடு, கேரளம், பீகார் எனத்
தரவுகளைத் தேடி ஆசைகத்தின் தாய்நாடு,
தமிழ்நாடே என நிறுவியுள்ளார்.

தமிழ்நாட்டில் ஆசிவிகத்தின் காலம் கி.மு.6 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.14 ஆம் நூற்றாண்டு வரை என்பதை வெளிக்கொண்டது இவ்வாய்வின் சிறப்பு. அதுபோல கால ஆய்வில் மிகச் சிறந்த நூல் “தொல்காப்பியம், திருக்குறள் காலமும் கருத்தும்.” இந்நாலின் படி திருக்குறளின் காலம் கி.மு.500. தொல்காப்பியத்தின் காலம் கி.மு.1500. இப்படித் தமிழ் மொழிக்கும் இனத்திற்கும் பேராசிரியர் க.நெடுஞ்செழியன் வழங்கிய ஆய்வுக் கொடைகள் ஏராளம்.

இந்தியப் பண்பாட்டில் தமிழும் தமிழகமும், தமிழ் இலக்கியத்தில் உலகாய்தம், உலகத் தோற்றமும் தமிழர் கோட்பாடும், தமிழர் இயங்கியல் தொல்காப்பியமும் சரக சம்கிதையும், சமூகத்தீதி, தமிழர் தருக்கவியல், ஆசிவகம் என்னும் தமிழர் அணுவியம், தமிழ் எழுத்தியல் வரலாறு. தமிழரின் அடையாளங்கள். சங்ககாலத் தமிழர் சமயம், சங்க இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் சமய வடிவங்களும், மரப்பாச்சிகவிதைத் தொகுப்பு, தொல்காப்பியம் திருக்குறள், காலமும் கருத்தும், நாகசாமி நூலின் நாசவேலை, ஆசிவகமும் ஐயனார் வரலாறும், பேரறிஞர் அண்ணாவும் பெருங்கவிஞர் குமரன் ஆசானும். தமிழர் அகத்தினை மரபுகளும் இந்தியக் காதற் பாடல்களும், தமிழகக் குகைப்பள்ளிகளின் சமயம், பக்தி இயக்கங்களும் வைதிக எதிர்ப்பும், மெய்க்கீர்த்தியின் அமைப்பும் நோக்கும், இந்தியச் சமூகப் புரட்சியில் திராவிட இயக்கத்தின் கொடை, தமிழர் சிந்தனை வரலாறு தொல்காப்பியம் முதல் பெரியாரியம் வரை, தரும சாத்திரங்களின் சுருக்கமாக திருக்குறள்? சமனர் என்போர் சைனரா? வினாவும் விடையும் என்பன பேராசிரியர் தமிழ் மன்னிற்கு வழங்கிய ஆக்கங்கள்.

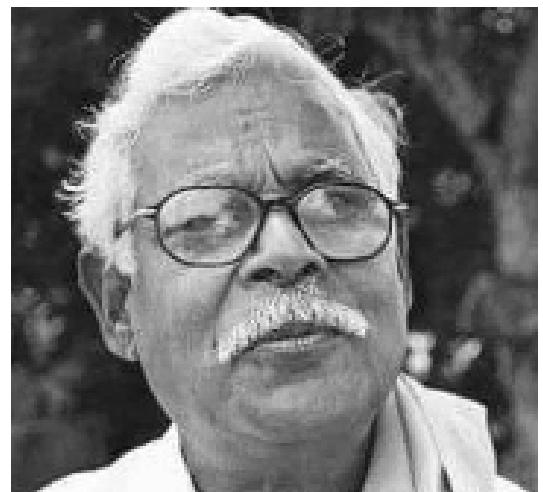
இந்நால்கள் பல பரிசுகளையும் பெற்றுள்ளது. இஃதன்றி பேராசிரியர் பெரியாரியல் சிந்தனையாளர் விருது, தமிழின அடையாள மீட்பார் விருது சிறந்த தமிழினர் விருது. தமிழ் மெய்யியல் மீட்பார் விருது, தமிழ்த் தேச புகழொளி விருது, செம்மொழி விருது என வழங்கி தமிழ்ச் சமூகம் அவருடைய அறிவுழைப்பைக் கொண்டாடியது.

தாம் கொண்ட கொள்கைகளுக்காகத் தம்மை நாடி வந்த தேர்தல் வாய்ப்புகள்,

கண்ணாலுச்சி

தமிழ் வளர்ச்சித் துறை இயக்குநர், தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர், திராவிடப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர், ஆகிய பொறுப்புகளை ஏற்காமல் தவிர்த்தார்.

நூலாக்கப் பணியோடு நின்று விடாமல் இனவிடுதலைப் பணிக்குத் தம்மை ஒப்புக்கொடுத்து சிறையேற்ற காலமும் உண்டு. 1990 ஆம் ஆண்டு விடுதலைப் புலிகளுக்குத் துணை நின்ற குற்றச்சாட்டில் தடா சட்டத்தின் கீழ்த்தளைப்படுத்தப்பட்டார். பின் வழக்காடி மீண்டார். 2013 ஆம் ஆண்டு அறிஞர் குணாவோடு இணைந்து கர்நாடகத்தில் தமிழர் வாழும் பகுதிகளைத் தமிழ்நாட்டோடு இணைக்கத் திட்டமிட்ட குற்றச்சாட்டில் இருவரையும் பொடா

சட்டத்தின் கீழ் தளைப்படுத்தியது கர்நாடக அரசு.

13 மாதங்களுக்கு பிறகு 30.5.2013 அன்று வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பில் இருவரும் குற்றமற்றவர்கள் என்று நீதிமன்றம் விடுதலை செய்தது.

சிறையிலும் வெளியிலும் தமிழர் விடுதலையைச் சிந்தனையாகக் கொண்டவர் கடந்த 4.11.2022 சிந்திப்பதை நிறுத்திக் கொண்டார் கண்ணாலுச்சி இதழின் சார்பில் தோழர்கள் அவரின் இறுதி வணக்க நிகழ்வில் கலந்து கொண்டு வீரவணக்கம் செலுத்தினர். நெடுஞ்செழியனார் எழுத்தை என்றென்றும் போற்றுவோம். ஈகத்தை நெஞ்சில் ஏற்றுவோம்!

இரா. மோகன்ராஜன்

இதழின் பொறுப்பாளரும் கவிஞருமான தோழர் கலைபாரதி தனது சித்தப்பா பற்றிய நினைவுச் சித்திரங்களைப் பாட்டுக்காரச் சித்தப்பா என்ற தலைப்பில் நூலாக வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளார். சரியாக எனது சித்தப்பாவின் படத்திறப்பன்று அதே பந்தலில் எனது கைகளில் பாட்டுக்காரச் சித்தப்பா நூலினை தபால்காரர் தந்திருந்தார்.

அப்பானா அப்பாதான். நம்மோட பொறுப்பு சதா கண்டிப்பு, கடிசொல்லுள்ள ஏசிக்கிட்டும் ஏவிக்கிட்டுமா இருப்பாங்க. ஆனால் சித்தப்பாக்கள் எப்போவும் சித்தப்பாக்கள் தாம் ஏன்னா அவங்க அப்பாவுக்கு நேரெதினவங்களா இருப்பாங்க இருக்குறாங்க.

சொல்லப்போனால் இது எறந்த சித்தப்பா பத்தன நெனப்பு பத்துனது மாத்திரமுமில்ல. அதுவோட ஆடின ஒடின நெனப்பு பத்தினது. சித்தப்பானா தூண்டில், சித்தப்பானா ராவுஜிக் கடை கருப்பட்டி, பொட்டுக்கடலை, சித்தப்பானா சினிமா கொட்டகை, ஜெய்சங்கர் படம். பகல் ஆட்டம். இரவு இரண்டாம் ஆட்டம். சித்தப்பானா நூலகம், விதவிதமான எழுத்தாளர்கள் சாண்டில்யன், பி.டி.சாமி, ஜெயகாந்தன், விசி காண்டேகர், சித்தப்பானா அண்ணசாந்தன் கோவில், சித்தப்பானா மாடுகள், மாடு மேய்ச்சிக்கிட்டே நாவல் படிக்கிறது. இவ்வளவு தான் சித்தப்பா இதெல்லாம் தான் சித்தப்பா இதெல்லாம் இல்லைனா அப்பா சூடு, சித்தப்பா சிலுசிலு. இதெல்லாம் இருந்தால் சித்தப்பா.

அப்படி ஒரு காலம் அது. தெருவிலேயே பெரிய குடும்பத்தில் கடைக்குட்டி அது. சித்தப்பா ஆணும், பொண்ணுமான 10 பேரில் அது கடைக்குட்டி எனக்கும் அதுக்கும் 10 வயசுக்குள் தாம் கால இடைவெளி பொறக்கும் போதே அவரது அம்மா இறந்துட்டாங்க. அப்பா தோட்டம் தொரவு, ரைஸ்மில் என்று வளப்பம். எங்க அம்மா கல்யாணமாகி வாராப்போ அதுக்கு 4 வயச எங்கள் அம்மாதான் அதுக்கும் அம்மா.

மத்த சித்தப்பாக்கள் எல்லாம் தோட்டம் தொரவுனு போய்குவாங்க எங்களுக்குப் பள்ளிக்கூடம். கடைக்குட்டி சித்தப்பாவுக்கு

அப்படி எதுவுமே கெடையாது. கால்போன போக்கிலான ஆள். யாரும் எதுவும் கேட்கமாங்க. வேளைக்கு மில்லுக்கும், வயலுக்கும் சாப்பாட்டுக் கூடை கொண்டு போய்விட்டுத் திரும்பினால் அப்புறம் எங்கள் ராஜியம் தான்.

அதுக்கு சைக்கிள் விடத் தெரியாதது எங்களுக்கு வசதியாய் போய்ட்டு. ஊர் ஒலகத்த நடையாவே சுத்தி வந்துவோம்.

எங்க தோப்பு வழியா சித்தப்பாக்களுக்கு சாப்பாடு கொண்டு போகணும். பெரிய சில்வர் அடுக்குள தூக்கமுடியாமத் தூக்கிவிட்டு வரும் நாங்களும் கூடமாட அது கூட புடி ஒடாம தூக்கிட்டுப் போவோம். ஆனா தோப்புக்குள் பாத ஓரமா ஒரு கூந்தப்பன இருக்கு. அது ஒசரம் பட்டுக்கோட்ட பாமணி ஆத்துல ஏறிப் போனா தெரியும். அவ்வளவு ஒசரம். அதுல பேயி இருக்குனு பேச்சு. லெட்சுமி டாக்கிசல் ரெண்டாம் ஆட்டம் பாத்துட்டு வாராப்போ அதே பாதைத்தான். ராத்திரியே அப்படினா பகல்ல அந்தப் பணைமரத்த நெருங்குறப்போ இறுக்கி தம்பா கையப் புடிச்சுக்குவோம். அதுக்கும் கொஞ்சமா கையி நடுங்கும்தா கையி ஆடுனா அடுக்குள இருக்குற கொழும்பு வழிஞ்சுகுமே அப்படி இப்படினு கொண்டு போயி சேக்குறதுக்குள்ளப் பெரும்பாடா போயிடும்.

“நாங்க வராதப்போ எப்புடி போவே சித்தப்பா?”

“பயமாதான் இருக்கும்குறன்ல.. ஆனா அதும் பேயி என்ன ஒன்னும் பண்ணாதுடா.”

ஏன் சித்தப்பா, கண்ண முடிட்டு, வேண்டிக்குவியா?”

இல்லையெ

“அப்புறம் எப்படி ஒன்ன ஒன்னும் பண்ணாது?” அது தூங்குறப்போ வேகமா போய்குவியா”

“கறி, மீனு கொழும்பு கொண்டு போறப்போ பின்னாலேயே வருமெ அப்ப என்னா செய்வே தம்பா சித்தப்பா?”

“ரெண்டாம் ஆட்டம் பாத்துட்டு எப்புடி இப்படியே வாறே அதும் அப்போ தூங்கிடுமா?”

“எப்ப எப்புடி வந்தாலும் அது என்னய ஒன்னும் பண்ணாதுடா?”

“ஏம் சித்தப்பா அதும் ஒங்கூட ஸ்கூலுல ஒன்னா படிச்சதா?”

ஏன் இல்லையே அது தூண்டிக்காரன்லா அதாம்

அப்பிடினா மூங்கி குச்ச வெட்டிட்டு வாறப்போ ஒன்னும் செய்யாதா?

நானும் தூண்டிக்காரன்லா டா

அதாலே சொல்லு ப்பா”

நம் ம கூட்டாளி தான் தூண்டிக்கி வெட்டி அதும் கிட்ட வச்சுட்டு மறுநா வந்து எடுத்துக்குவன். அம்புட்டு மீனு அம்புடனும் மன்னு அப்புறம் செத்தரிகொளத்துல வாங்கிட்டு வாற ஒமலு கொட்டான மீனுல ஒன்னு ரெண்டு மரத்துக்கிட்ட போடுவன்.

‘நம் ம கொளத்து மீனு ஒமலு ரொம்ப அம்புட்டுச்சனா பாதி தூண்டிலுகாரனுக்குதான்டா!

‘வாய் பொலக்குற எங்களுக்கு சித்தப்பா ஹீரோதாம். அப்போ ஒன்றைய ஒன்னும் செய்யாது. அந்தத் தூண்டி வீரன் தொனைக்கு வார எங்களையும் ஒன்னும் பண்ணாது அப்படிதானே பா!

நெஞ்ச படபடக்க கூந்த பனைய தூண்டிட்டா அப்பாடானு இருக்கும்.

வீட்டுக் கொல்லையில் பெரிய குளம் இருக்கும். அதில் கொறஞ்சது 4 தூண்டிலாவது போடும் சித்தப்பா-பெரிய சித்தப்பாக்க செலபேரு வீட்டில் சாப்பிட வருவாங்க. அப்போ நாங்க தூண்டிலைக் கொளத்துக் கரையில் ஒளிச்ச வெச்சிடுவோம். அவங்க பார்த்தா அவ்வளவு தான். எல்லாத்தையும் ஒட்சுப் போட்டுவாங்க அடியும் விழும் கடைக்குட்டி சித்தப்பாவுக்கு.

அதுக்கு ஒரு காரணம் இருந்துச்ச. சித்தப்பாவோட பங்காளிவீட்டு அன்னன் ஒருத்தரு தூண்டி மீனு புடிப்பாரு. காடை கவுதாரி புடிப்பாரு. எப்பேர்ப்பட்டக் குயிலையும் கூவி கூவி புளிய மரத்துக்கு கூப்பிட்டு வெச்ச சுக்கத்தான் ஊதி கீழே வீழ்த்துவாரு, குறித்தவறாம அடிப்பாரு புறாவ வில்லு வீரன் மாதிரி அவர்தாம் சுத்து வட்டாரத்துல சுக்குத்தான் வீரரு சுக்குதாங்குறது வேறே ஒன்னுமில்ல

ரெண்டு பக்கமும் ஒட்டை உள்ள மூங்கிக் குளா புல்லாங்குலலு போல இருக்கும். பாக்க புல்லாங்குலள எல்லாரும் அளகா வாசிச்சுட முடியாதுல்ல அப்படித்தான் சுக்குதானும் ஒதட்டுல வச்ச ஊதுறதுனா சும்மா இல்ல தம்புடிச்ச ஊதனும் குலாயில இருக்குற காய வெச்ச மொளகு போல உள்ள களி உருண்ட இல்லேனா சைக்கிஞரு பால்ரச இரும்பு குண்டுனு வாயில போட்டுகிட்டு ஊதனும் மரத்து உச்சுக்கு ஊதி பறவங்கள அடிக்கிறவன் வீரன்.

மனுச நெஞ்சுக்கு மேல ஊதுனா துப்பாக்கிக் குண்டு போல பாயனும் அது தெறம் அப்படிதான் இருந்தாரு பங்காளி அன்னன்.

தம்பாவும் அப்படித்தான் வச்ச குறி தப்பாது. தேங்கா, மாங்கா, எல்லாம் மயாசாலம் போல கைக்கு வந்துடும். எங்க தோப்புக்குள்ள போனா அப்படித்தான் எளநி பறிக்கிறது ஏன்னா அதுக்கும் மரம் ஏறத் தெரியாது நாங்களும் சின்னபுள்ளங்க தம்பா கைதாம் சுக்குதான் அப்படி ஒரு குறி அப்படி ஒரு வீச்சு.

பங்காளி அன்னன் எளவயசலேயே மூளையில கட்டி வந்து கைகால் இழுத்து படுத்த படுக்கையிலேயே ரொம்ப வருசம் கெடந்து செத்தாரு குஞ்ச, குஞ்சவான், சாபம்தான்னு ஊரே பேசிக்கிட்டு தம்பாவும் சென மீனுங்கு, குருவிங்க சாபம் விட்டு அவருபோல கெடந்தா எப்படினு நெணச்சே தூண்டியும், கையுமா பாத்தாலே சித்தப்பா, அப்பா எல்லாரும் தம்பாவை வெரட்டுவாங்க. தூண்டி மூங்கி குச்சியை ஒட்சுச போடுவாங்க.

கடைசில அதுக்கு எந்த சென மீனு, குஞ்ச குலுவான் சாபம் போட்டுச்சோ அவரும் படுத்தப்படுக்கையானது தான் இன்னமும் செறிக்கலே எங்களுக்கு.

எனக்கும் மச்சம், மாமிசம் மேலே வெறுப்பு அப்படித்தான் வந்துச்ச போல.

ஏறக்குறை 10 வருசம் பார்கிசன் நோயால் படுத்தப்படுக்கையாகிவிட்டது தூக்க எடுக்க மனைவியும் பையனும் போன மாசம் ரொம்ப ஒடம்புக்கு முடியல அதுக்குள்ள ஒரே பையன் அவனோடக் கல்யாணத்தப் பாத்துட்டும்னு நெணச்ச தெரு கோடில இருக்குற மாரியம்மன் கோவில்ல கல்யாணத்த முடிச்ச பையன

அவசர அவசரமா அழைச்சுட்டு வீட்டுக்கு வந்தா அது இல்ல. சித்தப்பா இல்ல. தன் பையனோட கல்யாணத்தப் பாக்க முடியாத குறிபாத்து கல்லெறியும் கண்கள் தானம் பண்ணிட்டு அதுபோய் சேந்துட்டு பறவைங்க, மீனுங்க போன எடத்துக்கு போய்ட்டு.

எங்க வீட்டுப் பிள்ளை எம்.ஜி.ஆர் போல தம்பா சித்தப்பா நிறையவே பயந்த சபாவம். தாத்தாவும் அவரது 16 வயதில் தவறிட்டாரு. மத்தவங்க பார்வையில் அவ்வளவாக தம்பா சித்தப்பா தட்டுப்படாம் போயிட்டுது. மொத்தமா சொதந்திரம் இருந்துச்ச ஆனா எந்த கெட்டப் பழக்கமும் கெட்டயாது. அதாலலே சூது வாதும் இல்லே. சினிமா கொட்டகையும் நூலகமும் மாறாத கெட்டப்பழக்கமாக இருந்துச்ச அதுக்கு.

மூரிங்கு டாக்கிச் மில்லுக்கு எதுக்க இருந்துச்ச. சித்தப்பாக்கஞ்சுக்கு தெரியாமதாம் எங்களையும் ஆட்டம் பாக்க அழைச்சுட்டு போகும் அது ஒரு கணக்கு கொள்த்துல அது அங்க இங்க போற நேரத்துக்கு தூண்டிய நாங்கதாம் பாத்து மீனு புடிச்சு சட்டிக்குள்ள போட்டு வெப்போம் அதுக்கு பங்குதான் சினிமா ஆட்டம் அங்க இங்க போறப்பவே மீனுக்கு ஆட்டரு புடிச்சுட்டு வந்துரும் சாயந்தரம் சினிமாவுக்கு போற வழியில மீனு குடுத்த எடத்துல காச வந்துடும் அப்படியே பெரிகடல முறுக்கு சோடானு அந்தக் காச எங்களுக்கு ஆயிடும்.

புது தேட்டருக்கு போறதுனா ரொம்ப கஷ்டம். சித்தப்பா கூட போனா டிக்கெட்டு நிச்சயம் புதுப்படம் போட்டு எவ்வளவு கூட்டம் இருந்தாலும் டிக்கட்டும் கைக்கு வந்துடும். ஒரு ஆனு நொழையிற வழியில பாதுகாப்பும் சித்தப்பா தாம்.

வரிசையில் நிக்குறவங்கள் மனுசனா நெனைக்காம ஏறி மிதிச்ச டிக்கட்டு வாங்கற கூட்டம் ஒன்னு கிளம்பி வரும் சின்னபுள்ளங்க நாங்க நிக்ரோமனு கூட பாக்காது. அந்த சின்ன சொவத்துக்குள்ள ரெண்டு பக்கமும் கைய ஊனிகிட்டு கூட்டத்துல நசங்காம எங்கள பாத்துக்கிட்டே கவுண்டர நெருங்கி டிக்கெட் வாங்கிரும். என்ன கொஞ்சம் வேத்து கொட்டும். எங்களுக்கு நசங்குறது, காயம் படுறதெல்லாம் சித்தப்பாக்கு

போயிடும். படம் பாத்துட்டு வெளில வந்த மறுநா மீனு புடிக்க தூண்டி முள்ளவாங்க அப்பவே கோணாரு கடைக்கு போய்டுவோம்.

வீட்டில 20, 30 மாடுகளுக்கு அதுதான் பொறுப்பு. நூலகத்துல எடுக்குற பொஸ்தகத்த அங்க வச்சுதான் படிக்கிறது. அந்த ஏகாந்த எடமே பொஸ்தகத்தோட கரைஞ்சிட வச்சிடும். தம்பாவுக்கு சொல்லவே வேண்டாம். மேய்ச்சலுக்கு போனாக்க சாயந்தர புத்தகத்தை முடிச்சுட்டுதான் மாட்டைப் பத்திக் கொண்டு வரும் அப்பவே நூலகத்துக்கு கிளம்பிவிடும் நாங்களும் தான்.

அப்போ எங்கள் ஒறவுக்காரர் ஒருத்தா நூலகராக இருந்தாரு. நூலகம் காளியம்மன் கோவில தெருவில் ஒரு செட்டியாருக்குச் சொந்தமான ஒட்டுவீட்டில். கோவிலுக்கு எதுக்க இருந்துச்ச. இப்போது அது சொந்தக் கட்டடத்தில் பைபாஸ் பக்கமா வந்துட்டு. அந்த நூலகரிடம் சித்தப்பா நாலு அஞ்ச டோக்கன் போட்டு வச்சிருக்கும். சித்தப்பா சாண்டில்யன், ஜெயகாந்தன், படிக்கிறதாலே நானும் அததான் படிப்பேன்னு அவரு கொடுக்குற சின்னப்பசங்க பொஸ்தகங்கல வேண்டாம்னு சொல்லிடுவேன். அவர் வினோதமாகப் பார்ப்பாரு.

தமிழ்வானனின் பெத்த வாசகரு சித்தப்பா நானும் அப்படித்தான் ஆயிட்டேன். படிக்கிறோமோ, நாவலை முடிக்கிறோமோ இல்லையோ நூலகம் போறதிலே சித்தப்பா கூடப் போறதிலே அவ்வளவு விருப்பம். வழியில நாடார் கடையிலே பொரி உருண்டை வாங்கிக் கொடுக்கும் நூலகம் போய்ட்டுத் திரும்ப வேண்டியிருந்தா தம்பாவிடம் கொடுத்துடுவோம். வேட்டிக்கு உள்ளே கால்சட்டைப் பையில அந்த உருண்டைகளை அது வெச்சக்கும் வீடு வாறதுக்குள் அது காலியாகிவிடும். சக்கர பிசுக்குல முஞ்சல ச வந்து ஊடாடுறத பாத்துட்டு அம்மா கேப்பாங்க இல்லையேனு வாயப் பொத்திக்கிட்டு சிரிப்போம்.

இன்னைக்கு பொரி உருண்டை கோவிண்டு அளவுக்கு சிறுத்துட்டு. ஆனா தம்பா மனச அப்படியேதான் இருந்துச்ச. இன்னமும் அப்படியேதாம் இருக்கும் பொரி உருண்ட மாதிரி தித்திப்பா. ●

சாண்டாஙி கொத்தனாரும் கொழுந்த ஒத்தாவும்

கோ. அருணகிரி

அம்மா அக்காவெல்லாம் தைமாச
அறுப்புக்கு கௌம்புற
காலம்பற நேரம் ரோம்ப பரபரப்பா
இருக்கும்.
“ஏ.. சின்னாயி நீயந்த கருக்கருவாள
எடுத்துக்க
நடாயி.. நீயந்த கொடலைய எடுத்துக்க...”

கொடலைங்குறது வேறொன்றுமில்லை. சனல் சாக்குதான். ஒரு பக்கத்த கையால உள்ளே தன் ஸி வுட்டா முக்கோண வடிவத்துக்கு வந்துடும். அததான் கொடலைன்னு சொல்றது. மார்கழி தை மாசத்துல இதப்போட்டுக்கிட்டுப் போனா தலையிலேந்து இடுப்பு வரைக்கும் மறைஞ்சிடும். குளிருக்கு கதகதப்பா இருக்கும். ஐப்பசி மழைக்கும் இதத்தான் போட்டுக்குவோம். என்ன ஒன்னு சனல் சாக்குன்னா ஈரம் சீக்கிரம் காயாது. கொஞ்சம் வருவருப்பா உரச்சாக்குன்னா ஈரத்த இழுக்காது. எனவே, பனிக்காலத்துக்கு இதுவும், மழைக்காலத்துக்கு அதுவுமா வச்சிக்கிறது வழக்கம். அப்பா அன்னனோட பழைய சாயம்போன முழுக்கை சட்டையோளயும் எடுத்துப் போட்டுக்கிட்டு அதுமேலே தான் கொடலையை போட்டுக்குவாவோ. ஏன்னா அதி காலையில வயல்ல ஏறங்கிறதால ராத்திரிப் பேஞ்ச பனி பூரா கதிருல படிஞ்சி நிக்கும். வெய்யிலு ஏற ஏற அதுல இருக்குற சொன குத்தும். முழுக்கைச்சட்டையைப் போட்டுக்கிட்டா சொன குத்தாமலும் பனில கை வெறச்சிப் போகாமலும் இருக்கும்.

அரக்கப்பரக்க ஆஞ்க கொரு அலுமினிய வாளியில பழைய சோத்த அள்ளிப்போட்டு கௌம்பையில காலையில மணி அஞ்சாயிடும்.

“சின்னவனே நீ பள்ளியோடும் போகையில வீட்டப்பூட்டி சாவிய சுண்டாங் கொத்தனார் தாத்தா ஒட்டு வை கொடுத்துடுப்போ. நாங்க ஒருதிரி வேலையா இருந்தா மூனுமணிக்கெல்லாம் வந்திருவோம். இல்லாட்டி பொழுதோடதா வருவோமுன்னு”

அரத்துக்கத்துல என்னை எழுப்பிச் சொல்லிட்டு அம்மா அக்காவெல்லாம் கௌம்புறவங்க வேலத்தலைப்புக்குப் போய்ச் சேரயில பளபளன்னு விடிஞ்சிடும்.

நா எந்திரிச்சி கோழியோள தொறந்து வட்டுட்டு ஆட்டுக்குட்டி யோள மேயவுடனும். ஆட்ட எல்லா எடத்துலேயும் மேயவுட முடியாது. எங்கையாவது போயியார் வயல்லேயாவது மேயங்சிட்டா அவுங்க கொண்டு போய் பவுன்டுல அடைச்சிடுவாங்க. வயக்கார மொதலாளி நல்ல மனுசங்கன்னா,

“ஏய்.. ஆட்டுக்குட்டிக்கு கிட்டிக்கழி போட்டுவுடுங்க. இல்லாட்டி ஒருகால பொணஞ்சிவுடுங்க. நேத்து நாத்தாங்கல்லப் புந்து ஆட்டுக்குட்டி நாசம் பண்ணிப்புட்டு, நல்லவிதமா சொல்லிப்புட்டேன். அப்புறம் பவுன்டுல ஒட்டி வட்டுருவே... மொகப் பொல்லாப்பாயிடும் ஆமா சொல்லிட்டேன்னு” சிலர் வீட்டு வந்து சொல்லுவாங்க. சிலர் ஒன்னுஞ்சொல்லாமப்பவுன்டுல ஒட்டிவுட்டருவாங்க. பவுன்டுங்குறது என்னானா அது அரசாங்க இடம். காமண்டு சுவரு வச்சி உள்ளே நெறய புல்லு மண்டிக் கெடக்கும். வயதுவள்ளயோ, யாருவுட்டுக் கொலையிலேயோ ஆடு, மாடு புகுந்து மேயங்சிட்டுன்னா சம்மந்தப்பட்டவங்க அங்க ஒட்டிக்கிட்டு போயிவுட்டருவாங்க. நாமபோயி ஒரு ரூபா, ரெண்டுருபா

அவதாரம் கட்டி, ஆடுமாட்ட ஒட்டிக்கிட்டு வரணும். மன்னாகுடியில் பவுண்டு எங்க இருந்துச்சன்னா, இப்ப பால்சொசைட்டி இருக்கிற எடத்துக்குப் பக்கத்துல அந்த எடத்துக்கே பவுண்டு சந்தனுதா பழைய பேரு.

அந்தக் காலத்துல ஆடு, மாடு கானுன் நா எங்கப் பாத்தாலும் தேடிட்டு கடைசியில் பவுண்டுலதாம் போயிப் பார்ப்போம். சிலபேரு பவுண்டுல ஒட்டிவுட்டதா சொல்ல மாட்டாங்க.

‘என்ன ஒரு வார்த்த சொன்னா நா வயலுக்கு வராமப் பாத்துக்க மாட்டேனா? அதுக்குப் பவுண்டுலயா ஒட்டி வுடிரது..’ னனு சண்டைக்கூட வந்துடும். எங்கப் பார்த்தாலும் தேடிட்டுப் பவுண்டுக்குப் போனா நம்மளப் பார்த்தோன ஆடுமாடு கத்துறது பாவமாய் இருக்கும். அங்க ஒரு காவக்காரு இருப்பாரு.

“ஓங்க மாடு... ஆடுன்னு என்னம்மா அத்தாச்சி?”

“எங்களப் பாத்து கத்துது பாருங்க. கிட்டப்போனாக்கூட முட்டாது பாக்கலாங்களா..?”

“சரி... சரி.. அவதாரத்தக் கட்டிட்டு அவுத்துக்கிட்டுப் போங்க..”

கொண்டு போய் வுட்டவங்க இன்னொரு ஓட்டு மாடுன்னு தெரிஞ்சாபேர சொல்லிட்டுப் போவாங்க. தெரியாட்டினா அதுவொநம்மளப்பாத்துப் பாவமா கத்துறதுப் பார்த்தே விட்டருவாரு. இந்த ரோதனைக்காகவே அம்மா என்ன சொல்லுமானா,

“யப்பா ஆடுக்குட்டிகள வாய்க்காலத் தாண்டி கொண்டுபோய் வுடுன்னு..”

பாமணி ஆத்துலேந்து ஒரு பாசன வாய்க்காப் பிரியும். அந்த வாய்க்காலுக்கும் ஆத்துக்கும் இடையில் இருக்கும் கரையில் நிறைய புல மொளச்சிக் கெடக்கும். அத மேஞ்சிக்கிட்டு குட்டியஞும் தண்ணியத் தாண்டி வராது. என்னஒன்னு கன்னுக்குட்டியோள நான் தூக்கிக்கொண்டு போய் விடுவேன். ஆட்டதுக்க முடியாது. ஆடுவன பொன்னுசிவுடனும். அதாவது ரெண்டு ஆட்ட எனச்சிக் கட்டிவுடறது. சில ஆட்ட ஒரு

கால மட்டும் மடக்கி கட்டி வுட்ருவோம். தூரமாய் ஓடிடமுடியாது. சில ஆட்டுக்குக் கிட்டி கழின்னு ஒன்ன கழுத்துலப் போடுவாங்க. அது எப்படின்னா? மூங்கில் பிளாச்ச முக்கோண சைசில ஆணியடிச்சி ஆட்டு கழுத்துல மாட்டி விடுவோம். வேலி அடைச்ச வயலுவல்லயோ, கொல்லையிலேயோ பூர முடியாது. ஆடு வயலுல பூந்து மேஞ்சதால நடக்கும் சண்டையில்,

“வாயில் லா சீவனுக்கு ஒங்க கொல்லைன்னா தெரியும். நீங்க வேலி அடச்ச வையுங்கன்னு” ஆட்டுக்காரவரும்,

“நா அடச்சிதான் வச்சிருக்கேன். நீ ஒன் ஆட்டுக்குக் கிட்டிகலிய போட்டுவுடுன்னு” கொல்லக்காரவரும் திட்டிக்கிறது வழக்கம்.

இந்தக் காலை வேலைகளை முடிச்சிட்டு பள்ளிக்கூடம் போற நேரத்துல மனசும் ஒரு குறுக்கு யோசனை செய்யும். வயத்த வலிக்குதுன்னு பள்ளிக்கூடத்துக்கு லீவு போட்டராலாமா? நா லீவு போடுறது நான் மட்டும் எடுக்க முடியாது. கோந்துகுமாருன்னு நாங்க பட்டபேரு வச்சிக் கூப்புறை (அவனுக்கு மூக்குச்சஸி ஒழுகிக்கிட்டு இருக்குறதால அந்தப் பெயர்) சாந்தகுமாரும் சேந்துதான் முடிவெடுக்கணும் இல்லன்னா.

சார்... அவனுக்கு வயத்துவலியெல்லாம் இல்லன்னுட்டு, நான் போய்

“ஓன்னுக்குப் பெல்லு அடிக்கிறப்போ கூட்டியாந்துருவான்னு”

பதினோரு மணிக்கெல்லாம் அழைக்க வந்துடுவான்.

மூக்குப் பொடி சாருன்னு நாங்க சொல்ற கிருஷ்ண மூர்த்தி சார் பொடிபோடுற பழக்கம் உள்ளவர். அவர் சட்டை காலர் பகுதியில் ஒரு கர்ச்சிப் வச்சிருப்பார். பொடி போட்ட பிறகு அந்தக் கர்ச்சிப்ப எடுத்து மூக்கையும் கையையும் தொடச்சிக்குவார். பிறகு கழுத்துப் பகுதியில் வச்சிக்குவார். அது எதுக்குன்னா.. பொடி போடுறப்ப தொடச்ச மாதிரியும் இருக்கும். கழுத்துப் பகுதி அழுக்காகாமலும் இருக்கும்.

மதிய உணவு சமச்சி ஆயக்கா கரண்டியில் சாம்பாரக கொண்டுவந்து

‘சா...ர்..உப்..பு.. பா..ருங்க’ என்று இழுத்தப்படி வரும்.

“சனியன.. கைய கிய்யச் சுட்டுக்காது.. கூப்புட்டா நானே அடுப்பங்கரைக்கு வர மாட்டேனா? சரி.. போ வாரேன்னு”

சொல்லிட்டு காலர் கர்ச்சிப்ப எடுத்து மூக்கத் தொட்சிக்கிட்டு ‘க்கு..கும்..’ என்று செருமியபடி ஆயக்கா பின்னாடி அவர் உப்பு பார்க்கப் போகும் அழகே தனி!

அந்த நேரத்துல, எங்கடா சாருன்னபடி வரும் மூனாப்பு வெங்கடேசன் வாத்தியார், “சார் உப்பு பார்க்கப் போயிட்டாரா” என்னு சிரிச்சபடி கேட்டு செல்வார்.

இதுல பெரிய கடுப்பெடுத்தவர்னா கருப்பு சார்னு நாங்க சொல்ற சக்திவேல் சார்தான். ஞானவேலுன்னு ஒரு பய. கொஞ்சம் வசதியானவன். ஊரவச்ச புளியங்கொட்டைய, சிலேட்டுக் குச்சிகளத் திங்குற எங்களுக்கு அவந்தான் ஏதாவது திங்குற பண்டம் கொண்டு வந்து தருவான். தீபாவளி, பொங்கலுக்குத்தான் எங்க ழுட்டுல இட்டில தோச, ஆனா ஞானவேலு பய அவனோட டவுசர் பாக்கெட்டுல வீட்டுல சுடுற தோசையக் கொண்டு வந்து தின்னுக்கிட்டே இருப்பான்.

“ஏ.. ஆன எனக்கும் ஒருநா தோச கொண்டு வந்து கொடுடான்னா..”

இது என்ன பெரிய விசயமடான்னு தன்னோட இன்னொரு பாக்கெட்டுல கையைவிட்டு, தோசையைப் பிச்சி எனக்கு

கொடுப்பான். அது ஒரே மண்ணு நற நறப்பா இருக்கும். இதுமாதிரி ஒருநாள் அவன் கொண்டு வந்த கொய்யப்பழத்தை நாங்கெல்லாம் தின்னுக்கிட்டு இருக்கையில இந்த கடுப்பெடுத்த கருப்பு சார் வந்துட்டார்.

“இது என்ன பள்ளிக்கூடமா? ஒங்க வீட்டு அடுப்பாங்கரையா?”

திட்டியபடியே எல்லார்கிட்டையும் இருந்த கொய்யாப் பழத்தையும் புடுங்கிட்டாரு. எங்களுக்கெல்லாம் அய்யோன்னு ஆயிட்டு. ஒன்னுக்குப் பெல்லப்பப் பாத்தா, அந்தக் கொய்யாப் பழத்த விஜயலட்சுமி மச்சர் தின்னுக்கிட்டு இருந்தது தனிக்கத!

‘சாந்தகுமாரையும் பள்ளிக்கூடத்துக்கு மட்டம் போடுறான்னு’ சொன்னா

‘ஓங்கம்மா அறுப்புக்குப் போயிட்டு, நீ மட்டம் போட்டாலும் ஒன்ன யாரும் கேட்க மாட்மாவோ. எங்கம்மா ழுட்டுல இருக்குமே ஆனு..’

‘ம..ஒன்னு செய்யுடா.. பள்ளிக்கொடம் போயிட்டு ஒன்னுக்குப் பெல்லுக்கெல்லாம் நீர்கடுப்புன்னு சொல்லிட்டு வந்துர்றா. நா ஞ நா ஸ க்கு முன் னே தா ன் வயித்து வலின்னு சொல்லிட்டு வந்தே. அதால இன்னைக்கு நீர்கடுப்புன்னு சொன்னாதான்டா கருப்பு சாரு நம்புவாரு. ஆனா.. தன்னிய மொன்டு குடின்னு சொன்னா என்னடா ஆன பண்ணுவே.’

‘நீயே ஏன்டா ஆனு பயமுறுத்துற...? எப்படியோ வந்துர்றேன். வந்து ஜாலியா ஆத்துல குளிப்போம்’ சொல்லிட்டு கோந்துகுமார் ஒடிட்டான். எனக்கு அப்பாடான்னு இருந்தது. ஒரு வழியா இவன் சமாளிச்சாக்க.

சனங்களெல்லாம் நடவ நாத்துக்குப் போயிட்டு, பயலுவ எல்லாம் பள்ளிக் கொடம் போயிட்டானுவ. பதினோருமணி வெயிலடிச்சபடி தெரு ஒ..ன்னு இருந்துக்க.

பக்கத்து தூங்குமுஞ்சி மரத்துலேந்து கிளிகள் கத்துற சத்தம்..

முட்டவுட அடையவரும் கோழிகளின் கெக்களிப்பு..

தூரத்து வயலுவள மருந்தடிக்கிற சத்தம்..

பண்ட பாத்திரங்களுக்கு ஈயம் பூசறதுன்னு இ..ழு..த..த...படி கூவிச் செல்லும் சத்தம் தவிர வேறு ஏதுமின்ற அமைதியா கெடந்துக்க தெரு.

‘ஏன்டா சின்னப்பயல.. நீ பள்ளியொடம் போவலியா?

இல்ல சரிப்படலையா? சோறு கீறு தின்னியா?

எங்க ஓட்டுல ரெண்டு நீராத்தண்ணி இருக்கு. உப்பு போட்டுத் தாரேன் குடிக்கிறியா?’

‘இல்லக்கா... குடிச்சிட்டேன்..’

‘ம.. ஏதுன்னா கூப்புடு. கொளம்பு வைக்க ஒண்ணுல்ல. ஒங்க ஓட்டு மரத்துல ரெண்டு முருங்கக்கீர ஒடிச்சக்கிறேன் அம் மாக்கிட்ட சொல்லிடு’ ன்ன படியே முத்தாலு அக்கா கீர ஒடிச்சி சென்றது.

ஓன்னுக்குப் பெல்லோடயே வாரன்னு சொல்லிட்டுப் போன சாந்தகுமாரு மதிய சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு தான் வந்தான். இன்னும் ரெண்டு முனு பேரோட சேர்ந்து ஆத்துக்குக் குளிக்கப் போனோம். அதுக்கு முன்னாடி கோவிந்தராசப்பய வெளிய இருந்துட்டுப் போவோம்டா ஆளுன்னான்.

‘ஏய்.. நீ ஊசியா? நூலாடன்னா’ சாந்தகுமாரு.

அது என்ன ன்னா.. ஊ சின்னா பக்கத்துல பக்கத்துல ஒக்காந்திருப்போம்.

கண்ணாழக்கி

நூலு ன் னா தூரமாப்போயி ஒக்காந்துருப்போம். முட்டிக்கால் வரை டவுசர ஏறக்கிடுட்டுட்டுப் பக்கத்துல பக்கத்துல ஒட்காந்து வெளிக்கிப்போற சொகமே தனி!

“இப்படிப் போயிட்டிருக்கும் போது ஏ..கோவால் மவனே ஏ.. தங்கவேல் மவனேன்னு யாரோ கூப்புடுற சத்தம் கேட்டுச்ச. திரும்பிப் பார்த்தா சண்டாங் கொத்தனார் தாத்தா தலையில் முண்டாசக் கட்டிக்கிட்டு ஆத்துல நடுதண்ணியில ஏறங்கி வந்துட்டு இருந்தார். சண்டாங் கொத்தனாருனா அந்தக் காலத்துல பெரிய மேஸ்திரி. இப்பவும் சும்மா உட்காரமல் போனது வந்தது பூசறது.. ஒடு மாத்துறதுன்னு சின்ன சின்ன வேலைகளை ஆத்தத்தாண்டிப் போய் செஞ்சிட்டு வெயிலிருக்கும் போதே வீடு திரும்புவார். மத்தியானச் சாப்பாடெல்லாம் பெரிசா சாப்பிடமாட்டார். வேல முடிஞ்சி வந்து சாயந்தார சாப்பாடு தான்.

வாட்டுன ஆட்டு காலு... இல்ல திருக்க கருவாடு. ஏதோவொன்னு கொழும்புக்கு வாங்கிட்டுத் தான் வருவாரு. ஆத்துல ஏறங்கி வரயில நனஞ்சிடாம இருக்க தலைக்குள்ள வச்சி முண்டாச மாதிரி கட்டிக்கு வார். ஆத்துக்கரையில வெளையாண்டுக்கிட்டோ, வெளிக்கிப் போய்க்கிட்டோ இருக்குற என்னமாதிரி சின்னப்பயலுவோள அவங்க அப்பா பேரச்சொல்லி இன்னாரு மொவன்னேன்னு கூப்புடுவார். ஏந்தாத் தான்னு நாங்க ஒடினா இதகை காண்டுபோய் கொழுந்தக்கிட்ட கொடுத்திடும்பார். (அவர் மனைவி பெயர் குழந்தையம்மா)

கருவாட்டுப் பாக்கெட்ட கொண்டுட்டு நாம கொஞ்சம் தூரம் போனதும்,

‘ஏய் கோவாலு மவனே. எல்லா கருவாட்டையும் கொழும்புல போட்டுடப் போறா... ரெண்டு கருவாட்ட வெங்காயம், தக்காளியப் போட்டு அப்படியே பொரட்டுனாப்புல வைக்கச் சொல்லு’ என்பார்.

‘ம.. பொரட்டிவக்கச் சொன்னானா? கருமாந்திரம் அந்தக் கசாயத்தக் குடிச்சிட்டான் போவிருக்கு. வரட்டும் சாண்டக்குடிக்கி அவனப் பொரட்டுறேன் இன்னிக்கி..’

வேவிமுட்டின்னு கீழ்த்தஞ்சை மக்களால் செல்லப்பெயர் வைத்து அழைக்கக்கூடிய மதுகசாயம்தான் அது. எரிசாராயத்தைவிட மலிவான விலையும், அதிபோதையும் தருகிற பானம்.

கருவாட்ட பொரட்டி வைக்கச் சொன்னாலே, சண்டாந்தாத்தா குடிச்சிட்டு வந்து பெரிய அலம்பலா இருக்கும். அன்னைக்கு அதப் புரிஞ்ச கொழந்தையாத்தா அப்படிச் சொல்லும். மதுகசாயம் குடிச்ச அன்னைக்கு ஒரு வார்த்தைய திரும்பத்திரும்ப சொல்லிட்டு அழுவார்.

‘குதுவாது தெரியாம ரெண்டாங்கட்டிப் பயலா இருக்கியடா சண்டா.. எப்படிடா இந்த ஒலகத்துல நீ பொழைக்கப் போறேன்னு எங்கம்மா அன்னைக்கே சொன்னிச்சி’ என்பது தான். அந்த வார்த்தையைத் திரும்ப திரும்ப சொல்லிட்டு அழுவார்.

கரைக்கு வந்த தாத்தா வேட்டியை இடுப்பு வரை தூக்கிக்கிட்டு நின்னமேனிக்கீ எங்களுக்கு சூத்தாமட்டையைக் காண்பித்தபடி ஒன்னுக்குப் போவார். இது வெடிக்கை நீண்டா.. கோவணத்த சண்டாந்தாத்தா அவுத்திருக்கவே மாட்டார். ஒருநாசாந்தகுமாரு கேட்டேபுட்டான்.

“ஏந்தாத்தா கோவணத்த அவுக்காமலே ஒன்னுக்குப் போறியனே... தண்ணியோடதண்ணி போவட்டுமுனா?”

“ராவுகாலப் பயபுள்ளைகளா நீங்க ஏண்டா அதப் பார்க்குறிய? இது கோவணம் இல்லடா ‘லங்கோடு’ன்னு சிரித்தப்படியே வெவரம் சொல்வார்.

“கோவணனா குஞ்சி, வெதறு எல்லாம் சேத்துக் கட்டிடனும். நீங்க சொன்னமாறி அவுத்துக்கிட்டுத் தான் ஒன்னுக்குப் போகனும். லங்கோடுல என்ன வசதின்னா, ஓரடி அகலத்துல நீளமா இருக்கும் அந்தத் துணி, மய்யத்துல ஒட்டப்போட்டு பிசிறுவராம துணியச் சுத்தி தச்சிருக்கும். அர்ணாக்கொடியில கோத்து ஒருசாண் அளவுக்கு கீழ் இருக்கும் அந்த ஒட்டடையில குஞ்ச எடுத்து வெளியில உட்ரலாம். பின்பக்கம் கோத்துக் கொண்டாந்து முன்பக்கம் சொருகிக்

கட்டனும். ரெண்டாவது சுத்துலேயும் இன்னொரு ஒட்ட இருக்கும். மொத ஒட்டடியும், ரெண்டாவது சுத்துல வர்ற ஒட்டடியும் சரியான அளவுல இருக்கனும். அது தையக்காரனோட தெற்மை. கோவணம் எல்லாப் பயலுவரும் தைக்கலாம். லங்கோடு தைக்க தெரிஞ்சவன் பெரிய வேலைக்காரனா இருப்பான். இப்ப உள்ள சின்னப்பயலுவருக்கு ரெண்டுக்கும் என்ன வித்தியாசமுனே தெரியாது தம்பி” எனு சொல்லிட்டு,

அத அவுத்து தொவைக்கிறதுக்கு கல்லுல ஏதும் சவுக்காரம் ஒட்டி இருக்கானுப்பார்ப்பார். மக்கும் ஒன்னு மில்ல. கஞ்சபயலுவ எவனோ கடைசியா தொவச்சி இருக்கான்டா” எனு தனக்குள் பேசியப்படியே வெறுந்தன் ணீரில் அலசவார்.

அந்தக் காலத்துல பவர்லைட்டுன்னு ஒரு உப்பு சவுக்காரக்கட்டி வரும். நீலக்கலரா இருக்கும். துணி தொவைக்கும் சோப்பு. அதக் கையாலப் புடிச்சி தொவைக்க முடியாதபடி சின்னதா கரைஞ்சிப் போச்சின்னா துவைக்கிற கல்லுலேயே ஒட்டிவச்சி அதுமேலே துணியவச்சிக் கும்மி துவைக்கிறது வழக்கம். துணி துவச்சி முடிச்சப்பிறகு வண்டி எடுக்க முடியாததால, கல்லுலேயே ஒட்டி இருக்கும். அதுல பாதத்தைத் தேய்ச்சிக் கழுவிக்குவோம். சண்டாந்தாத்தாவும் அதுமாதிரி ஒட்டியிருக்கும் சவுக்காரத்தால தனனோட சிமின்டு பூத்தக் காலையும் லங்கோடையும் கும்மித் தொவச்சிக்குவார். இன்னைக்கு அதயாரும் விட்டுட்டுப் போகலவன்னு தான் திட்டிக்கிட்டு இருக்கார்.

இருக்கரையும் ஒருக்கரையா ஆத்துல தண்ணிப்போவுது. குளிக்கிறதுநன்னு போயி தண்ணியில தவ்விக்கிட்டு இருக்காதீங்கனு அம்மா சொல்லிட்டுப் போனதால், அறுப்புக்குப் போனவங்க வர்றதுக்கு முன்னாடி ஆத்துல குளிச்சது தெரியக்கூடாதுநனு கரைக்கு வந்தோம். தூரத்துல அம்மா அக்காவெல்லாம் கலஞ்ச தலையும் சேறும் சகதியுமா முனுமணி வெயில முதுகுலத் தாங்கிட்டு வந்துட்டு இருந்தாங்க.

- இலரா மோகன்

கரிகாலன்
பெரு வளத்தான்.

காவிரியின்
பெரு வளத்தின்
காரணத்தான்..

கல்லனை
அவன் கற்பனை - அதைக்
கட்டிய தால்
சோழம் நெற்கனை

அவன் இளஞ்சேட் சென்னியின்
இளங் குருத்து..
இரும்பிடர்த் தலையர்.. அவனுக்கு
கற்பித்தார் கருத்து...

ஜந்து வயதில்
களம் கண்டவன்..
அஞ்சா நெஞ்சினன்
உரங் கொண்டவன்

போரிடா நாளெலாம்
பிறந்திடா நாளென ஏங்கியவன்.
மாறா விழுப்புன் தாங்கியவன்..

அன்று வென்னிப் பறந்தலையில்
வெந்தனல் பறந்தது

ஓரு புறம்
சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனின்
செரு படை
மறு புறம்
சோழன் கரிகாலனின்
செறி படை..

எதிர்த்து நின்றன
இருபெரும் கடல்கள்
உதிரப் போவதோ
எண்ணரும் உடல்கள்.

சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனும்
பெரு வீரன்

அவன்
இரும்பு வேல்
எச்சிற் படுத்தமார்பன்..

முகத்திலும் மார்பிலும்
முத்திரை குத்திய
விழுப் புண்கள்
முகத்திரை.. கவசமாயின..!

நேர்கொண்டு போரிடு
நெஞ்சிலே வடுதாங்கு
புறங்கொடல் தரும்வளி
போரில் அது பெரும்பழி..
பழியொன்று வரும்எனில்
உயிர்ந்து நிமிர்த்திடு

இவை
சேரமான் வாழ்வின்
செம்மாந்த அறங்கள்
முழங்கிற்றுப் போர்முரசு
மோதியது புயல்வீச்சு

கரிகாலனும்
சேரலாதனும்
பொருதி நின்றனர்
நேருக்கு நேர்
வாளோடு வாள்
வேலொடு வேல்...

சரிசமமான போர்
சரித்திரமான போர் !

வீறுடன் சோழன்
வீசிய வேல்
சீறிப் பாய்ந்தது
சேரன் மார்பில்...

வீழ்ந்தான் சேரன்
வென்றான் சோழன்

வீழ்ந்த சேரனை
நெஞ்சில் வேலுடன்
ஏந்திச் சென்றனர்
சேர மறவாகள்

மறுநாள்
கரிகாலன் அவை
வெற்றிக்
களியாடும் நிலை

அறிவு ஆனாம் கவியொருத்தி
அவைக்கு வந்தாள் அப்போது

மன்னைக் குழைத்து
பொம்மைகள் செய்யும்
பெண்ணிலீவள், குயத்தியார் !
எண்ணங்கள் அலைமோத
சொல்லைக் குழைத்து
சூட்சமக் கவியேந்தி
வெண்ணிக் குயத்தியார்
மன்னனை நோக்கினாள்.

களத்தினைத் துவைக்கும்
வெறிகொள் களிறு
கரிகால் வளவனே !

தண்ணீர் ததும்பும்
தமிழர் கடலில்
பொங்கும் அலையின்
புறமுதுகில் நீ
நாவாய் ஒட்டி
நாடுபல வென்றாய்..

எண்ணிய திசைவழி
கலத்தினை இயக்கிட
காற்றுக்கே நீ
கட்டளை இட்டாய்

அமர்க்களம் அதனில்
ஆற்றல் தெறிக்க
வெந்ற வேந்தனே..
நீ
பெற்ற வெற்றி
போற்றத் தக்கதே...

ஆயினும்
வெண்ணிப் பறந்தலை
வீரப் போரில்
வீழ்ந்தது சேரன் - ஆனால்
தாழ்ந்ததோ உன்புகழ்

நீ
எறிந்த வேல் - சேரன்
நெஞ்சில் பாய்ந்தது
உண்மை அதனால்
உவந்தான் முதலில்
குத்திய வேல் அவன்
மார்பைத் துளைத்து
எட்டிப் பார்த்ததாம்
இழுக்காம் முதுகில்

வெட்கப் பட்டான்
வேதனை உற்றான்
வீழ்ந்து போனதென
விழுமியம் என்றான்

ஆற்றின் மணல்சேர்
மேட்டின் நடுவே
வாளை நட்டான்
வடக்காய் இருந்தான்..

உடம்பின் தசைகள்
உலர்ந்து சுருங்க
உண்ணா நோன்பினை
உவந்தே ஏற்றான்..
மறத்தமிழ் மாண்பினில்
மாப்புகழ் கொண்டான்..

“நீ
வீரத்தால் வென்றாய் - அவன்
மானத்தால் வென்றான்”

புகழ் எனில்
உயிரும் கொடுக்கும்
ஒற்றை இனம்..
உலகு அதனில்
பொங்கு தமிழ்
இனம் ஒன்றே..!
புறநானாறு அதனைப்
புகலுது நன்றே..!

புறநானாறு பாடல் -66
புலவர் : வெண்ணிக் குயத்தியார்
மன்னன் : சோழன் கரிகால் பெருவளத்தான்

பாடல்

“நளி இருமுந்நீர்
நாவாய் ஒட்டி
வளிதொழில் ஆண்ட
உரவோன் மருக !
களிதுயல் யானைக்
கரிகால் வளவ !
சென்று அமர்க்கடந்த
நின் ஆற்றல்தோன்ற
வென்றோய் நின்னினும்
நல்லன் அன்றே..
கலிகொள் யானர்
வெண்ணிப் பறந்தலை
மிகப் புகழ்
உலகம் எய்தி
புறப்புண் நாணி
வடக்கிருந் தானே?”

ஒரு கத சொல்லுங்க சாரி..!

கலைபாரதி

“ஏய்.. இந்த ப்ரீயடு யார்ரா..?”

“அஞ்சாம் ப்ரீயடு தான்.. நம்ம ஆர்.ஆர். சாருடா..!”

“ஐ..ஐவிதான்..!”
சார்..சார்..சார்..

“ஓரு கதை சொல்லுங்க சார்..?”

“என்ன கதடா சொல்றது..?”

“ஏதாச்சும் சொல்லுங்க சார்...?”

“சரி நான் சொல்றேன்.. அதுக்கு முன்னால் யார் யார் வீட்டில் தாத்தாவும் பாட்டியும் கத சொல்றாங்க?”

“சார்.. எங்க வூட்டுல எல்லாம் தாத்தா பாட்டி இருக்காங்க.. ஆனா அவங்க கதை சொல்றது இல்ல.. தினமும் சீரியல்ல கதை தான் சார் கேட்கிறாங்க!”

“நீங்க சொல்லுங்க சார்...”

“சரி.. ஓரு கல்யாணக் கதை சொல்லுவோம்..!”

“கல்யாணக் கதையா... சாப்பாடு எல்லாம் உண்டா சார்? விருந்து தட்டுடலா இருக்குமே!

சார்.. சாப்பாடு சாம்பார் சோறா..கறி சோறா...”

“ஏய்.. ஒங்களுக்கு இப்ப.. கல்யாணச் சோறு வேணுமா? கல்யாணக் கத வேணுமா..?”

“சார்...கத தான் வேணும்.. கத தான் வேணும்..”

“அப்படி வாங்க வழிக்கு..”

“ஓரு ஊருல ஒரு பூனை குஞ்சுக்கும் கிளி குட்டிக்கும் கல்யாணமாம்..”

“டேய்..சாரு கத வுடறாருடா..!”

“பூன குஞ்சா பொறிக்கும்.. கிளி குட்டியாபோடும்..”

“அது எப்படி..?”

“போங்க சார்..பூனை பால் கொடுக்கும் பால் கொடுக்கிறது குட்டித்தான்

போடும். கிளி பறக்குறது.. பறவைங்க முட்டையிட்டு குஞ்ச தான் பொறிக்கும். நாங்க விளையாடப் போகும் போது

காக்கா முட்டை கூட எடுத்துட்டு வந்திருக்கோமே.

அந்த காக்கா கூட்டுக்குள்ள குயிலும் முட்டையிட்டு ப்போகுமே...!”

“இது கூட தெரியல்டா சாருக்கு..”

இதுகூட தெரியல்டா சாருக்கு...”

“அங்க என்னடா சத்தம்..சத்தம் போட்டா...பல்லை ஒடப்பேன்.”

“பல்ல ஒடச்சா பொதச்ச வைப்போம் சார்..”

“பொதச்சி வெச்சா மரம் முளைக்கும் சார்...”

“மரம் மொளச்சா பூப்புக்கும் சார்..”

“பூ பூத்தா காய் காய்க்கும் சார்...”

“காய் காய்ச்சா பழம் பழுக்கும் சார்..”

“பழம் பழுத்தா என்னடா பண்ணுவீங்க..”

“பறிச்சு திம்போம் சார்.. நீங்க மட்டும் திம்பிங்களாடா?”

“நாங்க மட்டும் இல்ல சார்.. எல்லாந்தான்.

புறா பறிக்கும். அணில் கொறிக்கும். குருவி குடையும். கிளி கொத்தும்.

வவ்வால் திங்கும். அது எல்லாருக்கும் பயனாகும் சார்.”

“அது எது போல்டா இருக்கும்...?”

“அதுவந்து... அதுவந்து..”

காலையில் தமிழ்யொ சொன்னாருல்ல.. ஒரு மரத்தில உள்ள பழங்கள்

எல்லாருக்கும் பயன்படுற மாதிரி.. நல்லவங்க கிட்ட உள்ள காச எல்லாருக்கும் பயன்படுமாம்...”

“சார்.. இது திருக்குறள் இருக்க சார்..!”

“அப்படியா செல்லம்...!”

“அது என்ன குறஞன்னு அடுத்த வகுப்புல சொல்லுங்க. நான் கல்யாணக் கதய நாளைக்கு சொல்றேன்..!”

8பாக்ரைபாக்கில்

சின்னப்பயல்

“பொன்னை
அடகு வைத்து
வீட்டைக் கட்டினேன்
என்
பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுக்க
வீட்டை அடகு வைத்தேன்!”

ஓர் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் படித்த கவிதை. இது கவிதை தான் என்று படித்தவுடன் அத்துணை எளிதாகக் கடந்து சென்றுவிட முடியாது. பெண்ணைப் பெற்றவர்களின் வளி மிகுந்த வாழ்வு இக்கவிதை வரிகளில் வெளிப்படுவதாகவே கருதலாம். ஆம். எத்தனையோ பெற்றோர்கள் வீடு இழந்து, வாசல் இழந்து, வயல் வரப்பு தொலைத்து வீதிக்கு வந்திருக்கிறார்கள். பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதற்காக.

ஒரு பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு பெண் பார்க்கும் நிகழ்வு ஒன்று. மாப்பிள்ளை வீட்டார் மெத்தப் படித்தவர்கள். சொல்லிக்கொள்வது போன்ற அரசுப்பணி வேறு. பெண் வீட்டாரும் அதே நிலையில் உள்ளவர்கள் பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளையும் மாப்பிள்ளைக்குப் பெண்ணும் பிடித்துப்போய் ஒப்புதல் தெரிவித்தப்பிறகு,

“அப்புறம்.. நாளைக்கோ நாளை மறுநாளோ ஸாட்டில் ரும் போட்டுடுங்க..” என்கிறார் மாப்பிள்ளையோடு அப்பா.

“இப்பதான்ய்யா பொன்னைப் பார்த்து சரின்னு சொல்லி இருக்காங்க.. அதுக்குள்ளாற ரும் எதுக்கு?”

பெண் வீட்டார் விழிக்க,

“செய்வினை, செய்ப்பாட்டு வினையெய்லாம் பேசனுமூன், என்றிருக்கின்றனர்.

இதுதான் இன்றைய எதார்த்தம். ஆண்பிள்ளைக்கென்று படிப்பு, வேலை அதற்கேற்றவாறு ஒரு விலையை உறுதிப்படுத்திவிடுகின்றனர் பெரும்பாலான பெற்றோர். இதிலும் எவரும் விதிவிலக்கு அன்று. அடித்தட்டு, நடுத்தட்டு, மேல்தட்டு, உயர்த்தட்டு என்கிற

எல்லாத் தட்டுகளிலும் விரலுக்கேற்றவாறு வீக்கம் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

ஆனாலும், எங்கள் பாட்டன்கள் பாட்டிகளுக்கு நகைநட்டுகளைப் பரிசாகக் கொடுத்துப் பரிசம் போட்டிருக்கின்றனர். இந்த மணமகன், இந்தப் பெண்ணிற்கு இவ்வளவு பொன்னும் பொருளும் கொடுத்து திருமணம் செய்வதற்காக வந்திருக்கிறான் என்பதை,

“அம்ம வாழி தோழி நம்முரப்
பிரிந்தோர் புணர்ப்போர் இருந்தனர்
கொல்லோ
தண்டுடைக் கையர் வெண்டலைச்
சித்வலர்
நன்றான் றென்னும் மாக்களோடு
இன்றுபெரிது என்னும் ஆங்கண
தலையே”

குறுந்தொகை 146ல் வெள்ளி வீதியார் பதிவு செய்திருக்கிறார். அப்போதோ பிரிந்தோர் புணர்ப்போர் இருந்திருக்கின்றனர். ஆனால், இப்போதோ சமகாலத் தில் புணர்ந்தோர் பிரிப்போரோடுதான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் நாம்.

இன்றைய காதலும் நிறம் மாறும் நிலையை, ஒரே ஊர், ஒரே சாதி, ஒரே உறவு, ஒரே பொருளியல் நிலைப்பாடு ஆதலால் செம்புலப்பெயல் நீராய் அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்த நிகழ்வை பகடி செய்திருப்பார் கவிஞர் மீரா. காதலிக்கும்போது கணக்கு நோட்டு கவிதை நோட்டாவதும். கல்யாணத்திற்குப் பிறகு கவிதை நோட்டு கணக்கு நோட்டாக மாறுகின்ற வேடிக்கைகளும் இங்கு உண்டு.

திருமண விழாக்களோ, திருவிழாக்களோ நேரம், உழைப்பு, பணம் போன்றவை பலவாறு வீணாடிக்கப்படுகின்றன. மீசை முறுக்கும் கம்பீரங்களும் வெட்டி அல்ப்பறைகளும் முன்னிற்கும். இதனைக் கடுமையாக விமர்சித்த தந்தை பெரியார் ஆடம்பரம் தவிர்த்த எளிமையானத் திருமணத்தை முதன்மைப்படுத்துவார். நமக்கு மேடைகள் தோறும் பாடம் நடத்துகிற புரட்சியாளர்கள் எத்தனைபேர்

தம்முடைய இல்லத்தில் சாதி மறுத்த, சடங்குகள் மறுத்த புரட்சிகர திருமணத்தை முன் னெடுக்கின்றனர். இவர்கள் சடங்குகள் மறுப்பார்கள். தாலியைக் கூட மறுப்பார்கள். ஆனால் சாதி அப்படியே இருக்கும். பல்வேறு முற்போக்கு அமைப்புகளில், குழுக்களில் முழுநேர ஊழியர்களிடையே வேண்டுமானால் சாதி மறுத்த திருமணங்கள் சாத்தியமாகி இருக்கலாம். ஆனால் கட்சி என்று வரும்போது சாதிப்பாசமும் கூடவே வந்துவிடும் தானே!

இருக்கலாம். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் நடந்தேறி இருக்கலாம். ஆனால், இன்னும் முன்கையெடுப்பதற்குத்தான் சனநாயக ஆற்றல்கள் தேவைப்படுகின்றனர். அத்தகைய சனநாயக ஆற்றலாய் நமக்கு கிடைத்திட்ட முன்னத்திஏர் எழுத்தாளர் அம்ராபாண்டியன்.

அம்ராபாண்டியன். கூடுமானவரை பேசுவது, எழுதுவது போன்றே வாழக்கூடியவர். தன்னுடைய வாழ்க்கைத்துணை, பின்னைகள் உள்ளிட்டக் குடும்பத்தினரையும் அரசியல்படுத்தக் கூடியவர். அவருடைய அப்பா சந்தரம், திராவிடக் கழகத்துக்காரர். அவர் கழகத்தில் எல்லாம் இல்லை. ஆனால் பெரியாரிய பெரும்பற்றாளர். அவர் வீட்டுக்குச் செல்லும் போதெல்லாம் மொறுமொறு காராச்சேவு, சுடச்சுட தேநீரோடு கொஞ்சம் கூடாகவே இலக்கியமும் பரிமாறப்படும். கருக்கல் விடியும் இதழிலிருந்து இப்போது கண்ணாழுச்சியாடும் அவரோடு இணைந்து பயணிப்பது அத்துணை அலாதியானது. அம்ராவோடு உரையாடும் போது சினிமா, இலக்கியம், சமகால அரசியல் எனப் பொதிந்து வைத்துள்ள செய்திகள் அருவியாய்க் கொட்டும். வீட்டிற்குள் நூலகமா? அல்லது நூலகத்திற்குள் வீடா? என்று திகைக்கின்ற அளவுக்கு மிக நேர்த்தியான புத்தகங்களுக்குள்ளான புதுவாழ்வு அவருடையது. அம்ராபாண்டியன் நடத்திய பத்மா, கருக்கல் விடியும் இதழ்கள் வளர்ந்துவரும் இளம் படைப்பாளர்களின் படைப்பு நாற்றங்காலாக இருந்து வந்துள்ளது.

கண்ணாழுச்சி

வலதுகை கொடுப்பது இடதுக்கைக்குத் தெரியக்கூடாது என்பார்கள். அம்ராவைப் பொறுத்தவரை வலதுகை கொடுப்பது, வலதுகைக்கே தெரியாமல் கொடையளிப்பவர். அவரது பின்னைகளும் அப்படியே. முந்தைய ஆண்டுகளில் நாம் எதிர்கொண்ட ‘கஜா’ இயற்கைப் பேரிடரின் போது தனது சொந்தப் பணத்திலிருந்து மக்களுக்கு உதவி செய்ததை நான்றிவேன். கடைத்தேங்காய் எடுத்து வழிப்பிளையாருக்கு உடைப்பவர் அல்ல. அவரது சொந்த தேங்காய் தான். இலக்கியவிழாக்கள், நண்பர்களது இடர்பல களையும் நிகழ்வென இந்த நிமிடம்வரை அவரது கொடைமனம் தொடரத்தான் செய்கிறது. அது ஈத்துவக்கும் இன்பம்.

அம்ராபாண்டியனின் துணைவியார் அனுசயாவும் அவ்வாறே, செல்லம்மாள் பேத்தியாக தலைக்காட்டிய இலக்கியவாதி. அவரை சந்திக்கும் போதெல்லாம்,

“ஆடிக்கொண்டிருந்த தையற் பொறியினை அசைக்கும் ஓர்கை ஒடிக்கொண்டிருக்கும் தைத்த உடையினை வாங்கும் ஓர்கை பாடிக்கொண்டே இருக்கும் பாவையின் தாமரைவாய் நாடிக் கொண்டே இருக்கும் குடித்தன நலத்தை நெஞ்சம்”

என்கிற பாரதிதாசனின் குடும்பவிளக்கு தலைவியை நினைவுப்படுத்துவார். குளிர்பானத் தொழிலாககட்டும், மாடித்தோட்டத்தில் காளான் வளர்ப்பு ஆகட்டும், இலக்கிய உரையாடல்கள் ஆகட்டும் எல்லாவற்றிலும் அவரது தலையீடும் இருக்கும். அதிலும் கவிஞர் பரிதிபாண்டியனோடு அளவு கடந்த பாசம் அவருக்கு. அண்ணே...! என்றழைக்கும் வாஞ்சை அது. பரிதியும் அவ்வாறே. அவர் செல்லம்மாள் பேத்தியாக புனைவு எழுதிய போது, பரிதிக்கு அவ்வளவு மகிழ்ச்சி.

அம்ராவீட்டு வரவேற்பறை பொம்மைகளாலும் பூக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதோடு மூன்று தலைமுறை குடும்ப உறுப்பினர்களின் படங்களும் புன்னைக்கத்தப்படி நம்மை வரவேற்கும். அதனையும் தாண்டி என்னை சர்த்தது, அம்ராவின் துணைவியார் அனுசயா

மரணத்துக்குப் பின்னர் தன்னுடலை மருத்துவக் கல்லூரி மாணவர்களுக்காக உடற்கொடையளித்திட்ட உறுதிமொழிப் பத்திரம். இப்படியான மனிதர்களுடன் பழகுகிறேன் என்பதும் யாம் பெற்றபேறு.

விசயம் அதுவன்று..

அம்ரா பாண்டியன் அனுசயா இணையருக்கு இரண்டு மகன்கள். ஒரு மகன். மூன்று பிள்ளைகளின் திருமணமும் சடங்கு மறுத்த, நம்பிக்கைகள் மறுத்த எளிய திருமணம் ஆகும். அதிலும் மூத்த மகனின் திருமணம் சாதி, மதம் மறுத்த சமூக வேவிக்களைத் தாண்டிய காதல் திருமணம். தந்தை பெரியார் சொல்வார் ஒருவருடைய மாதச் சம்பளத்தில் கால் பகுதிதான் திருமணத்திற்காகச் செலவு செய்ய வேண்டும் என்று. அதனைக் நடத்திக் காட்டியவர் அம்ரா பாண்டியன்.

தன்னுடைய மூன்று பிள்ளைகளில் இரண்டு பிள்ளைகளின் திருமணம் காதல் திருமணம். தன்னுடைய இரண்டு மகன்களின் திருமணத்தில் மணக்கொடை பெறவுமில்லை. மகன் திருமணத்தில் மணக்கொடை கொடுக்கவுமில்லை. தான் முன்னெடுக்கும் கொள்கைவழி குடும்பத்தினரோடு குன்றென நிமிர்ந்து நிற்பவர். அதிலும், மூத்தமகனின் திருமணம் வெளிநாட்டு அமெரிக்கப் பெண்ணோடு, மறுப்பேதுமில்லை. இதில் பாரதியின் ‘நாடகத்தில் காதலென்றால்’ பாடலை அம்ரா பொய்யாக்கிக் காட்டியதில் அவ்வளவு மகிழ்ச்சி. மூத்த மகனுக்கும் அமெரிக்கப் பெண்ணுக்கும் பிறந்த குழந்தைக்கு அம்ரா வைத்த பெயர் சேகுவெரா. வாழ்நாள் முழுவதும் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தை அச்சுறுத்திய புரட்சியாளர் சேகுவெராவின் பெயர் அது. எவ்வளவு இயல்பு முரண்.

பெயரில் தான் எல்லாமும் இருக்கிறது. அடுத்த மகனுக்கு நடந்த திருமணத்தில் இருபத்தைந்து பேர் மட்டுமே அனுமதி. அடுத்து தன்னுடைய இளைய மகனுக்கு நடந்த திருமணமும் காதல் திருமணமே. அதுவும் இருதரப்பாரும் கூடிப்பேசி ஏற்றுக்கொண்ட எளிய திருமணம். கூடுதலாக சடங்கு மறுப்போடு தாலி

மறுப்பும் கூட. உடையும் எப்போதும் போலவே. ஓர் அடையாளத்திற்காக மாலை மட்டும் மாற்றிக் கொண்டனர். திருமணத்தில் கலந்து கொண்டவர்கள் வீட்டு உறுப்பினர்கள் ஏழு பேர் மட்டுமே அந்த ஏழு பேரில் ஒருவராக சேகுவெராவும் இருந்திருக்கிறார். அதுபோதாதா நமக்கு. காந்தி சொல்வார் என் வாழ்க்கையே நான் சொல்லும் செய்தி என்று. அது எழுத்தாளர் அம்ரா பாண்டியனுக்கும் பொருந்திப் போகிறது என்று தான் சொல்லவும் தோன்றுகிறது.

படைப்புகள் வருடேவந்கப்படுகின்றன!

கதை சொல்லிகளிடமிருந்து கதைகள், கவிஞர்களிடமிருந்து கவிதைகள், கட்டுரைகள், பள்ளி ஆசிரியர்களிடமிருந்தும் மாணவர்களிடமிருந்தும் அறிவியல் சார்ந்த, கல்வி சார்ந்த செய்திகள் என வாசகர்களின் பங்கேற்பினை கண்ணாலுக்கி எதிர்பார்க்கிறது...

மன்னார்குடி பற்றிய நல்ல செய்திகள் பழைய நினைவுகள் மன்னார்குடி சார்ந்த உங்களின் கனவுகள் அனைத்தையும் எழுதி அனுப்புகின்றன. தகுதியான படைப்பிற்கு களம் அமைத்துக் காத்திருக்கிறது கண்ணாலுக்கி!

படைப்புகள் அனுப்ப வாட்ஸ்அப் எண்: 9659335462 மின்னஞ்சல்: kannamoochi.mannai@gmail.com

கண்ணாலுக்கி தீழ் வளர்ச்சி நிதி அனுப்ப கூகுள் பே
9659335462 விவரத்தை எங்கள் வாட்ஸ்அப் எண்ணிற்குத் தெரிவிக்கவும்.

வாழ்த்தி மகிழ்ச்சிரோம்...

VCRG IN
HOTEL
CHURCH
PARK

FEEL THE OCEAN

Free wifi | Amble car parking | Cooking facility | 24hours Hot water | 24hours power Backup

📞 04365 - 263300

✉ +91 94895 63300, +91 98425 67037

📍 No. 126/14 Thonithurai road, Velankanni, Nagapattinam - 611111

தொழில்நுட்பமே

ஏஞ்சனிகளின்மேல்

உங்கள் தீவ்வு

நிகழ்வுகளை நுஸ்தியமாக
சுநிவு செய்து

சிவா

வீடியோஸ்
டிஜிட்டல் ஸ்டுଡியோ
& சேசர் கலர் ஷேப்

மன்னார்குடி

செல் : 93440 10195 - 92620 74795

OUT DOOR PHOTOGRAPHY

WEDDING VIDEOGRAPHY

SPOT NICKING & YOUTUBE LIVE

WALL LED DISPLAY